

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom
vsakega mesca

Izdaja Kat. bukvarna
Tiska Katol. tiskarna

Stane: za celo leto
K 2'—; za Nemčijo
K 2'50; za Ameriko
in vse ostale zunanje
kraje K 3'—

Spisi in dopisi se
pošiljajo uredni-
štvu, naročnina in
darovi pa upravni-
štvu „Bogoljuba“
v Ljubljani

Spisi se morajo po-
slati do 10., dopisi do
15. prejšnjega mesca

Najboljša in najsigurnejša prilika za štedenje!

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši, nasproti hotela „Union“ za franciškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge in vloge v tekočem računu, za katere jamčijo ne samo njeni zadržniki temveč tudi cela dežela Kranjska, in jih obrestuje po

4³/₄ 0/0

brez kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vložnih 100 kron čistih obresti 4.75 K na leto. Stanje vlog je bilo koncem marca 1913 čez 22 milijonov K. Za nalaganje po pošti so poštno-hranilnične položnice brezplačne na razpolago.

Načelstvo.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9
priporočata svojo največjo zalogo
zgotovljenih oblek za gospe,
dečke in otroke in novosti v
konfekciji za
:: dame. :: 545 ::

Bogata zaloga

546

šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,
Dunajska cesta 17.

Naše gospodinje! Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes

v korist obmejnih Slovencev.

Največja češka tvrdka za nakupovanje cenega posteljnega perja!

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljšegega 2-40 K, **polbelega** 2-80 K, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5-10 K. 1 kg izredno finega **snežobelega**, skubljenega 6-40 K in 8-K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K, **najfinejši prsni puh** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica**

180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3-50 K, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, 2354 za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

Denar zapravlja

vsaka gospodinja, katera še ni poskusila **Štumpfove dobre žitne kave**, 5 kg tranko za 4 K v platneni vrečki z **fin. dragocenimi darili**. Josip Štumpf, tovarna žitne kave, Slotov n. L., Čechy. Na tisoče priznanj. Pošiljka za poskušnjo in prospekti zastoj in franko. — Naročite le naravnost od gornje tvrdke, ker je po obrtnem zakonu agentom pod kaznijo prepovedano prodajati žitno kavo po zasebnih hišah. 3420 3

Tovarniški dimniki
zazidavanja kolfov
Alphons Custodis
Dunaj XIII/2

Rdo hoče URO zastoj!

2958

Da vse seznanimo z našimi izbornimi urami, razdelimo 5000 ur zastoj. Pišite svoj naslov na dopisnici tovarni ur **Jakob König, Wien, III., 2.** Postfach 45, Fach Nr. 365.

Revmatizem, protin, neuralgija in ozeblina.

CONTRHEUMAN

točno boli lajšajoče vribalno sredstvo.

Pušica 1 krona. Zaloga v lekarnah.

Po pošti proti predplačilu K 1-50 franko

5 pušic " " K 5- " "

Izdeluje **B. FRAGNER**, c. kr. dvorni založnik, 3203b Lekarna Praga 203-III.

500 kron

Vam plačam, ako vaših **kurjih oces**, bradavic in **trde kože** tekem 3 dni brez bolečin ne odpravi moj uničevalec korenin **R a-mazilo**. Cena lončku z jamstvenim pismom **1 krono**. 3200

Kemeny, (Kaschau) I. Poštini predal 12/162, Ogrsko.

Nič več draginje!

Vsako sredo in soboto se prodajajo ostanki različnega blaga za obleke in perilo, kakor: štofi, sukno, cajg, kontenina, platno, porhant, volneno blago in drugo, skoro polovico cenejše kakor v celih kosih pri tvrdki „HERMES“ Brata Wokač v Ljubljani, Šelenburgova ulica št. 5 v prvem nadstropju, (nasproti glavne pošte.)

Koledar za marec.

Namen molitve za marec, določen od sv. očeta: **Duhovne vaje.**

	Dan	Godovi	Nameni	Celodnevno češč. presv. R. T.	
				Ijublj. škof.	lavant. škof.
1	Nedelja	Albin	Postne pridige in velikonoč. dolž.	Šmarjeta	Buče
2	Poned.	Simplicij	Goreče želje po nebeškem kralj.	Sv. Trojica p. Mo.	Polje
3	Torek	Kunigunda	Čisto življenje zakonskih.	Sv. Jošt p. Vrh.	Zagorje
4	Sreda	Kazimir	Poljsko.	Krško	Prevorje
5	Četrtek	Evzebij	Naši cerkveni zavodi.	Toplice	Hoče
6	Petek	Perpetua	Otroci, ki so vnev. brez sv. krst. umr.	Sv. Jurij p. Kranj.	
7	Sobota	Tomaž Akv.	Bogoslovne vede.	Bučka	Cirkovce
8	Nedelja	Janez od Boga	Bolniki in bolnišnice.	1/2 Kand. 1/2 Hiral.	
9	Poned.	Frančiška (Rim)	Vdove in sirote.	Javorje n. Loko	Črna gora
10	Torek	40 mučencev	Vdanost v voljo božjo.	Ledine	
11	Sreda	Evlazij	Ugodno vreme.	Nova Oselica	Št. Janž
12	Četrtek	Gregor	Sv. Oče in sv. kat. cerkev.	Sv. Gregor	
13	Petek	Rozina	Duh prave pokore.	Sv. Križ n. Jes.	Sv. Lovrenc na Dravi
14	Sobota	Matilda	Mlačni v veri.	Spod. Logatec	
15	Nedelja	Klemen (Hofb.)	Sv. misijon na Dunaju.	Kočevje redovn.	Slivnica
16	Poned.	Hilarijan	Katoliški tisek.	Novo mesto	
17	Torek	Patricij	Irski in angleški katoličani.	Vel. Poljane	Fram
18	Sreda	Ciril (jeruzal.)	Sveta dežela.	Stari trg p. Pol.	
19	Četrtek	Jožef	Krščanske družine.	Josefinum	Braslovče
20	Petek	Feliks	Obrtniki in njih pomočniki.	Suhor	
21	Sobota	Benedikt	Naši redovniki.	Stranje	
22	Nedelja	Benvenut	Sotrudniki Bogoljuba.	Zatična	Vransko
23	Poned.	Oton	Naš cesar in njegov naslednik.	Kresnice	
24	Torek	Gabriel	Oznanjeavci sv. vere med never.	Tržič	Sv. Pavel
25	Sreda	Oznanjenje D. M.	Marijine družbe.	Ljublj. Frančišk.	
26	Četrtek	Emanuel	Društvo presv. Rešnj. Telesa.	Velika dolina	Sv. Marjeta na Paki
27	Petek	Rupert	Blagoslov polja in vrtov.	Št. Rupert	
28	Sobota	Janez Kapist	Naši vojaki in njih verske dolžn.	Leskovec	Sv. Jurij
29	Nedelja	Ciril, škof	Naši škofje in mašniki.	Salezijanci	
30	Poned.	Angela	Šolska mladina.	Hinje	Sv. Andraž
31	Torek	Modest	Stanovitnost v dobrem. Vsi v mar. umr.	Velesovo	

Odpustki.

1. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo na namen svetega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali v petek.

5. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Janez Jožef Kriški. Popolni odpustek: a) tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni cerkvi; b) udom bratovščine presvetelega Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

6. Petek, prvi v mesecu. Sv. Koleta. Popolni odpustek: a) tretjerednikom kakor včeraj; b) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente in premišlujejo nekoliko ljubezen presv. Srca in molijo na namen svetega očeta; c) udom bratovščine presv. Srca Jezuso-

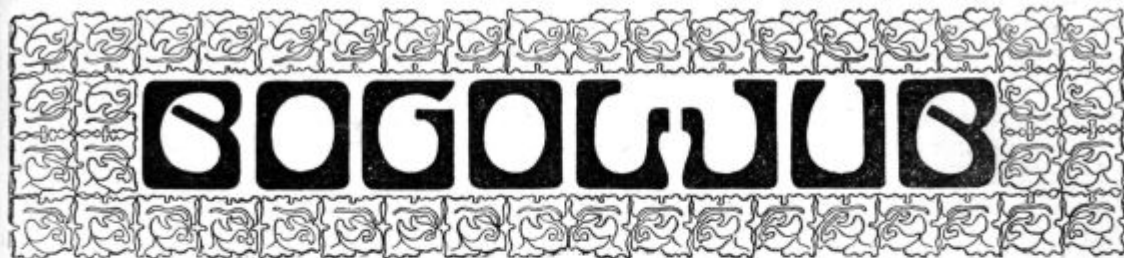
vega, če ga že niso dobili v nedeljo; d) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

7. Sobota, prva v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu svetega očeta.

9. Ponedeljek. Sv. Katarina Bolonjska. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 5. dan.

12. Četrtek. Sv. Gregorij, papež. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; ako te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo.

19. Četrtek. Sv. Jožef. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 5. dan; b) udom bratovščine presvetelega Srca Jezusovega kakor 12. dan; c) udom »Dejanja sv. Detinstva«; d) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom bratovščine preč. Srca Marijinega;

Zadovoljnost, v naših časih nepoznana čednost.

Zadovoljnost — ali je to tudi čednost? Čednost krščanska in za nebesa zaslužna?! Saj se v katekizmu med krščanskimi čednostmi »zadovoljnost« nikjer ne imenuje; ne med božjimi, ne med dejanskimi, ne med poglavitnimi in ne med čednostmi, ki so poglavitnim grehom nasprotni.

In vendar je zadovoljnost čednost, ne samo zgolj narurna čednost ali lastnost, ampak čednost, ki se rodi iz nadnaravnih nagibov in donaša nadnaravno, to je nebeško plačilo. Zadovoljnost je sama na sebi čednost, ali pa če hočete rajši: je sad drugih čednosti: ponižnosti, skromnosti, krotkosti in potrpežljivosti.

Zadovoljnost nam priporoča sv. Pavel v I. listu do Timoteja (VI, 8) rekoč: Velik dobiček je pobožnost z zadovoljnostjo. Nič namreč nismo prinesli na ta svet; gotovo je, da tudi nič odnesti ne moremo. Da imamo le živež in toliko, da se pokrijemo, pa bodimo zadovoljni!

O sv. Pavel, kaj si vendar mislil, ko si tole zapisal! Mi hočemo ne samo živeža, ampak veliko in dobrega živeža; pa ne samo živeža, ampak pijače, pijače, veliko pijače; in ne samo za silo se pokriti, ampak lepo, dragoceno, fino se oblačiti, povrh pa tudi še denarja imeti, pa ne malo, ampak veliko; domovina nam je preborna, na Nemško hočemo iti; Evropa nam je premajhna, v Ameriko pojdemo, tam bomo dvignili zaklade zemlje, ki nas bodo osrečili. Mi hočemo živeti in si kaj privoščiti. Sv. Pavel pojdi se solit s svojimi nauki! Niso več za naš čas. Med staro šaro z njimi!

Tako modruje sedanji svet.

Enkrat sem se peljal iz Idrije z nekim bolj priletnim pametnim možem, pa sva govorila o idrijskih razmerah. »Kako se časi spreminjajo!«, pravi, »časih so imeli naši ljudje več dela in polovico manjšo plačo in — zadovoljni so bili; zdaj imajo pa manj dela in dobro plačo. Vsega je dosti, samo — zadovoljnosti

manjka. Pa časih so v cerkev hodili, zdaj pa lahko žive brez cerkve.«

Tako pa ni samo v Idriji, ampak še mnogokje drugod; bolj ali manj; nekoliko povsod. Zadovoljnost je izginila s sveta; ta skromna, preprosta dekla božja nima več mesta v modernem svetu, pregnana je iz mesta in vasi, potika se okoli po samotnih krajih in išče, kje bi jo hotel kdo še pod streho vzeti.

Oj, zadovoljnost, ti srečna in blagonosna čednost! Kamor ti prideš, kjer sprejmejo tebe, tam se naseli mir in sreča in blaženstvo; ti nosiš v svojem naročju nebeške darove, ti brišeš solze, ti lajšaš revščino, ti pomagaš nositi križ, ti hladiš vročega, napajaš žejnega, nasituješ lačnega, oblačiš siromašnega, greješ mrzlega, hladiš vročega, rahljaš trdo posteljo, spreminjaš revno kočjo v prijetno bivališče, siplješ na zemljo nebeške darove in spreminjaš solzno dolino v zemeljski raj. Oj zadovoljnost, hči nebeška, ki si spremljala učlovečenežega Boga, našega Zveličarja, od hlevca v Betlehemu po vseh njegovih potih do križa, — kako si pozabljena, prezirana, zaničevana!

Svet išče sreče, lovi srečo, se žene, podi in drvi za srečo; pa bolj ko drvi za njo, — bolj sreča beži pred njim, bolj se ljudem odmika. Z vsakim korakom si mislijo, da so bliže sreči, pa so z vsakim korakom — dalj od nje. Ker čim več ljudje imajo, več si želé imeti. Ker vidijo druge, ki so še bolj »srečni«, še bolj obdarjeni z zemeljskimi dobrinami, se tudi njim sline cede po tej še večji sreči, in so nesrečni, dokler te še večje sreče ne dosežejo. In ko jo dosežejo, jim še ni dosti, ker vidijo, da je še vedno veliko takih, ki so še bolj srečni in zopet se jim podedé sline po tisti še višji sreči, in tako se — loveč srečo — vrte v kolobarju in nikoli ne pridejo do konca in, če še več imajo, nikoli niso srečni, zato ker — niso zadovoljni.

Srečni! Kdo ne želi srečen biti? Jaz in ti in vsak človek hrepeni po sreči; in ne more-

mo drugače kakor po sreči hrepeneti, ker nam je ta želja v srce vsajena, ker je tudi Bog, stvarnik narave, neskončno srečen. Nikomur se torej ne more zameriti, če želi srečen biti; saj drugače sploh ne more, kakor to želeti.

Samo to so ljudje pozabili, kaj je prava sreča. Zgled iz Idrije nam to prav jasno pove, kaj prava sreča — ni. »Prej so manj imeli pa so bili zadovoljni; zdaj imajo vsega dosti, samo zadovoljnosti ne.« Iz tega se vidi: Človeka ne dela srečnega to, da veliko ima; ampak to, da je s tem, kar ima, zadovoljen. In s čim manjšim je človek zadovoljen, tem prej in tem bolj je srečen. — Veliko imetja torej človeka še ne dela srečnega. Kaj pomaga bogatini kup denarja? Pojesti ga ne more; le veliko skrbi mu napravlja.

Kdor je torej zadovoljen, ta je srečen, — četudi malo ima; in kdor je nezadovoljen, je nesrečen — četudi ima veliko.

Znana je zgodba o srajci srečnega. Ali ste jo že slišali? Če je še niste, taka-le je: Nekki kralj je bil bolan na smrt. Zdravniki so vse mogoče poskušali, da bi ga rešili, pa ga niso

mogli. Potem mu pa nekdo — ne vem, kdo je že bil — dá ta-le svet, ali mu tako napove: Kralj mora obleči srajco srečnega človeka, pa bo ozdravel. — Zdaj so pa poslali kraljeve služabnike po vsem kraljestvu, da bi iskali srečnega človeka in njegovo srajco. Hodijo po visokih in bliščečih palačah, po mestih in kmečkih hišah; pa kogarkoli so vprašali, nikdo ni bil srečen, ker nikdo ni bil zadovoljen. Vsak se je imel mnogo potožiti, vsak je imel še kake želje. — Naposled pa dobé tam v samotni ubogegega pastirja pri njegovi čredi. Vprašajo ga, kakor so vprašali tisoč drugih, če je zadovoljen in srečen. »O ja, tisto pa, zadovoljen sem pa, nič mi ne manjka,« je odgovoril. No vendar eden! Daj srajco sem! Tvoja srajca bo ozdravila kralja! Ko pa hočejo njegovo srajco imeti, se je pa izkazalo, da revež nobene srajce nima! . . . Torej srajce ne, tudi ene ne, pa je bil zadovoljen in srečen!

Nauk: Srečnega ne dela človeka bogastvo, ampak zadovoljnost.

Oglejmo si pa to stvar še bolj na drobno! (Dalie.)

Cerkveno leto.

Svečnica.

Sv. Bernard je imel navado, da je obhajal praznike cerkvenega leta na poseben način: v duhu je romal na obisk ali na božjo pot k tistim sv. osebam ali na tiste sv. kraje, ki jih je sv. Cerkev predstavljala na dotični praznik. Gotovo lepa navada! Je pa tudi nekaj imenitnega obiskati kakega svetnika ali pa pa celo Mater božjo ali samega Jezusa. Napraviva še midva, dragi bogoljub, v duhu tako romanje tja v tempelj v Jeruzalem!

Preteklo je 40 dni po rojstvu Jezusovem, ko se je Marija podala na pot, da daruje v templju svojega Sina. Postava Gospodova je zahtevala od izraelskih mater, da se 40 dni po porodu dečka niso smele približati svetišču; šele po preteku tega določenega časa so morale prinesiti v tempelj dar, da jih je duhovnik razglasil za očiščene. Ta dar je bilo jagnje in grlica ali golob; če je bila mati revna, je lahko nadomestila jagnje z drugo grlico ali navadnim golobom.

Po Gospodovi zapovedi so bili vsi prvo-rojenci Božju posvečeni v spomin na tisti za izvoljeno ljudstvo velevažni in odločilni dogodek, ko je angel pomoril egiptovske prvo-rojence, prizanesel pa izraelskim; te je bilo treba z darom odkupiti.

Marija je rodila Jezusa, postala Mati bo-

žja, ali se naj podvrže zapovedi očiščevanja? Saj je bila tempelj sv. Duha, prečista Devica! Ali naj svojega božjega Sina, svojega Gospoda in Boga odkupi kakor ubogegega sužnja?

Božja volja je bila, da postane Odrešenik v vsem enak ljudem, razen v grehu, da vzame na-se hlapčevsko podobo, zato ga je morala Marija v ponižnosti odkupiti; ž njim se je morala pa tudi sama ponižati ter se kakor druge izraelske matere podvreči zapovedi očiščevanja. Marija, akoravno iz kraljeve rodbine, je bila siromašna, revna, saj vemo, da v Betlehemu še strehe in prenočišča ni dobila; sveti Jožef je bil tudi le reven tesar; darovala je torej mesto jagnjeta dve grlici. Toda ali ni bilo dete v njenem naročju pravo »jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta?« Pri tem darovanju je pač lahko molila Marija: »Sprejmi sveti Oče, vsemogočni, večni Bog, ta neomadeževani dar . . .« kakor molil duhovnik, ko daruje hostijo; saj je Božju prinesla najdragocenejši dar, največji zaklad. »Zavoljo nas,« pravi sv. Tomaž, »se daruje Jezus, da se od njega učimo, kako naj se Božju darujemo.« Ravno to je pa želja sv. Cerkve, ki danes pri sv. maši tako-le moli: »Vsemogočni Bog, ponižno prosimo tvoje veličanstvo; daj, da se bomo, kakor je bil tvoj edinorojeni Sin današnji dan kot človek v templju darovan, tudi mi z očiščenimi srci tebi darovali.«

Ko je bil Jezus darovan v templju, se je na njem izpolnila velika prerokba. Tempelj ni bilo več prvotno, slavno in veličastno svetišče Salamonovo, ampak drugi tempelj, ki so ga Izraelci zgradili, ko so se vrnili iz babilonske sužnosti. Ta pa ni dosegal krasote in lepote prvega in predno bo preteklo stoletje, bo tudi ta le kup razvalin in kamen ne bo ostal na kamenu. Ali o tem svetišču je izrekel prerok Agej veliko prerokovanje. Ko so Izraelci žalovali in se pritoževali, da drugi tempelj zaostaja daleč za prvim, jim je rekel prerok: »Še nekaj časa je in pretresel bom nebo in zemljo, in pretresel bom vse narode in prišel bo zaželeni narodov in napolnil bom to hišo s slavo, večja bo slava te druge hiše od prve in na tem kraju hočem dati mir.«

Trenutek, da se izpolni ta prerokba, je prišel sedaj. S svojo pričujočnostjo je Emanuel to drugo svetišče povzdignil visoko nad slavo, lepoto in krasoto prvega. In kmalu bo prišla tudi ura, ko bo Zveličar s spravno daritvijo na križu prinesel pravi, blaženi mir zapuščenim v solzni dolini. Na to nas spominja sv. Cerkev v pristopu današnjega praznika, ko moli: »Sprejeli smo, o Bog, tvojo slavo v sredi tvoje svetišča; kakor tvoje ime, tako sega tudi tvoja hvala do vseh mej zemlje...«

Pri tem tako slovesnem dogodku je Bog zopet razodel svojo milost in vsemogočnost z novim čudežem. Pastirji so bili poklicani k jaslicam od angelov, modre z jutrovega je pripeljala zvezda, tu v templju pa je dal Sv. Duh novo spričevanje božjemu detetu.

V Jeruzalemu je živel pobožen starček Simeon. Sv. Duh mu je razodel, da ne bo prej umrl, dokler ne vidi Odrešenika. V trenutku, ko daruje Marija svojega Sina, pride tudi on v tempelj; mladeniško navdušenje se mu bere na obrazu, oči mu žare veselja in koprnenja, srce mu utripnje goreče ljubezni. Hrepenenja poln stegne svoje roke po dragem detetu in Marija, ki je takoj spoznala častitljivost starčkovo, mu ga položi v naročje. Srečni Simeon! Celo svoje življenje ga je pričakoval, učakal ga je in sedaj drži ta najdražji zaklad v svojih rokah, objame ga ter blagruje dan, ki mu je prinesel toliko srečo. »Starček je držal dete, dete pa je vodilo starčka,« pravi sv. Cerkev. Boga pa zahvali za to milost s temi besedami: »Zdaj o Gospod, lahko odpustiš svojega služabnika po svoji besedi v miru, ker so videle moje oči tvoje zveličanje, ki si je pripravil pred obličjem vseh narodov, luč v razsvetljenje nevernikov in v slavo Izraela, svojega ljudstva.« Zdaj mu bo lahko umreti, ponesel bo tja na oni svet dušam, ki čakajo Odrešenika, veselo poročilo, srečno oznanilo.

Po navdihu Sv. Duha je prišla tedaj v

tempelj tudi pobožna Ana; tudi ona šlavi prihod Zveličarjev, ki bo obnovil obličje zemlje; slavi usmiljenje in ljubezen božjo, s katero nas je obiskal Gospod. To je skrivnost današnjega praznika, ki je Gospodov in Marijin.

Polna veselja, razsvetljena po skrivnostni luči, po navdihu Sv. Duha kakor Simeon hiti tudi sv. Cerkev svojemu ženinu nasproti. To je tisto skrivnostno »srečanje«, ki se je tedaj dogodilo v templju. »Maloštevilna je bila prva procesija v templju, le štiri osebe Jožef, Marija, Simeon in Ana so šli v procesiji za lučjo sveta,« pravi sv. Bernard.

Na ta praznik je vpeljala sv. Cerkev blagoslovljenje sveč v spomin, da je Jezus prava luč, ki je pregnal temo poganstva ter razsvetlil vse narode, ves svet s solničnimi žarki svoje milosti, s svetimi nauki večnih resnic. Luč pomeni tudi Jezusovo božanstvo, zato gori pred Najsvetejšim večna luč, zato morajo biti pri sv. maši prižgane sveče.

Ta dan je naše odrešenje zopet napredovalo za en korak, zato naj napreduje tudi delo našega posvečevanja. Ako smo bili o Božiču prerorejeni, se moramo sedaj darovati Bogu po Mariji, kajti ljubki dnevi božične dobe se bližajo koncu, Emanuel bo začel sedaj boj zoper svoje sovražnike in tudi tu mu moramo slediti. Hitimo za njim, on je naša luč: »Jaz sem luč sveta,« je rekel sam o sebi. Hitimo in pribežimo pogosto tja, kjer gori večna luč, pred tabernakelj, kjer se skriva naš liubeznivi Bog; pri njem bomo našli razsvetljenja v temi skušnjav, dvomov in zmot! Če bomo za njim hodili, ne bomo tavalili v temi, Kristus nam bo potem tudi luč ob zadnji uri, in ko bomo enkrat že počivali, nam bo svetila večna luč...

Velikonočna doba.

Rajsko veselje božičnega časa je minilo, komaj 40 dni nas je navdajala radost, da je rojen Odrešenik, sedaj se pa zagrinja nebo cerkvenega leta v temne oblake. Ali nas hoče morda zapustiti on, čegar prihoda smo tako željno pričakovali v adventu? Zakaj zakriva solnce pravice svoje zlate žarke? Zveličarju se pripravljaj še večja slava kakor ga je obdajala pri rojstvu, slava, katere bomo tudi mi deležni. Toda pot do nje je s trnjem posuta in kmalu se bo orudečila od njegove dragocene krvi. Sad na drevesu življenja zori, božja pravičnost ga hoče utrpati, da nam bo v odrešenje in zveličanje.

Kakor nam predočuje božična doba ljubezen Boga Očeta, »ki je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina,« tako nam kaže velikonočna doba neizrekljivo ljubezen Sinu božjega, ki je bil za naše odrešenje »pokoren do smrti na križu.« — Velikonočna

doba je najmenitnejši čas cerkvenega leta, traja pa od prve predpostne nedelje do Jezusovega vnebohoda. Na te tako svete skrivnosti in važne dogodke Kristusovega trpljenja nas pripravlja sv. Cerkev s postnim časom, nekaj uvod v to dobo pa je predpostni čas.

Že tri nedelje pred postom stopa mašnik k oltarju v spokorni vijolični obleki, veseli »Aleluja« vtihne pri vseh opravilih do velike sobote, angelski spev »Gloria« se ne razlega več, ob koncu maše ne odpušča duhovnik vernih z: »Idite, maša je minila«, ampak vabi jih, naj nadaljujejo svojo molitev: »Hvalimo Gospoda!« Tiho, skrivnostno postaja življenje v Cerkvi.

Na prvo predpostno nedeljo in naslednje dni bere in premišljuje duhovnik v brevirju tisti za celo človeštvo usodepolni dogodek, kako sta se Adam in Eva izneverila Bogu, prelomila zapoved ter bila pregnana iz raja. Bog jima napove kazen, obljubi pa ob enem Odrašenika. Pri sv. maši pa nas pelje sv. Cerkev v duhu že na Oljsko goro, kjer vidimo kralja vseh mučencev v veliki bridkosti: »Obdali so me smrtni vzdihljaji, bolečine pekla so me obdale.« V sv. evangeliju nam pripoveduje Zveličar dogodbo o vinogradu ter nas nazadnje spomni velike in važne resnice: »Veliko je poklicanih, pa le malo izvoljenih.« — Poklicani smo vsi, to vemo, toda med izvoljenimi bomo pa le, če bomo šli za Jezusom po težkem križevem potu.

Na drugo predpostno nedeljo in tekom tedna pripoveduje sv. pismo, kako se je človeški rod vdal brezbriznosti in razuzdanosti, tako da je Bog sklenil ga pokončati. Pač opominja in svari pravični Noe brezbožneže, ali njegove očetovske besede nimajo uspeha. — V evangeliju te nedelje pravi božji Zveličar, da obrodi beseda božja le pri malem številu obilo sadov; mi vemo zakaj: »Kdor je iz Boga, posluša besedo božjo.« Naš sklep bodi, da hočemo v postnem času še posebno radi poslušati besedo božjo o trpljenju Jezusovem in o pokori.

Na tretjo predpostno nedeljo in naslednja dva dneva se bavi duhovnik v brevirju s premišljevanjem, kako si je Bog izbral nov narod, ki naj bi bil njegovo sveto ljudstvo. Poklical je zato Abrahama, ter mu razodel, da bo oče velikega naroda, iz katerega bo izšel tudi Odrašenik. Ta Odrašenik pa že napoveduje v evangeliju te nedelje, da bo izdan, bičan, umorjen, toda tretji dan bo vstal od smrti.

V dnevih pred pustom ljudje Boga bolj žalijo, kakor v drugih časih, grešna razbrzdanost se razliva kakor povodenj po mestih in po deželi. Tvoja dolžnost, dragi bogoljub, je,

da se v tem času sam prav varuješ vsakega prostovoljnega greha, potem pa še zadostuješ za grehe drugih. Obišči zato pogosto Najsvetejše, prejmi sv. obhajilo, pojdi k sv. maši v ta namen. Užgi v svojem srcu gorečo ljubezen do zaničevanega Jezusa, obudi sočutje in hvaležnost ter mu daruj svoje molitve, svoja dela, svoje težave in svoje trpljenje. Moli za grešnike, da jim dá Bog milost, da zaslepljeni spregledajo in se spokore.

Hrupno veselje vlada na pustni torek; razposajenost, razbrzdanost je dosegla svoj vrhunec. Ali kolika sprememba od pustnega torka na pepelnično sredo! Kakor vhod v hišo žalosti ali na pokopališče spreime nas pepelnična sredo, na pragu stoji sv. Cerkev v spokornem oblačilu in iz pepelne posodice trosi svetu, temu nikoli sitemu otroku veselja, s strogo roko pepel na sveže cvetke ravno užitega zemeljskega veselja ter govori ostre besede: »Pomni človek, da si prah, in da se povrneš v prah!«

Štiridesetdanski post se je začel. Za nas je dolžnost, da se postimo od pepelnične srede do velike noči, izvzete so le nedelje. List na pepelnično sredo nas opominja k pokori: »Spreobrnite se k meni s celim srcem... raztrgajte svoja srca, ne pa svoje obleke in obrnite se k Gospodu, svojemu Bogu!« V evangeliju nas uči božji Zveličar sam, kako naj se postimo, da bomo prejeli od Boga plačilo. Kakšno plačilo pa prinese sv. post? Sv. Cerkev našteva v posebnem postnem predglasju pri sv. maši posebno te-le koristi: »Res se spodobi... da se ti zahvaljujemo... vsemogočni Oče, večni Bog, ki s telesnim postom zatiraš strasti, povzdiguješ duha, čednosti deliš in plačilo po Kristusu, Gospodu našem...« Dragi bogoljub, ki hrepeniš po krščanski popolnosti, glej, post je imeniten pripomoček, od sv. Cerkve same priporočen, da jo dosežeš.

Časa pokore ne sme motiti nikak šum, nobeno hrupno veselje, zato so prepovedane veselice in zabave, plesi in ženitnine.

Prva postna nedelja se je imenovala v srednjem veku ognjena nedelja, ker so morali mladi ljudje, ki so se bili preveč vdali pustnim razbrzdanostim, priti v cerkev z gorečo bakljo v roki ter dati javno zadoščetje. V listu na prvo postno nedeljo nas sveti Pavel opominja: »Glejte, zdaj je prijeten čas, glejte, zdaj so dnevi zveličanja!« Sv. evangelij nam slika oni tako poučljivi dogodek iz Jezusovega življenja, kako ga je hudobni duh trikrat skušal po štiridesetdnevem postu. Silno drzen je hudi duh, da si upa skušati samega Sinu božjega; ali osramočen in ponižan ga

mora zapustiti, Jezusu so pa stregli angeli. — Hudi duh, ta zapeljivec in lažnjivec od začetka sveta, skuša pogosto tudi nas. Zdaj nas napade s pohlepnostjo po bogastvu in časti, zdaj s poželjivostjo ali ošabnostjo, ali ne bojmo se ga nikdar. Hudi duh nas ne more prisiliti v greh, ampak kakor pes, ki je na verigi, le laja nad vsakomur, ne more pa vgrizniti, če se mu nočemo približati, tako tudi hudi duh nadleguje sicer s skušnjavami, toda škodovati nam ne more, če ne privolimo v njegove skušnjave. Moči in milosti v tem boju prejmemo v molitvi in postu. Prva nedelja nam kaže, kako naj se bojujemo zoper skušnjave in strasti.

Druga nedelja v postu pa nam kaže dobiček in plačilo za stanovitni in zmogovit boj — spremenjenje. V listu nas apostol Pavel očetovsko opominja: »Bratje, prosimo vas in opominjamo v Gospodu Jezusu, da ... tako živite, da boste vedno bolj bogati. Saj veste, kakšne zapovedi sem vam dal ... To namreč je volja božja, vaše posvečenje ...« Evangelij nam pripoveduje o velikem čudežu: Jezusovo spremenjenje na gori Tabor, čegar oriče so bili apostoli Peter, Janez in Jakob. V velikem navdušenju, vesel, da je bil deležen tolike sreče, hoče sv. Peter kar na gori ostati ter postaviti tri šotore. Toda slušati mora Onega, nad katerim se je oglasil nebeški Oče: »Ta je moj ljubljeni sin, nad katerim imam pravo dopadenje, njega slušajte!« Ta jim pa govori nazaj grede zopet o svojem trpljenju in vstajenju. Jezus bo moral prestati še hud boj, predno bo spremenjen, poveličan; premagati bo moral satana, svoje sovražnike, smrt samo.

Tretja nedelja v postu. Sv. maša se prične z besedami: »Moje oči so vedno pri Gospodu, kajti on bo rešil moje noge iz zanjka.« Ena najhujših zanjka, katere ima hudi duh pripravljene, da vjame vanje svojo žrtev, je, da napravi grešnika mutastega, mu zapre

usta, da se ne spove vseh svojih grehov. Današnji evangelij pripoveduje, kakó je izgnal Jezus satana iz mutastega. Gorje grešniku, ako ne izžene popolnoma hudega duha, kajti če se povrne, »bo poslednje tega človeka hujše kakor je bilo prvo.« Hudobni duh mu bo zamašil usta še na smrtni postelji, da ne bo opravil dobre spovedi in se tako večno pogubil.

Četrta nedelja v postu. »Veseli se Jeruzalem in snidite se vsi, ki ga ljubite! Radujte se v velikem veselju, ki ste bili žalostni, da poskakujete in se nasrkate na prsih njegove tolažbe!« — Tako se glasi pristop današnje sv. maše. Odkod to veselje? Ali je sv. Cerkev pozabila, da smo v postnem času, ki je odločen pokori, ne pa veselju? Bližajo se dnevi trpljenja Gospodovega, pri sv. opraviu pa vlada veselje.

Pretekli četrtek je minila polovica posta in sv. Cerkev želi s svojim veselim navduševanjem vneti verne, da ostanejo še naprej stanovitni v postu in pokori, da morejo združeni s Kristusom obhajati veseli praznik svojega vstajenja. Najboljši pripomoček za to pa je vredno sv. obhajilo v velikonočnem času. Ravno današnja nedelja nas vabi k sv. obhajilu, kajti v evangeliju se nam pripoveduje, kako je Jezus čudežno nasitil pet tisoč mož. Ali na veliko bolj čudežen način nasičuje Jezus naše duše s svojim telesom in svojo krvjo.

Današnja nedelja se imenuje tudi rožna nedelja, zato, ker blagoslove to nedeljo sveti Oče zlato rožo, katero pošljejo potem kake-mu vladarju ali drugi odlični osebi.

Naša skrb pa bodi, da si v pustem, brezcvetnem času posta pridobimo duhovno zlato rožo: Jezusa Kristusa v zakramentu sv. Reš-njega Telesa, ki naj kakor rodovitno seme izkali drugih cvetočih rož, lepih čednosti, ki naj krase naše bogoljubno življenje. A. P.

Moje vse.

Jezus, moje duše luč,
ti moj prvi in edini;
Jezus, moje sreče ključ,
blagor moj tu v solz dolin
tebe ne pustim nikdar,
moje vse — ti in oltar.

Če odpreš mi solnčno pot,
polno jasnega veselja;
če natrosiš mi dobroto,
da utihne vsaka želja,
tebe ne pustim nikdar,
moje vse — ti in oltar.

Naj ugasne luč neba,
dušo objemó mrakovi;
naj zamrje blesk zvezd,
se pogreznejo svetovi;
tebe ne pustim nikdar,
moje vse — ti in oltar.

Naj po trnju žgočih nog
hodim sama, čisto sama,
naj od križev in nadlog
krvavi boleča rana,
tebe ne pustim nikdar,
moje vse — ti in oltar.

Ko ugašal bo moj dan,
dan veselja, dan trpljenja,
ko pogledam v grob teman,
preko njega v dom življenja,
v zadnjem hipu in vsekdar
moje vse — ti in oltar.

M. Elizabeta.

Srce Jezusovo — upanje môž

Bral sem nekoč povest o solnčnem žarku. Bil je čevljar, ki je bil zabredel v blato pregreh, propal na duši in na telesu, se sprl z Bogom in ljudmi — živel je tjavendan. Neko lepo nedeljsko jutro pa posije v njegovo delavnico skozi umazano okno solnčni žarek, rumen kot zlato in čist kot solza. In ta žarek je vzbudil v čevljarjevi duši spomine na prelepa otroška leta, na dobro mater v večnosti, in ti spomini so tako pretresli njegovo dušo, da je zapustil blatno cesto greha ter stopil na pot, ki pelje v raj nebeške lepote: postal je pošten in srečen môž. In vse to je storil solnčni žarek.

Možje! Tudi jaz poznam neki solnčni žarek. Če bi ta posijal v vaša srca, v vaše hiše, v rokodelčevo delavnico ali v zaduhle tovarniške dvorane, kako lepa povest bi se razpletla o njem, povest, ki sega v večnost! Solnčni žarek — Jezus Kristus in povest Srce Jezusovo — uteha môž v borbah življenja. Napisati hočem to resnično povest po treh dogodkih iz Jezusovega življenja:

1. kraljevi uradnik iz Kafarnavma,
2. apostoli na Genezareškem jezeru
3. desni razbojnik na križu.

1. Kraljevi uradnik iz Kafarnavma.

Srce Jezusovo, tolažba in upanje môž v borbah življenja in sicer predvsem ob urah preskušnje in trpljenja.

»Od zibeli pa do groba
vije venec se nadlog,
neskaljene sreče nima
nihče Evinih otrok,«

pravi pesnik in prav ima. Življenje samo je trpljenje. Več je trpljenja kakor se nam zdi. Neki učen profesor, ki dobro pozna življenje môž, piše: »Ko bi vedeli, koliko skritega gorja je zapisanega na čelu moža, bi bili večkrat ginjeni do solz.« V Kani v Galileji je bilo uboštvo, ki je kalilo veselje ženinu, nevesti in gostom: tudi dandanes je marsikak môž leta in leta v uboštvu brez kruha. V drugi hiši je Jobova nadloga: bolezní, kužne in nekužne, so se vgnezdile in tlačijo telo in dušo. V tretji hiši je Davidova žalost: skrb, kaj bo, ko so se otroci pokvarili, gloda očetovo srce. V četrti hiši je Jajrova nesreča: priplul je smrtni angel in ugasnil luč življenja ljubljenu srcu — vzal je hiši cvet in krono. Tako je bilo tudi pri kraljevem uradniku iz Kafarnavma. Bil je

V Nazaretu.

odličen mož, ki se je morda prej bolj zanašal na bogastvo kakor na Boga. Toda prišlo je drugače. Nadloga je krenila v njegovo hišo, zbolel je sin, zbolel je smrt. Kaj mu je tedaj pomagala odlična služba in bogastvo? Je-li mogel reči smrti: »Tu imaš denar, pusti mi sina ter idi drugam!« Ne, najboljšega zdravnika je mogel plačati, toda sina odkupiti smrti ni mogel; tu je bil ravnotako brez moči, ravnotako reven, kakor najslabše plačan delavec v Kafarnavmu.

Ko je tako stal žalosten in potrpt pri postelji svojega sina, tedaj se je spomnil, da je v bližini Jezus, velik prerok iz Nazareta, ki je že mnogo čudežev storil, Jezus, o katerem pripovedujejo, da je Mesija, božji Sin. In bilo mu je, kakor da bi slišal glas: »Kliči k meni v stiski, in rešil te bom, ti pa me boš častil.« (Ps. 90. 15.) »In šel je k njemu,« piše evangelist, »in ga prosil, naj bi prišel in ozdravil njegovega sina; začel je namreč umirati.«

Sila uči moliti. Marsikak mož, ki se je v srečnih dnevih kaj malo zmenil za Boga, se je v stiski naučil moliti. Marsikak mož, ki je v lahkomišelnosti in prevzetnosti pozabil na Boga, se morda posmehoval molitvi, se je naučil moliti, ponižno moliti kakor kraljevi uradnik iz Kafarnavma: »Gospod, pridi, pridi!« če ga je dobri Bog udaril s svojo pravično roko, obiskal njegovo hišo z nevarno boleznijo, če ga je tresla mrzlica ali če je ležala dobra žena na smrtni postelji.

Blagor možu, ki vsaj v stiski moli! In trikrat blagor možu, ki ne čaka, da ga stiska k temu prisili, ki moli tudi v srečnih dnevih vsako jutro, vsak večer, vsako nedeljo v cerkvi pri službi božji. Kdor tako dela, lažje išče Kristusa in ga bolj gotovo najde, kadar ga obišče nadloga, in v večji radosti skusi klic: »Kliči me v stiski, in rešil te bom, ti pa me boš častil.«

Tudi pri Kristusu v Kafarnavmu je veljalo: »Kliči me v stiski, in rešil te bom.« Sicer, če beremo sv. evangelij, se zdi na prvi pogled, da Kristus ni bil preveč voljan pomagati; kajti mesto da bi mu pomagal, ga pokara, in mesto da bi ga potolažil, ga poniža. »Jezus mu je torej rekel,« poroča sv. evangelij, »ako ne vidite znamenj in čudežev, ne verujete.« Kristus je hotel reči: »Tako, sedaj prideš, ko te

priganja sila, ko zahtevaš čudeža od mene. V srečnih dnevih pa nisi nič spraševal po meni.« Hotel ga je le preskusiti, je-li dovolj ponižen, da si da očitati in je-li dovolj veren, da vztraja v svoji prošnji. In glejte, kraljevi uradnik je prestal skušnjo; ni mu vzel za zlo, se ni ostrašil ampak še ponižneje in še z večjim zaupanjem je prosil: »Gospod, pridi, preden moj sin umrje!«

Možje! Tako nas Kristus uslišuje, četudi ne takoj, ampak po kratkem ali dolgem času, ker nas hoče preskusiti, smo-li potrpežljivi, dovolj verni in zaupljivi. Ni treba takoj mrmati in obupati, ampak treba je vztrajati v molitvi in zaupanju in si pri tem misliti: Četudi ne pomaga takoj, ampak usliši pa le.«

Da, Kristus pomaga! Kajti čujte, kako je pomagal kraljevemu uradniku. »Jezus mu reče: 'Pojdi, tvoj sin živi!' Mož je veroval Jezusovi besedi in šel. »Ko pa je bil še na poti,« pravi dalje sv. evangelij, »so mu hlapci nasproti prišli in povedali rekoč: Tvoj sin živi!« Kako velik čudež! Kako poln nauka in tolažbe, ker vam kaže, s kolikim zaupanjem se smete tudi vi bližati Srcu Jezusovemu ob urah trpljenja in preskušnje.

Podoba Križanega z odprto stranjo stoji v središču trpečega človeštva. On, ki ni samo posvetil v bol in gorje, ampak je celo sam stopil vanj, on, ki je šel skozi ognjen krst duševnih bolečin in skozi krvav krst mučeništva, on, ki je preskusil vse boli in gorje pozemeljskega življenja, on, ki si je ovil glavo s trnjevo krono in vzel na rame surovo tesan križ, on, ki je, pribit na križu, izpraznil prav do dna kelih trpljenja, on, ki je premagal prokletstvo sveta, greh, z vdanostjo in dušno veličino, kakoršne še ni bilo na svetu, on sam nam kliče: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, jaz vas bom poživil, vam pomagal.« Pridite, možje, razodenite mu svoje gorje, skrbi, pridite, kakor kraljevi uradnik iz Kafarnavma, z vero in zaupanjem. V Srcu Jezusovem bode te našli najnežnejše sočutje in najbolj prisrčen odmev svojih prošenj in, kar je največ, v Srcu Jezusovem bode te našli moč, ki more in hoče pomagati. Srce Jezusovo, bogato za vse, ki te kličejo, pomagaj nam vedno v križih in težavah, skrbeh in nadlogah našega pozemeljskega življenja! (Dalje.)

Ali se sme vse od kraja brati?

Povsem potrebne so bile besede, katere je zadnji »Bogoljub« prinesel o satanski brošuri, katero so svobodomiselci v tisočih

izvodih razširili po deželi. Človek bi ne mislil, da morejo ljudje tako hlastno požirati tako hrano — in žalibog tudi verjeti, kakor sem se

sam prepričal. Nujno je potrebno, da se ljudstvu resno zabičava, da ne sme vsega od kraja brati.

Nekega dne je drdral vlak proti Kranju; v vagonu pa so še bolj drdrali jeziki o znani sleparici. Na kranjskem kolodvoru pa so drug za drugim leteli k trafiki kupovat »Dan«, da dobe novega gradiva za svojo radovednost. Potemtakem ni čudno, če se je menda v dveh dneh prodalo 13.000 tiste umazanije. Koliko tujih grehov se je storilo s tem, da se je tako berilo bralo, razširjalo, kupovalo, in s tem šlo na roko brezvestnim sleparjem, hujšim od »Johance«. Mnogi so takoj začutili, da ni prav, da bero kaj takega — in v peč je šel umazan papir kakor tudi obilica letakov, katere so razsipali tisti prijatelji ljudstva, katerim ni drugega mar, kakor da zastropijo ljudsko dušo z liberalizmom.

Na sv. Barbare dan smo lahko brali v življenju te device, kako je ajdovski oče skrbno varoval svojo hčer, da bi ne prišla nikjer v dotiko s kristjani. Da bi jo bolj zavaroval in lažje ohranil malikovalstvu, je oče postavil velik stolp, v katerem je Barbara popolnoma v samoti živela. Ta oče osramoti toliko naših starišev, ki se najmanj ne pobrigajo, da bi zavarovali otroka pred grehom — osramoti pa posebno tiste radovedneže, ki vse staknejo in se brez strahu podajajo v nevarnost, da izgube zavest edino zveličavne sv. vere in ljubezen do sv. Cerkve.

Kako drugače previdno so ravnali neka-

teri učeni možje, o katerih poroča list »Mentor«.

Učeni Muratori je moral brati neko brezversko knjigo, da je ovrigel zmote, ki so se v nji nahajale. V uvodu knjige, ki jo je v ta namen spisal, se opravičuje, da je bral omenjeno knjigo: »Pozno,« pravi, »je prišla ta knjiga v moje roke in nisem je mogel brati. Kajti s kakšnim drugim namenom pa bi bral tako knjigo, kakor da se še mene primejo budalosti, ki so v nji. Iščem in ljubim le take knjige, ki me v sveti veri potrdijo, ne pa takih, ki me od nje odvrtaajo. Šele, ko sem izvedel, da se je bila knjiga razširila po Italiji, sem se odločil, da jo preberem in odgovorim nanjo v obrambo sv. vere in resnice.« Sv. Frančišek se zahvaljuje Bogu, da ga je obvaroval takih knjig, da ni izgubil sv. vere. Učenjak Balmes je govoril dvema svojima prijateljema: »Veste, da sem globokoveren mož. In vendar čutim vselej, kadar preberem kako prepovedano knjigo potrebo, da berem nekoliko iz sv. pisma, ali iz Hoje za Kristusom ali iz knjig Ludovika Granaškega, ker le to me spravi zopet v prejšnje dobro razpoloženje.« Kardinal Maj pa je rekel: »Imam dovoljenje, da smem brati prepovedane knjige; toda tega dovoljenja se ne poslužim in se ga tudi nikdar ne bom.«

Tako sô pisali in sodili bistroumni, učeni možje. Preprostemu človeku pa je zlobno zavito brezversko berilo kakor žvepenke otrokom.

I. M.

Dvoglasno.

(Šola krščanske popolnosti. — Drugi tečaj).

Drugi narodi, n. pr. Ogrji ali Poljaki, tudi Nemci, jo udarijo, če zapojejo, najraje kar enoglasno. Pri nas Slovencih je pa tako, da, če le dva pevca vkup prideta, pa bosta gotovo že dvoglasno zapela. Če jih je pa več, pa eden še »čez« vzame, eden podstavi svoj bas, in tako doni po naši slovenski zemlji najraje večglasna pesem.

Dozdaj sva se, dragi bogoljub, učila, brenkati posebno na eno struno našega srca, na struno ljubezni; danes pa naj sledi pouk še o drugi struni; in hočemo takoj pokazati, kako treba igrati na obe, če hočemo od njih ubranih dvoglasnih akordov.

Ta druga struna torej, ki jo je premodri Bog napel na instrument našega srca, se imenuje čustvo ali strast s o v r a š t v a.

Kaj, tudi to da je napel Bog na naše

srce? Ali more biti sovraštvo katerikrat tudi kaj dobrega? — Gotovo, da more biti. Sovražiti n. pr. g r e h, je nekaj dobrega, je čednostno. Ali ne? Iz tega vidiš takoj, da je tudi to čustvo ali dobro ali slabo, kakoršna je stvar, ki jo sovražimo.

In če sovrašiš n. pr. greh ne samo z dušo, s svojo voljo, marveč se navzame tega sovraštva soglasno z duhovno dušo tudi čutno srce, tako da je vse v tebi proti grehu: ali vidiš, kakšen dober pomagač za na pot popolnosti je pravo, dobro sovraštvo?

Če se pa napolni čutno srce sovraštva do takih stvari, o katerih ti pravi duša, pamet, da so dobre in da je sovraštvo do njih nespametno, proti božji volji in zato grešno, o kako te bo tedaj srce oviralo pri prizadevanju za popolnost! Vleklo te bo ravno na

nasprotno stran, kakor ti bo želela duša: ali torej vidiš, kako potrebno je, da imaš tudi to čustvo kolikor mogoče v oblasti?

In če se enkrat zaje slabo sovraštvo v človeško srce, o kako ga opustoši! V kakšen nered ga spravi! Potem je naše srce kakor strupen studenec, iz katerega tečejo grehi in zločini.

Naj te zato opozorim na nekatere vzroke slabega sovraštva, da ga boš znal zatirati že v kali!

Prvič more izvirati iz neke naravne zmrze, ki jo včasih — sami ne vemo, zakaj — čutimo do kakšnega človeka.

Drugič smo včasih morebiti sami nekako nervozno občutljivi, vsaka stvar nas draži in jezi in navdaja s sovraštvom.

Tretjič smo pa morebiti take krvi — takega temperamenta, pravimo s tujo besedo —, da se nam sovraštvo rado v srcu vname. Smo že taki. Eden se je morebiti že pri krstu smejal, ko so mu soli v usta devali, in ne spravi ga zlepa kakšna stvar ob dobro voljo. Drugi je pa tudi že po naravi hitro zamerljiv in se mu srce rado navdaja sovraštva.

Četrty vzrok so lahko storjene nam krivice, bodisi krivice na časti in dobrem imenu, bodisi na premoženju — sploh užaljeni čut pravičnosti. Tu smemo pač zahtevati, da se nam škoda povrne, ali sovraštvo zato je neupravičeno.

Petič pa izvira sovraštvo prav čisto iz užaljenega ponosa, iz užaljene ničemurnosti, častihlepnosti, navezanosti na te ali one stvari; če se bojimo pravične in zaslužene kazni itd., sploh: iz vsake užaljene neredne strasti. Kakor sika kača, če jo dražiš, tako se zbudi tudi v našem srcu sovraštvo proti vsakemu poskusu, prizadeti, odtegniti to ali ono našim nerednim, od srca vzljubljenim strastem. Ker so se s srcem tako zrasle, kakor da bi bile ž njim eno, zato pa smatra srce vsak napad na te strasti za napad na samega sebe.

Zakaj sovraži n. pr. brezverec Cerkev, duhovnike, sv. vero in včasih samega Boga? Zato, ker obsojajo njegovo od strasti vladano življenje.

Zakaj sovraži čisto razuzdan fant, lahko-mišljeno dekle svoje starše? Ker jima branijo na pota, po katerih hrepene njune neredne strasti.

Šesti vzrok pa je ta, ker nam pri sovraštvu do greha to sovraštvo rado preskoči na grešnika samega. In to ni prav in tudi modro ne. Prav, da sovražiš greh, ali tem prej ga bodeš od grešnika spraviš, čim bolj mu pokažeš svojo krotkost, potrpežljivost in

ljubezen. Le tako boš našel pot do njegovega srca in ga do tega pripravil, da bo začel tudi sam greh sovražiti.

Žena, kako spreobračaš moža, na katerem sovražiš pregreho pijanstva? Če vpiješ nad njim, ga zmerjaš in mu kažeš vse drugo prej nego ljubezen, ga pač ne spreobrneš nikoli. To bi bilo ravno toliko pametno, kakor če bi nesla počen lončen pisker kovaču, naj ti ga zopet s kladvom vkup zbije in skuje. Ne, treba ga bo dati dobrodušnemu slovaškemu piskrovezu, in ta ga bo vezal, če je zelo počen, tako rahlo, kakor bi imel bolnega otroka v rokah. Da, tu se da kaj doseči le z modro preudarnostjo in pa z veliko potrpežljivostjo in ljubeznijo. Matere, starši, vzgojitelji! Vi se morate ravnati po geslu: Smrt grehu, ali živio grešnik! Le z veliko ljubeznijo, krotkostjo in potrpežljivostjo se vam bo posrečilo, skvarjenim srcem pristuditi greh in jih pridobiti za čednost. Brezovo mast, leskovo olje, ostro črevljarsko »rašpo« in druga taka zdravila in inštrumente je treba sicer rabiti, toda modro in previdno, da se kaj doseže.

Iz vsega pa tudi lahko spoznaš še eno važno resnico. Rekli smo, da včasih s o v r a ž i m o take, ki nas hočejo odtrgati od stvari, ki jih ljubimo. In tako je popolnoma res, da je ljubezen vzrok sovraštva. To dvoje čustev daje ponajveč smer našemu vsakdanjemu delovanju, veselje do enih stvari in zmrzo do drugih. Če spravimo te dve struni svojega srca v sklad, v ubran akord, potem bo res vse naše življenje kakor nepopisno lepa pesem, peta v čast troedinemu Bogu. Naj ti zato podam par ključev za uglaševanje teh dveh strun!

Predvsem: I z p r a š u j si pridno vest, da veš, na kaj si neredno navezan in kaj da ti sovraži srce! To izpraševanje je neizogibno potrebno. Če ne poznaš lastnega srca, ga ne boš znal nikdar ozdraviti, urediti, uglasiti.

Potem: V z g a j a j svoje srce! Pokaži mu, kaj ima ljubiti, kaj sovražiti! Povej mu, da je jedro čednosti tako sladko, da se ne sme ustrašiti njene trde in grenke lupine! Povej mu, da je čutno uživanje kakor lepo ruderče jabolko, ki vabi, da ga ješ, ki ti pa napolni usta s samo gnilobo, takoj ko vanje ugrizneš.

Zato: H i t i p o č a s i ! Če se ti srce vname ljubezni ali sovraštva, premisli najprej in premišljuj dolgo, če je treba, ali se ti navdaja s temi čustvi po pameti ali proti zdravni pameti.

Sploh je srce vsakega človeka kakor kujav, trmoglav in razvajen otrok. Če se ti torej naenkrat zavzame za kakšno stvar ali

ti začne naenkrat kričati in brcati proti kakšni stvari, mu mirno reci: »Le počasi, zlati moj srček! Najprej lepo mirno premisliva, z lučjo pameti in sv. vere, ali je to res vredno ljubezni ali sovraštva, še le potlej bova naprej govorila!« O, koliko napak in nepremišljenih korakov se bi obvaroval, če bi tako delal!

Dalje: Brez milosti ne boš mogel svojega srca nikdar ugglasiti. Posebno s v. obhajilo, ko bije presv. Jezusovo Srce v tvojem in ob tvojem srcu, ti počasi popolnoma preustvari, upodobi in uglassi srce po božjem Srcu. Ne samo, da ti sv. obhajilo daje dejanskih milosti, ne samo da ti veča vero, upanje in ljubezen in moč vseh drugih čednosti, marveč zdravilna moč sv. obhajila prežene polagoma tudi naravnost iz čuvstev tvojega srca ves nered, njihovo upornost proti pameti in prosti volji, tako da se bliža tvoje srce od dne do dne bolj tisti podobnosti z Jezusom, ko bo ljubilo vse in le to, kar ljubi Jezusovo Srce,

in sovražilo vse in le to, kar sovraži to presveto božje Srce.

Da, kakšna skrivnost, človeško srce! A ključ do teh skrivnosti ima le Tisti, ki je to srce ustvaril. V njegovi moči je, preobraziti, preustvariti vsako človeško srce. »Gospod, naš Bog... naj na gne naša srca k sebi, da hodimo po vseh njegovih potih!« je molil že Salomon (3. kralj. 8, 58). In v knjigi Pregovorov pravi sam Sv. Duh (21, 1): »Kraljevo srce je v Gospodovi roki... kamorkoli hoče, ga obrne.« A ne samo kraljevo, istotako tudi srce vsakega drugega človeka.

Torej premaguj sam sebe, s preudarnostjo in z vsem jeklom, kar ga imaš v svoji volji! Pridobi si, da ti bosta ti dve struni doneli res v lepem dvoglasju, predvsem milosti, milosti, milosti! —

ker prazno je delo
brez sreče z nebes.

Dr. Ant. Zdešar.

Dve nevesti.

Nevest je dvoje jutro to
k oltarju pristopilo.
Obema danes je nebo
veselje naklonilo.

Glej prva tu, ob cvetu cvet,
ozira se ljubeča
na ženina mladostnih let.
O blagor, blagor, sreča!

Poročni venec med lasmi
nalahno ji trepeče,
a lice ji pod njim blede,
zamisli se skrbeče:

Kaj neki čaka me sedaj,
bodočnost kaj mi hrani?
O dobri Bog, moči mi daj,
življenja tuže brani!

Ob drugi ženin ne stoji,
a v srcu z njim občuje,
ponižno, skromno tu kleči,
nikdo je ne blagruje.

Ne krasi je nakit noben,
da kdo bi ga opazil;
saj tempelj, Njemu posvečen,
ta lišp bi le pokazil.

A božji Ženin sam krasi
izvoljenko si zvesto,
z zakladi vedno bogati
in venča jo, nevesto.

O blagor ti! Tvoj ženin dal
je tebi v dar nebesa.
Po sreči prve ni ti žal,
ko zre ti raj iz očesa.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Priobčuje župnik Jožef Volc.)

(Dalje.)

4. Ali je od vzgoje kaj koristi?

Človek je rojen samopridnik. Tudi med starši niso redki, ki si ob vzgojnem poslu ubijajo glavo: Ali bo od mojega truda tudi kaj koristi, ali bo tudi meni kaj hasnilo, če se ubi-

jam z otrokom ter žrtvujem zanj, kar znam in kar imam? Saj pravzaprav ni čudno tako preudarjanje: nihče se ne peha rad brez haska in brez upanja na lastni prid. Celó od malih trudov hoče človek dobička — kaj šele od

tako mučnih in dolgotrajnih skrbi in težkih žrtev, kakršne zahteva od staršev vzgoja otrok. Ali se torej obeta staršem kaj koristi, če dobro vzgojé svoje otroke? Premislimo malo to reč.

Oj korist, časna in večna, ki jo imajo in jo bodo imeli starši od dobrovzgojenih otrok, je nepregledna in neprecenljiva. »Dobro vzgojeni otroci so staršem največje bogastvo.« — pravijo Slomšek. Ali ni to res velika korist, ali ni to zlahten sad dobre vzgoje, če imajo starši časno in večno veselje nad dobrimi otroci? Vsako veselje na svetu mine — pravi prislovica — samo ne tisto veselje, ki ga delajo staršem dobrovzgojeni otroci. Če že drugo ne, bi moralo vsaj to neminljivo veselje bodriti starše, da se poprimajo vzgajanja svojih otrok z vsemi silami svojih duš in s sveto navdušenostjo svojih src.

Pa posodimo besedo modremu možu, da nam on obrazloži, kateri starši so srečnejši v časnosti in večnosti: ali tisti, ki so se pravočasno pobrižgali za dobro vzgojo svojih otrok; ali tisti, ki jim je bila vzgoja otrok komaj deveta briga ali vsaj le sitna dolžnost.

»Vaša časna in večna sreča, krščanski starši, je največ odvisna od teža, ali pošteno odgojite svoje otroke, ali pa jih ne. Dobri, krščansko vzgojeni otroci so že na tem svetu staršem v čast in v veselje, staršem v pravo srečo. Zanemarjeni otroci so pa staršem v toliko bridkost in v tako nesrečo, da te bridkosti ne osladi nobena druga sreča. — Lej, tam v revni bajti dva ubožna zakonska, oko'li nju pa precejšna kopica otrok. Ob nepogrnjeni mizi sedé in uživajo pičlo kosilce — pa vendar se zdi, kakor bi sijali nad njimi in se jim lili v srca žarki miru in sreče — dol s podobe svete Družine, ki visi ob goli steni nad mizo. Ali naj vprašamo te starše: »Kajne, pri vas ste revni in nesrečni?« Lesketajočih oči bi nam odgovorila oba, oče in mati: »Pri nas smo bogati in srečni. Imava dobre in pridne otroke. Otroci so najina tolažba in najino veselje, najino bogastvo in najina čast.« — Pa pogledimo v drugo hišo! Tam je pa dom milijonarja. Tudi tam so pri kosilu, ob bogatoobloženi mizi, oče in mati, pa samo dva otroka, sin in hči. Danes vendar enkrat so brez obiska, sami med seboj — zato si ničesar ne prikrivajo, kakor imajo navado bogataši in veljaki teža sveta, da skrivajo pred drugimi ljudmi svoje srčne bolečine. In kaj vidimo? Na očetovem čelu globoke brazde, solze v očeh materinih, drzno brezstidnost na obrazu sinovem, pusto dolgočasje na postaranem licu hčerinem. Še med kosilom nastane med družino silen vihar. Gospod in gospa bridko očitata razuzdanemu sinu in lahkoživi hčeri: »Vidva sta najina nesreča in

najina sramota. Zgodaj bosta naju spravila pod zemljo!« Res sta uboga ta dva nesrečna zakonska, dasi sta bogata; uboga, pa povrhu še nesrečna brez tolažbe, ker jima pravi vest, da sta sama zakrivila to izprijenost svojih otrok, ker sta svojčas zanemarjala ob njiju krščansko odgojo. Neznano jima pač ni bilo, da je vzgoja setev. Kakršna je bila vzgoja, dobra ali slaba, krščanska ali nekrščanska ali pa nikakršna, pa tudi starši zanjejo na otrocih in v otrocih že v tem življenju najčistejše veselje, največjo srečo — ali pa pregrenko žalost in tolikšno nesrečo, da se v nji ne morejo razveseliti ob nobeni drugi sreči. En sam izgubljen sin, ena sama izprijena hči je tolika bridkost za očeta in za mater, da ne bi hotel menjati z njima nihče, pa naj bi bila starša še tako imenitna, veljavna in bogata.«

To je bridka resnica! Če so pa izprijeni otroci že na tem svetu za starše tak križ, kakšna sramota in šiba jim bodo šele enkrat v večnosti, če so se namreč otroci izkvarili vsled zanikarnosti svojih roditeljev! Kdo se ob tej misli ne spomni velikega duhovnika Heli-ja in strahovite kazni, kako je Bog na en dan udaril njega in njegova razbrzdana sinova? Kdor se na ta dogodek zmisli, bo vsaj malo slutil in čutil, kaj čaka pred sodbo božjo tiste očete in matere, ki zanemarjajo svojo najsvetejšo zakonsko dolžnost: vzgojo svojih otrok. Taki starši so pravcati morilci svojih otrok: dali so otrokom pač telesno življenje, dušno in večno so jim pa uropali.

Kako potolaženi so pa očetje, kako srečne matere, ki umirajo obdani od svojih dobrovzgojenih otrok! »Spomni se, krščanski oče in krščanska mati, svoje zadnje ure. Zdelo se ti bo takrat, kakor da plavajo nad teboj nebeške prikazni in te prijazno vabijo s seboj. Ali veš, kdo so ti duhovi? To so duše tvojih otrok, ki so odšli pred teboj v hišo nebeškega Očeta. Kajne, globoko rano ti je pač vsekal v srce tisti dan, ko so ti zamrli ti rajniki — toda zaspali so v Bogu kot nedolžni otroci ali pa že kot odrasli mladeniči in mladenke, pobožni in bogaboječi, kakor so bili vzgojeni. Toda tista rana se je zacelila: zazdravil jo je balzam svete vdanosti v božjo voljo in pa veselo prepričanje: Ti moji prezgodaj umrli nedolžni otroci so shranjeni in oskrbljeni v nebesih. Zdaj pa prihajajo po naročilu nebeškega Očeta, da me pospremijo v sveta nebesa in ostanejo vekomaj združeni z menoj.

Kaj pa tisti otroci, ki jih umirajoč zapuščaš na svetu? Lej, kako so zbrani okrog tvoje smrtne postelje! Drug za drugim se ti bližajo. Zadnjikrat čujejo tvoj pojemajoči glas in tvoje opomine. Zadnjikrat jim polagaš tresoč roko na glavo in jih blagoslavljaš. Pač čutiš, in oni

čutijo s teboj, kako bridka je taka ločitev. Pa kakor bi gledalo tvoje oko že svetle rajske pokrajine, še čutiš v sebi moči, da potolažiš ihteče svoje ljubljence in jim dēš: Ne jokajte! Saj grem k svojemu in vašemu Očetu. Molite zame! Ostanite poštenti! Stanovitno hodite naprej po potu, ki ga vam je kazal moj uk in moj zgleđ. In ne bo dolgo, pa pridete za menoj. In potem bomo vsi združeni pri Boĝu vekomaj v neskaljenem, neminljivem veselju.

Pa še tudi po smrti ne boste čisto ločeni od svojih otrok, tisti starši, ki lepo vzgajate svojo deco. Ostali boste živi v otroških srcih in v njih hvaležnem spominu. Gledali boste dol z nebes in čuli, kako se pogovarjajo vaši otroci o vas; kako se spominjajo vaših naukov in vašega lepega zgleđa; kako se premagujejo, da bi vas ne žalostili v večnosti, ampak vam le večali nebeško veselje. Gledali boste z nebes dol, kako vas posnemajo vaši otroci tudi pri vzgoji svojih otrok, da tako rodi dobro seme, ki ste ga vi vsejali in zorili, prebogate sadove še za cela stoletja. Toda vse to bo končno le neznatno zemeljsko plačilo za vaš trud in za vaše skrbi. Poglavitno plačilo pa vas čaka pri Boĝu. Kdor reši le svojo dušo, že tak bo prejel popolno plačilo za svoje delo: večno krono za srečno zmaĝo. Kdor pa reši s svojo dušo še duše drugih, zlasti tiste, ki so bili od Boĝa izročeni njegovi oskrbi, tak je pravi pomočnik Jezusa Kristusa pri njegovem boĝjem opravilu, ki ga vrši v zveličanje duš. Vsaka rešena duša bo dobrim staršem pomnoĝevala večno srečo. Zato je rekel angel že proroku Danielu: »Tisti, ki so mnoge poučevali v pravičnosti, se bodo svetili kakor zvezde vso večnost.«

Taka je torej korist, tako je plačilo — veliko in neminljivo — ki ga prejmejo dobri starši za pridno vzgajanje svojih otrok. »Žena,« piše sv. Pavel, »bo zveličana z rojenjem otrok, ako ostane v veri in ljubezni in posvečenju,« t. j. če poskrbi, kolikor more, da postanejo tudi njeni otroci sveti, v dobrem zvesti in stanovitni. Res, obilo je veselja že tudi v tem življenju z dobrovzgojenimi otroci! Otroci so kakor čebelni panj: če poskrbiš zanj, ti bo donašal obilo medu; če ga pa zanemariš, boš našel v njem le želo. Dobrovzgojeni otroci radi delajo, radi varčujejo, radi ubogajo, radi ostajajo doma in so staršem na stare dni voljna in močna opora. Ni z njimi jeze, ne joka, ne grenkih skrbi, ni sramote in ne kletve — vse se izteče z njimi lepo gladko in dobro. Kakšno veselje sta imela stari Tobija in Ana s svojim sinom; kakšen križ pa Heli s svojima izprijenima sinovoma! En sam zanikaren sin v družini, ena sama izprijena hči — pa ljudje

že s prstom kažejo tudi za stariši, češ: To je pa njegov oče, to je pa njena mati! »Otrok, ki je prepuščen svoji volji,« pravi modri Salomon, »je v sramoto svoji materi.« Večnoveljavna resnica! — Pa to še ni vse: Neotesani in podivjani otroci so pravcati grobokopi svojim staršem. Prav pravijo škof Slomšek: »Razuzdani otroci so staršem počasna, pa gotova smrt.« S tem je z mračne strani jasno in kratko rešeno vprašanje, ali je kaj koristi za starše, če dobro odgojē svoje otroke.

Pa denimo na papir še par zgledov, vzetih naravnost iz življenja!

Mimo samotne bajte pride na izprehodu bogata gospa. Na praĝu bajte sedi troje ljubkih otročičev in se igra. Vsi lepo vstanejo, ko ugledajo tujo gospo, in jo prijazno pozdravijo. So sicer siromašno oblečeni ti otroci, toda snažno. Na obrazih se jim vidi, da so še vsi nedolžni kot angelci boĝji. — Z vrta stopi njih mati. — »O mati, kako ste srečni, da imate tako ljubke otroke!« jo oĝovori gospa. — »Saj so tudi edino moje veselje in moja prva skrb na svetu,« dé mati. »Ne morem se ljubemu Boĝu nikoli dovolj zahvaliti za to dobroto.« — Tuja gospa ni mogla vse življenje pozabiti teĝa odĝovora. Srečna taka mati!

Drugje je šel ŝupnik od podruĝnice. V zelniku je okopavala kmetica. — »Je dosti dela, mati?« jo vpraša duhovnik. — »Kaj ga ne bo?« odĝovori čemerna žena. »Saj se nič ne pretрга: s poljem in s pranjem in s kuhanjem, s prešiči in govedo in s kokošmi — nazadnje pa še z otroci!« — ŝupnik je premišljeval po poti: Otroci so ji zdajne! Potem ni čudno, da so taki. Kjer ni truda, pa tudi ni veselja.

V hribih je živel mož-vdovec z edinim sinom. Malo prida je bil ta sin še kot šolar. Oče je bil pa ves zaverovan vanj. Boĝ vari, da bi bil kdo spomnil: Zĝodaj začne ŝgati, kar hoče kopriva postati. Pa naj se je zĝledovala tudi vsa vas — stari je sicer tuinsem kaj zvedel, pa je le javkal: »Oh, naš Anton, pa naš Anton! Jaz ga ne morem tepsti; se mi preveč smili.« — Nekaj let je minilo: zdaj pa sin tepe očeta, in se mu oče nič ne smili. Nedavno mu je celo zaĝgal hišo. Fant je zdaj v zaporu; stari pa doma prezeba in strada. Ljudje pa pravijo: »Če se komu prav ĝodi, se tema dve-ma. Če vrano izrediš, ti oči izkljuje.«

V nekem trĝu je pokaral katehet v šoli fantiča, češ da zna bolje kaditi cigarete kakor učiti se krščanskega nauka. Fant je povedal doma očetu, kaj ga je doletelo v šoli. Oče pa pokonci. »Kaj? Pa ti to trpiš? Ali mu nisi znal povedati, kar mu gre? Uh!« — Pet let kesneje — v sveti boĝični noči — je prišel fant proti jutru domov iz zanikarne fantovske

in dekliške družčine, pijače sit. Oče je nekaj zarohnel nad njim. Fant je pa zgrabil za nož in ga je zasadil očetu v tilnik.

Taka je usoda brezvestnih staršev, ki pušče, da jim odrasča mladež brez vzgoje kakor lesnika v gori in kopriva na groblji. »V čemer kdo zagreši, s tem bo tudi pokorjen« — pravi Duh božji.

Še par misli dodenimo.

Prestalo bi se pač še kako na svetu, ko bi imela na grbi svojo nadlogo in bridkost samo tisti malomarni oče in tista lena mati, ki nista marala vzgajati pravočasno svojih otrok. Človek bi skoraj rekel: »Prav jima je; naj onadva zdaj jokata, ker niso prej jokali otroci.« Toda ta kuga izprijenosti ne ostane pri eni hiši. Kar sta kje zanemarila en oče in ena mati, za to mora mnogokot trpeti na stotine družin, ima včasih križ cela občina, sramoto cela župnija, troške cela dežela, da: cela država. Koliko sovrstnikov izkvari en sam tak zanemaren otrok v desetih, dvajsetih letih! Za kar so se trudili vesni starši leta in leta; kar so sejali v srca goreči duhovniki in dobri učitelji z mnogim trudom — vse ukonča — pa ne redko! — en sam tak razuzdanec ali taka izprijenka v najkrajšem času.

V Hruševju so bili starši v velikih skrbeh. Vsako drugo, tretjo noč rjovenje, da ni bilo zatisniti očesa do polnoči in čez. Vsako nedeljo in praznik pa gotovo popivanje do zgodnjih ur. Pred par leti pa še tak mir, tak red in resnobno krščansko življenje in varčnost tudi med mladeniči. Odkod ta nenadna izprememba? Oče krčmar je uslužbil novega hlapca, ki se je vrnil pravkar od vojakov, hirav sicer na telesu, pa tudi ves gnil na duši. Z njim

je prišla kuga v vas. Počasi se je zajedala v srca mladeničev, ki so radi občevali z veseljaškim razuzdancem, — vsako nedeljo nekaj in vsako noč globlje. In kmalu so tisti fantje povešali oči, če so srečali poštenega človeka. V mnogem domu pa so bile kmalu potem zaman tožbe očetovske in zaman solze materinske, pa tudi zaman prošnje duhovnikov. In kakšne razmere so nastale šele potem, ko so začeli še vsi pohujšani pohujševati in kvariti! Sodoma!

Ali ni res tak zapeljivec strahovito zlo za vso župnijo, za vso občino, strah za stotero dobrih očetovskih in materinskih src? Koliko pa pri tem tudi škode na zdravju, na močeh, na dobrem imenu in na premoženju! Koliko se pokrade in proda skrivoma, da je le za pijačo in za veseljačenje!

Zdaj pa to reč preglejmo s solnčne strani! Ko bi bili v vsaki družini le dobri otroci, skrbno vzgojeni in varovani — vse družine bi bile srečne, morda tuinsem kaka redka izjema. Če bi bile pa srečne družine, bi bila zgledna tudi župnija, uzorna tudi občina. Uzorne občine bi pa sestavljale srečno deželo. Srečne dežele bi pa tvorile pokojno državo, kjer bi cvetelo blagostanje in zadovoljstvo.

Zakaj ni tako? Studenec sreče je mnogo kod zamašen, zanemarjena je domača vzgoja otrok. Izprijeni otroci kvarijo družine, družine pa kvarijo državo. Zanemarjena domača vzgoja je gnojna greda za greh. »Greh pa dela narode nesrečne,« pravi sv. Duh. Naš mili Slomšek pa povedo resnico po domače tako: »Kriva vzgoja otrok je slabih časov mati.«

Zdaj pa presodi sam, če imaš zdravo pamet: Ali je kaj koristi od otroške vzgoje? Ali je treba vzgajati otroke?

Ogerski Slovenci — zgled naši mladini.

V novozidanem »Marijanišču« v Veržeju na Štajerskem so se naselili lansko leto Salezijanci, ki so storili okolici tekom leta že dokaj dobrega. Marljivo zbirajo ob nedeljah in praznikih mladino, ki prihaja v zavod od blizu in daleč ter jo poučujejo v katekizmu. Osobito pridno se udeležuje pouka slovensko-ogerska mladina, katero loči deroča Mura od zelene Štajerske. Tudi odrasli številno prihajajo v zavod, kjer z navdušeno gorečnostjo prejemajo sv. zakramente. Med temi niso le ženske, marveč tudi cvetočih mladeničev ni sram poklekniti ob belem dnevu pred Naisvetejšega v zakramentu ljubezni. Slovenski mladeniči, naj vam

bodo v zgled ti ogerski fantje! Pisec teh vrstic, vaš gorenjski rojak, je imel priložnost bližje ogledati si življenje ogerskih Slovencev. In kaj je opazil? Našel je med njimi manj ponočevanja, manj popivanja, manj sovraštva in prepira; nasprotno pa je zapazil več gorečnosti za dobro, več treznosti, več spoštovanja do duhovnikov in več medsebojne ljubezni kakor pa doma na Kranjskem. Z lastnimi očmi je gledal ob nedeljah trume obhajancev in natlačeno polne cerkve pri popoldanski službi božji. Naravnost zgledno je obnašanje v cerkvi. Tu se ne potika mladina po kotih in stopnjicah — kjer se mnogokje na Gorenjskem razgovarja o ponočevanju in

»čika« tobak — ampak zbrano bere iz molitvene knjižice ali pa moli sv. rožni venec. — Tako na Ogerskem, kjer žive Slovenci narodno zatirani in nimajo priložnosti biti zdru-

ženi v različnih koristnih društvih. Na Kranjskem pa je vzlic tolikim ugodnostim med mladino še toliko verske mlačnosti!

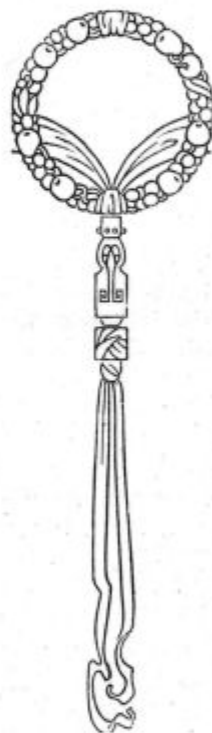
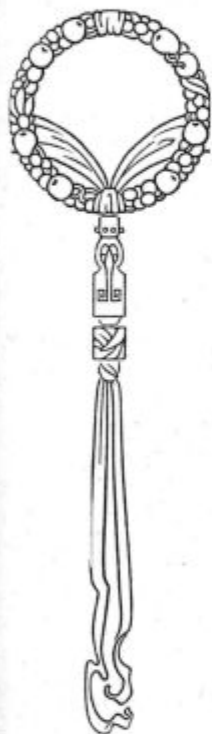
J. U.

Nehvaležen sin.

Priobčil Dragotin Mlakar, Dalmacija.

Glasoviti misijonar O. Angel Miškov, iz reda sv. Dominika v Dalmaciji, pripoveduje, da je na svojem apostolskem poslanstvu slišal ljudi pripovedovati to-le:

nauke naše svete vere. Seveda je tudi nepokvarjeno otroško srce z veseljem sprejemalo krščanske resnice ter se ravnalo po njih v veliko radost dobre matere.

Dva bisero-mašnika ljubljanske škofije.

»Bilo je v 15. stoletju. Na otoku Mljetu, blizu Dubrovnika v Dalmaciji, je v vasi Babino Polje, ki še dandanašnji stoji, živela v največji revščini vdova Šurman z malim sinčkom-edincem Petrom. Dasiravno si je morala z žulji svojih rok služiti vsakdanji kruh za sebe in otroka, vendar poleg tega ni pozabila na prvo dolžnost katoliške matere, namreč na vzgojo svojega sina. Sama polna žive vere in popolnoma vdana v previdnost božjo, vsajala je v nedolžno srce svojega ljubljenca prve

Oh, kako je zahvaljevala nebeškega Očeta, ki jo je obdaril s takim otrokom, katerega je ljubila ko punčico svojega očesa in bi za njegovo srečo žrtvovala življenje. Bil ji je edina uteha in tolažba v oblačnih, žalostnih urah, v dnevih polnih trpljenja in bridkosti. Pa tudi njen dobri Peter ji je obilno vračal ljubezen z ljubeznijo; videč, koliko trpi uboga mati, tolažil jo je često, pomagal povsodi, kjerkoli je mogel s svojimi nežnimi ročicami. Pomagal ji je dragovoljno nositi križ, ki ga je neskončno

modri Bog naložil na njene šibke rame, da ga je ložje nosila.

Blagi otrok je z vsakim dnevom napredoval v dušnih in telesnih vrlinah. Ko je dopolnil štirinajst let, pokliče ga mati nekega dne k sebi. Nežno ga pritisne na svoje matersko naročje, poljubivši ga na visoko čelo ter mu z najmilejšim glasom, iz katerega je sijala vsa plemenita ljubezen materska, s solzami v očeh reče: »Dragi sinko! Dopolnil si svojih 14 let. Ti znaš, koliko trpljenja in bridkosti sem prestala, da dostojno preživim tebe in sebe. Dobro znaš, da te ljubim, ljubim ko svoje lastno življenje in bi zate dragovoljno dala svojo lastno kri, če bi bila potrebna za tvojo srečo. Stopil si v mladeniška leta. Jaz sem storila vse, kar je bilo v mojih slabotnih močeh, vzgojila te v dobrem, krščanskem duhu. Moje moči so začele pešati; ne čutim več one moči kakor v prejšnjih letih, in ne morem več toliko zaslužiti, da preživim tebe in sebe. Dorasel si, da bi si mogel sam služiti svoj vsakdanji kruhek. Svet ti je odprt. Znaš, da v naši vasi nimaš primerne posla, zato te, čeprav mi krvavi srce, pustim iz rodne vasi. Ali, sinko moj, ljubi moj Peter! Ne pozabi nikdar one žene, katero si klical z najslajšim imenom: mati! Spominjaj se onega trpljenja, ki ga je zate pretrpela, onih solz, ki jih je zate toliko prelila. Ne pozabi nikoli mojih naukov, ravnaj se po njih vedno in povsod in veruj, da boš srečen! Ne pozabi svoje rodne grude, onega kraja, kjer si preživel svoja otroška leta. Dragi Peter! Bodi uverjen, ako se boš ravnal po mojih nasvetih, da te bo spremljal moj blagoslov na vseh tvojih potih, pri vsakem tvojem delu in sreča ti bo mila. Spominjaj se svoje nebeške matere, preblazene Device Marije! K njej se z otroškim zupanjem zatekaj v urah žalosti in trpljenja, kakor tudi v solčnih, srečnih dneh. Angel varih naj te spremlja po vseh tvojih potih in te varuje vsakega, tudi najmanjšega greha. Pojdi torej in Bog in njegov blagoslov bodi s teboj!»

S solzami v očeh je poslušal otrok pomenljive besede in opomine žalostne matere; a ko je dokončala, se je glasno razjokal. »Mati, mati!« izvilo se mu je iz tesnih prsi. »Mar me ne ljubite več, da me nagovarjate proč od sebe?« »Ti veš, sinko dragi, da te ljubim z vsem srcem svojim, da želim edino le tvoje sreče. Akoprav mi od žalosti poka matersko srce, vendar pojdi z mojim blagoslovom iskat si sreče drugam, katere v naši zapuščeni vasi ne moreš najti!«

Dobri otrok se je vdal. Prejemši blagoslov in poljub žalostne matere, — ko še mu je enkrat polagala potrebne nauke za življenje med hrupnim svetom, ko ga je še enkrat

opomnila, naj bo zvest njej, veri in domovini — se je odpeljal na neki jadernici v bližnji, a sloveči Dubrovnik.

Srečno je došel do cilja, a sreča ga je tudi spremljala. Koj prvi dan, ko je hodil po dubrovniških ulicah iskajoč si zaslužka, sreča ga bogat trgovec, blagega in plemenitega srca in ga vpraša, kdo in odkod je in kam hoče. Uбоgi otrok mu zaupno razloži svoj položaj, zakaj da je prišel v Dubrovnik, v kakem tužnem stanju je on in prebлага mati njegova.

Sočutno posluša trgovec ljubeznivega otroka in videč, kako mu iz jasnih oči sije nedolžnost in plemenitost srca, ponudi mu mesto v svoji trgovini. Z največjim veseljem je naš Peter sprejel ponudbo in z radostjo šel na njegov dom. Doma so ga vsi domačini prijazno sprejeli; a trgovec mu je takoj dal raznovrstnih stvari, katere naj pošlje domov, da potolaži svojo žalostno mater.

Kmalu na to je bil sprejet v trgovino. Deček se je učil marljivo in vsrajno, da so se mu vsi čudili. Ostal pa je vedno ponižen in pošten ter svojemu dobrotniku iz srca hvaležen. Ravnal se je zmiraj po naukih nepozabne matere in sreča se mu je ljubko smehljala. Plemeniti trgovec, videč njegovo poštenost in nepokvarjenost in ker sam ni imel otrok, vzel ga je za svojega. Vmes pa mu je čestokrat dajal raznovrstna darila za njegovo mater, kateri je kot hvaležni otrok sladil trpljenje in bridkosti v življenja večerni dobi.

Tako je dopolnil dvajset let.

Nekega dne mu trgovec ponudi, da naj mu bo trgovski drug. Mladenič je z veseljem sprejel ponudbo in postal bogat — ali žalibog na svojo nesrečo. Česar prej ni mogla doseči svetska sprijenost in hudobnost, to je dosegel denar. Mladenič se je naenkrat predrugačil. Njegovo srce je popolnoma otrpnilo, okamenelo. Videč, kako je bogat, spoštovan in ugleden meščan, pozabil je na svojo ubogo mater, da, ne samo pozabil, temveč naravnost sramoval se je nje in svoje revne mladosti. Svoji materi ni hotel več pošiljati nobenih darov, da, niti pisati ne. Uбоgi ženi bi bilo skoro od žalosti počilo srce.

Nekoč si zamisli naš Peter, da mora biti še bogatejši in uglednejši in s tem namenom se je odpeljal iskat obilnejše sreče v široki, nepoznani svet.

— — — — —
Za nekoliko let pozneje se nenadoma po Babinem Polju raznese vest, da pride njih rojak Peter Šurman, zdaj bogat in ugleden trgovec, uživat svoje bogastvo na domača, rodna tla. Uбоga mati, ki je bila ubožnejša, ko kdaj poprej, se te vesti zelo razveseli. »Moškoče,« misli pri sebi, »moškoče me bo ven-

dar še hotel poznati ter mi dati vsaj drobnice s svoje bogate mize.« Cela vas se je pripravljala za njegov sprejem. Krasna hiša je bila dozidana in je čakala na gospodarja.

Naposled vendar-le pride dan, ko ga je bogata trgovska ladja zopet po mnogih letih pripeljala na domačo grudo. Ob njegovi hiši se je zbralo mnogo občinstva, da ga dostojno pozdravijo. Med njimi se je nahajala tudi mati tega mogočnega. Niso dolgo čakali. Kmalu je pridrdral v elegantni kočiji ter se ošabno in prezirljivo oziral na priproste rojake, ne meneč se za njihove pozdrave. Ubože reveže je sicer obsipal, — toda ne z denarjem, temveč z najgršimi psovkami. Najbolj je seveda ozmerjal svojo lastno, rodno mater. Ubožico je to skrajno, nehvaležno postopanje sinovo pretreslo v dno duše. Mislila je, da mora zblazneti. Vendar je junaško prenesla tudi ta udarec. Vdano in potrpežljivo je objela tudi ta, zanjo skoro pretežki križ in sklenila, da ga ne prosi niko!j več ničesar.

Toda prišel je dan maščevanja božjega na tega propadlega sina.

Nekega popoldne se zbirajo na jasnem nebu temni, pogubonosni oblaki. V naravi je vladala neka nenavadna tišina, kakršna je običajna pred nevihto. Slišalo se je votlo grmenje in blisk za bliskom je razsvetljeval mračno okolico. Vse je kazalo, da se pripravlja izredno huda ura. V tem času je bila mati tega nehvaležnega v neki precej oddaljeni vasi proseč si miloščine. Videč, da se pripravljajo ploha, hitela je na vso moč, da še pred nevihto pride tja, kjer se je navadno zadrževala. Toda ni mogla dospeti. Naenkrat po zraku zašumi silen vihar, ki bi jo bil skoraj vrgel na tla. Zatem je vplilo z neba ko iz škafa, v oblakih so švigali bliski ko ognjene kače, a mogočni grom je pretresal vso okolico. Vse, kar je bilo živega v naravi, se je poskrilo v varna zavetišča.

V tem skrajno neugodnem položaju, do kože premočena, se spomni uboga starica, da se nahaja v bližini sinove hiše. Sklene iti k njemu in ga najponižneje prositi, naj jo vsaj zdaj v strašnem vremenu vzame pod svojo streho. Misli, da ji pri vsej svoji trdovratnosti ne more odreči te prošnje, ko vidi, da niti žival v takem vremenu ne more biti zunaj. Zbrala je torej poslednje sile in hitela k njegovi hiši ter nekolikokrat glasno potrkala na hišna vrata. Kar zasliši, da se nad njeno glavo odpira okno, iz katerega se sliši vprašujoči, jezni glas gospodarjev, kdo da v tem času stoji pred njegovo hišo. Mati zbere vse svoje moči. S tresočim glasom mu reče: »Sinko draži! Jaz sem, tvoja mati, ki sem ti dala življenje, prosim te, kakor se Bog prosi, odpri

mi vsaj v tem vremenu svoja vrata! Znaj, da ti bode Bog poplašal!« Ali hudobni, prešerni sin je tudi v tem času ostal zakrknjen ter jezno zaloputnil okno, ne da bi ji dal odgovor in odšel nazaj v sobo.

Ubožici se je stemnilo pred očmi. Sapa ji je zastajala nad to črno nehvaležnostjo lastnega sina. Pulila si je lase z glave ko blazna; v tem hipu je pozabila na vse, kar je za njega pretrpela, pozabila na vse solze, ki jih je zanj prelila, vse molitve, ki jih je zanj opravljala in izustila je strašno prekletstvo: »Proklet bodi sin! Naj te ne sprejme ne zemlja, ne voda, kakor ti mene nisi hotel sprejeti!« Na pol mrtva se je vrnila zopet v grozno nevihto, v temno noč

Ali kaj se je zgodilo? Drugo jutro so tega nehvaležnega našli na postelji — mrtvega. Ta nenavadni dogodek je povzročil med vaščani vsakovrstne govorice. Samo ob sebi se razume, da so mu priredili sijajen sprevod, katerega se je udeležilo mnogo občinstva seveda najbolj iz radovednosti. Žaloval ni za njim nikdo. Pa kako tudi? Saj ga je mrzilo vse, kar ga je poznalo. Pokopali so ga brez jokanja brez solz.

Ali glej čudo! — Drugo jutro so ga našli izkopanega na vrhu groba. Vaščane je ta dogodek izredno razburil. Obvestili se o tem svojega župnika, ki je ukazal izkopati še enkrat globokejšo jamo in ga ponovno pokopati. Pa tudi naslednje jutro so ga našli zunaj, na grobu. Ljudje so se čudom čudili in strah in trepet sta rasla vse bolj. Zagreblji so ga še enkrat, pa tudi zdaj brez uspeha. Ko je videla mati, ki dozdej ni nikomur ničesar omenila o onem usodepolnem večeru, kako se izpolnjuje njena kletev, pripovedovala je zdaj to vsakemu, ki jo je hotel poslušati.

Ta nenavadni dogodek pride tudi na uho dotičnemu škofu. Poklical je starko pred sé in ji strogo zapovedal, naj mu natančno vse pove o tej čudoviti zgodbi. Svojo izjavo je morala potrditi s prisego.

Truplo njenega sina pa so prenesli na ladjo in se z ním odpeljali nekoliko milj na široko morje. Vreme je bilo prekrasno. Ko so mornarji dospeli do cilja, vzamejo mrtvo telo in ga spustijo v vodo. Ali komaj se je pogreznilo v sinje morje, nastal je naenkrat strašen vihar, morje se je strašno razburkalo, tako da so si mornarji komaj, komaj rešili življenje. Razdraženo morje je truplo iz sebe vrglo na pečino ob obrežju, kjer so se njegove kosti spremenile v kamen, kjer se vidijo še dandanes.«

»Ko sem v dotični župniji,« dostavlja imenovani misijonar, »vodil sv. misijon in bil obveščten o tem čudu, zaželel sem, da bi do-

tične kosti mogel sam videti. Dobri ljudje so mi dragevoljno izpolnili željo in me prepeljali na oni kraj, kjer sem omenjeno čudovito kamenje videl z lastnimi očmi ter si odkrhal nekoliko koscev za spomin.«

Poučljiva je ta dalmatinska zgodba ne samo za otroke, temveč tudi za starše, posebno za one, ki svoje otroke že iz rane mladosti tako lahkomišelnostno preklinjajo, kot da nimajo duše. Ta nenavadna, pretresljiva zgodba nam hoče povedati, kako strašne nasledke ima prekletstvo staršev nad lastnimi otroci. Znan je svetopisemski rek, ki pravi: »Blagoslov

očetov otrokom hiše zida, a materina kletev jih do tal podira,« ali pa narobe.

Najbolj pa je sveda poučna za tebe, draga mladina, da spoznaš, kako strašno Bog kaznuje one, kateri ne spoštujejo svojih staršev. Blagor pa onim, ki jih spoštujejo in ljubijo, jim na stare dni lajšajo in sladijo življenje, kajti obilno plačilo jih čaka že na tem svetu, a neizmerno večje v kraljestvu nebeskem. Saj dragi Bog sam govori v četrti zapovedi: »Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bodobro na zemlji!«

Izseljenci, počasi!

V zadnjem času so bile v Združenih državah na več krajih stavke (štrajki) v raznih rudnikih; na primer v rudnikih na južnem delu Colorade v bližini mesta Trinidad, ki so trajale po več tednov. Prišlo je do hudih bojov, ki so povzročili več žrtev, posebno mnogo ranjencev. Iz Denvera Colo. poročajo: Ker so se ponesrečili vsi poskusi, da bi se dosegla sprava med stavkajočimi premogarji in posestniki rovov, je izjavil guverner Amons, da bo uporabil vsa sredstva, da prisili delavce, da se uklonijo ter odnehajo od štrajka. — Ravno tako je na severu mesta Calumet Mich. pri Quincy-premogorovu prišlo med štrajkajočimi s pomožnimi šerifi do hudih spopadov. Obe stranki sta streljali z revolverji, bilo je več hudo ranjenih. Ko so štrajkarji šli po cesti in srečali oddelek stavkokazov, ki so se hoteli podati na delo, so stavkarji takoj navalili nanje, toda šerifi so jim še pravočasno prišli na pomoč. Pri tej priliki je bilo ranjenih šest oseb.

V Mexiki se pripravljajo vstaši na naskok

raznih mest. »Glas Naroda« poroča, da je vojno ministrstvo dobilo poročilo, da divjajo okoli Victorie, glavnega mesta Tamanlipas, hudi boji, ter da mesto mora vsak čas pasti. Tujci zapuščajo deželo in hite do onih pristanišč, ki so jim bliže, da se morejo odpeljati v svojo domovino. V deželah ali državah, kjer se stavka ali celo kjer so taki napadi vstajških čet kakor v Mexiki, je stanje naseljencev zelo obupno in žalostno, ker so lahko več tednov ali mescev brez dela in naravno tudi brez služka. Ubogo ljudstvo v takih krajih! Koliko strahu, lakote in groze mora prestati vsak posameznik!

Izseljenci, dobro premislite, kaj vas čaka v Ameriki! Ob takih časih je v vseh bližnjih in tudi bolj oddaljenih deželah slabše kakor ob mirnem času. Torej ako hočete sami sebi dobro, ostanite doma in ne prenačite se z odhodom v Ameriko! Bolje je, da ste doma ob suhem kruhu in sveži vodi, kakor da se podate v take nevarnosti v tujino!

Rafaelova družba.

Iz zavoda sv. Stanislava.

Na željo g. urednika smo se odločili, da nekoliko spregovorimo o našem zavodu. Molčali smo takorekoč ves čas, kar zavod stoji. Ker bi pa po sodbi modrih mož lahko kaj dobrega sledilo, ako »Bogoljubovi« bralci kaj podrobnejšega zvedo o življenju in delovanju v zavodu, pa naj bo, bomo pa danes nekoliko povedali.

V zavodu je že popolna gimnazija z 8 razredi; prvi in drugi razred pa imata tudi vzporedni razred. Meseca julija 1913 je bila v zavodu prva matura ali zrelostni izpit. Dovolili so uspešno vsi osmošolci; bilo jih 30, med

njimi 15 z odliko. Po večini so se odločili za bogoslovje; 21 jih je namreč v ljubljanskem bogoslovnem semenišču. Kakor čujemo, se z veseljem in vnemo pripravljajo za duhovski stan; upati je, da postanejo dobri duhovniki.

Dalje omenjamo, da je ministrstvo podelilo letos, dne 8. januarja gimnaziji v zavodu sv. Stanislava trajno pravico javnosti, zrelostnih izpitov in izdajanje državnoveljavnih spričeval. Z drugo besedo: Gimnazija v zavodu nima nič manj pravic in veljave kot drž. gimnazije.

Pa še nekaj za danes. Na Svečnico smo

imeli v zavodu misijonski praznik. Pri jutranji sv. maši je bilo skupno sv. obhajilo; ob 8. uri misijonska pridiga in sv. maša. Popoldne so prišli k slavnosti prevzvišeni gospod knezoškof. Po litanijah se je v slavnostni dvorani vršila misijonska akademija z godbo, deklamacijo, petjem in predavanji. Slovesnost je otvoril orkester s primerno ouverturo. Sledila je deklamacija: Presveta Evharistija in katoliški misijoni. Nato je pevski zbor zapel Premrlovo pesem: Mariji. Potem je prišlo na vrsto prvo misijonsko predavanje. Vseh predavanj je bilo 5; predavali so gojenci: 1 iz osmega razreda, 1 iz sedmega, 1 iz petega, 2 iz četrtega. Med posameznimi predavanji so se vrstile pevske in godbene točke. Prvo predavanje je bilo: Misijonsko delo. Predavatelj je primerjal srečo nas, katoličanov, z neizmerno nesrečo poغانov, ki tavajo v temi in smrtni senci in so brez tolažilnega upanja v življenju in posebno še ob smrtni uri, dasiravno iščajo tudi oni neumrljive duše, ki so odkupljene z dragoceno krvjo Kristusovo. Kdo bi ne pomagal tem nesrečnim! Lahko jim pomagamo z molitvijo, s sv. mašo in sv. obhajilom in z misijonskimi prispevki, kolikor kdo more. K misijonskemu delu so poklicani nele škofje in duhovniki, marveč vsi verniki; to je volja Jezusova. Misijonsko delovanje je pa tudi katoličanom samim v največjo duhovno korist; saj se vidi, da so tiste duhovnije najboljše, v ka-

terih se najbolj goji misijonsko delo. — V drugem predavanju so prišli na vrsto bolgarski misijoni. Ko je predavatelj razložil razmere, kakršne so pri Bolgarih sedaj po zadnji vojni, je poudarjal, da je treba posebno v ta namen moliti, da bi se Bolgari iz pravih nagibov in trajno vrnili v naročje sv. katoliške Cerkve. Na zgledu starčka Pantelejmona je pokazal, kaj se da doseči z molitvijo in večkratnim sv. obhajilom v prid misijonom. — Tretji predavatelj je ob kratkem podal življenjepis in delovanje slovenskih misijonarjev. Posebno so prišli na vrsto: Baraga, Pirc, Knoblar; dalje tudi o. Peter Turk in o. Veselko Kovač kot misijonarja med Kitajci. — Četrto predavanje je bilo o češčenju Matere božje pri afrikanskih zamorcih. Ljubezen do Matere božje in vneta pobožnost, zlasti molitev sv. rožnega venca bujno napreduje med novospreobrnjenci, kajti ljubezen do Jezusa in do njegove Matere je neločljivo združena. — Peti predavatelj je podal kratko zgodovino ter namen in delovanje Apostolstva sv. Cirila in Metoda.

Slovesnost so zaključili prevzvišeni gospod knezoškof s kratkim nagovorom, v katerem so izrazili svoje veselje nad lepo uspelo prireditvijo in v nemali gojence k nadaljnemu zanimanju za misijonsko delo. Naj sledi tukaj še deklamacija, ki je prirejena za misijonski praznik:

Presveta Evharistija in katoliški misijoni.

(Deklamacija ob misijonskem prazniku v zavodu sv. Stanislava.)

Tebi, Gospod, ki v ljubezni neskončni med nami prebivaš,
Tebi, moj Bog, kruh angelski, sladki in oživljavači,
Pesem iskreno zapeti želim in zaklicati vneto,
Da zadonelo bi v svet in v mogočnem in krepkem odmevu
Čulo bi glasno povsod se, kjer bijejo srca človeška:
Hvala in čast Ti, Gospod, v zakramentu neskončne ljubezni!

Ljubil z ljubeznijo večno si nas in si nase potegnil
Revno naravo človeško v usmiljenju Svojem obilnem;
Da bi odrešil Adama zgubljene in revne otroke,
Trudil si se in delal, trpel neizmerno, na križu
Kri si prelił dragoceno in z ranami si nas ozdravil.
In celo samega Sebe si dal v presveti skrivnosti.

Kamor uprem svoj pogled po vesoljnem katoliškem svetu,
Tebi na čast po vseh krajih šotori se dvigajo sveti,
Ti si zavetje preblaženo, polno presladke tolažbe,
Solnce nebeško, ki srca ogrevaš vseh vernih zemljanov,
Žarke radosti in luči pošiljaš v to solzno dolino:
Predragoceni zaklad, zakrament presvete ljubezni!

V duhu pred Tabo pokleknem in s srcem polnim ljubezni
Čast izkazati želim Ti, moj Bog, v vseh tabernakljih
Angelov Ti veselje in kruh, kako ljubeznivo

Vabiš in kličeš pred Sebe vse revne človeške otroke:
Pridite k meni vi vsi, ki se trudite, ste obteženi,
Pridite k meni, poživil vas bom jaz s kruhom življenja.

Sreča neskončna, brezmejna, je v Tvoji presladki ljubezni,
Kruh Ti nebeški, sladkost vso hraniš, imaš Ti v Sebi! —
Toda bridkost mi navdaja srce ob misli prežalni:
Bratov, sestrâ milijonov je tisoč, ki Te ne poznajo,
Tvoježa, dobri Pastir, ne čujejo milega klica,
Večne jim luči odsvit Boga ljubezni ne priča.

Kje so služabniki Tvoji, Gospod, da po Tvojem povelju
Tudi nesrečnim bi tem veličastne postavili hrame,
Da bi daritev presveta od vzhoda pa tja do zahoda
Tvojemu v slavo Imenu obhajala se brez prestanka
In bi se narodom tem, ki ginejo lakote, uboštva,
Kruh delil angelski v hrano in rast njih dušam nesmrtnim.

Revni pogani, vi tudi poznate srca hrepenenje,
Srečni vi tudi želite postati; a ste brez resnice.
Bedno živite v deželi teme in smrtne sence. —
O, da bi kmalu še k vam posijal en žarek iz luči
Večne, ki božjo navzočnost ves čas v tabernaklju nam priča,
Žarek ljubezni Srca, ki se zove: Ognjišče ljubezni!

Večna Ljubezen, kjerkoli poslanec Tvoj vdani in verni
S srcem ljubečim kot zvest misijonar na tla stopi poganska,
Tam tudi Ti se dobrotno in milostno doli ponižaš,
Prideš z nebes na oltar, daruješ se, bivati hočeš
Vedno pri njih, predobri Pastir in iz srca ponižni,
Oče ubogih, naš Bog, Pribežališče naše, Luč prava!

Ko si še hodil po zemlji in videl zgubljene ovčice,
Smilile so se Ti v srce, ker so brez pastirja;
Milo govoril učencem si Svojim: Velika je žetev,
Toda premalo je delavcev; torej goreče prosite,
Da naj pošlje Gospod obilno delavcev v žetev. —
Pošlji žetve Gospod, o pošlji delavcev v žetev!

Slava Ti, Jezus, Začetnik življenja, neskončna Dobrota,
Kralj veličastva, Marije Device Sin, večni Sin božji,
Solnce pravice, naš Bog in Oče prihodnjega veka,
Večna modrost, resnica in pot in naše življenje!
Dobri Pastir, naj katoliške Cerkve vresniči se želja,
Da po besedah bo tvojih en hlev pod enim pastirjem!

Gema Galgani.

(Priobčuje Srečko.)

Drugo poglavje.

Gemino prvo sv. obhajilo. V mestni dekliški šoli. Prve poskušnje notranjega življenja. Smrt bratca.

1887—1894.

O božiču (1886.) se je Gema zopet vrnila domov. Očetu Enriku je bila zelo na srcu

globoko verska in temeljita vzgoja otrok, zato jih je zbral vse okoli sebe, da se jim popolnoma posveti. S tem pa je nevede izpolnil vročo Gemino željo; pri teti ji je postalo neznosno: saj ni bilo tam več dobre mamice, ki bi jo navajala k pobožnosti in molitvi, ki bi ji govorila o Jezusu, jo vodila v cerkev pred najsv. Zakrament... Tudi bratec Gino

je že zelo hrepenel po Gemi, odkar je izgubil nenadomestno roditeljico.

Da se še bolj izpopolni v učenju, jo je koj po novem letu 1887 oče Enriko vpisal kot zunanjo učenko pri sestrah sv. Cite; seveda ji je storil s tem največjo uslugo, ker so one sestre slovele ne samo kot vzorne učiteljice, ampak še bolj kot temeljite vzgojiteljice v strogo verskem duhu. Gema je dejala pozneje: »Vstopila sem v šolo k redovnicam; bila sem v nebesih.«

To ozračje je bilo kot nalašč za Gemo: med učenjem je bilo vedno pobožnih vaj in sredstev, pogostne pridige in nagovori, šola sama vsa nasičena vzpodbudnih opominov in navodil za nabožnost in življenje. Gema je kar žarela veselja; saj je našla po čemer je tako hrepenelo mlado srce. Učiteljice in gojenke so takoj zapazile njene izredne kreposti ter jo tembolj vzljubile in spoštovale, čimbolj se je Gema odmikala njihovim očem in skušala utajiti njeno notranjost. Toda lepota njene deviške duše je odsevala z vse njene zunanosti; posebno še v njenih očeh. Ena njenih učiteljic ji je dejala nekoč: »Gema, Gema, ko bi ti ne čitala v očeh, bi te ne poznala.«

Že dolgo časa je plamtela v Geminem srcu skrta, a velika ljubezen, vžgana še od njene dobre roditeljice — ljubezen do Jezusa. Ta ji je zelo pogosto govorila o sreči in blaženosti, ki jo prinaša presv. Zakrament ter jo vodila pred tabernakelj, kjer Gospod izžareva svojo ljubezen vsem, ki ga iščejo in so ponižnega srca. Kaj čuda, da se je Geminu srce užgalo v neizmerni želji po Jezusu v presv. Zakramentu. Kot drobna golobica je mrla od vročega hrepenenja po njem, ki ga je tako srčno ljubila. Ko je vstopila v zavod sv. Cite, ji ni bilo več strpeti; solznih oči je skoro vsak dan prosila sestre, spovednika in očeta, naj ji že vendar dajo Jezusa. Pa so ji dejali, da je še premajhna. A se ni dala utolažiti: »Dajte mi Jezusa! Boste videli, da bom pridna; ne bom storila več nobenega greha, ne bom več taka, kot sem bila doslej; dajte mi ga, ker tako koprnim po njem in ne morem več zdržati.« Tako mile prošnje so ganile njenega spovednika (g. Giovanni Volpi.)¹

Težko si je misliti prekipevajoče Geminu veselje ob zaželjenem dovoljenju. Prva njena misel je bila, kako bi se najbolje pripravila na toliko milost. Pride ji na misel, da bi bile

še najbolj koristne duhovne vaje v samostanu. Oče se je sicer upiral, a končno so le zmagale njene solze. Sama piše: »Zvečer sem dobila dovoljenje in drugo jutro sem bila že v samostanu, kjer sem ostala deset dni. Cel ta čas nisem videla nikogar domačih, a kako mi je bilo dobro! kaka nebesa! Komaj sem vstopila v samostan, sem hitela v kapelico zahvalit Jezusa; prosila sem ga goreče, naj bi me on sam pripravil na prvo sv. obhajilo. Bilo je tedaj, da se mi je porodila v srcu velika želja poznati natančno celo življenje Jezusovo in njegovo trpljenje.« Treba pripomniti, da jo je njena mati že prav zgodaj navajala k pogostemu nabožnemu premišljevanju. Toda kdo je v tem hipu devetletni deklici dal razumeti, da se trpljenje Jezusovo tesno združi s skrivnostjo presv. R. T. in ji navdahnil željo spoznati ga natančneje?

Svojo željo je Gema zaupala svoji učiteljici, ki ji je nato vsak dan nekaj razlagala, medtem ko so bile druge gojenke že v postelji. Nekega večera jo je opis Kristusovega križanja in trpljenja tako presunil, da se je lotila vročica ter je morala ostati v postelji cel naslednji dan in je morala učiteljica opustiti razlago.

»Hodila sem tudi k pridigam,« piše nadalje sama. »Vsak dan je dobri gospod ponavljal: »Kdor se hrani z Jezusom, bo živel njegovo življenje.« Te besede so me navdajale z veliko tolažbo; sama sebi sem dejala: »Ko bo torej z mano Jezus, ne bom več živela jaz v sami sebi, ker v meni bo živel Jezus!« In sem mrla od hrepenenja, da bi že mogla skoraj reči: »Jezus živi v meni.« Včasih sem premišljevala cele noči te besede.« Opravila je splošno spoved na predpraznik pri msgr. Giov. Volpi-ju.

Na predvečer je pisala svojemu očetu kratko a pomenljivo pisemce:

Draži ata!

Že smo na predvečer zame neskončno radostnega dne, mojega prvega sv. obhajila. Pišem Vam te vrstice, da Vas zagotovim svoje ljubezni in pa da Vas poprosim, da molite Jezusa zame, da me najde, ko pride prvič k meni, pripravljeno na vse milosti, katere mi je namenil. Tudi Vas prosim odpuščanja za svojo neubogljivost in za vse žaljenje, ki sem Vam ga povzročila. Prosim Vas, pozabite vse nocoj! Proseč Vas Vašega blagoslova, ostajam Vaša Vas ljubeča hči

Gema.

Slednjic je napočil zaželjeni dan, 17. junij, praznik presv. Srca. Občudujva skupaj,

¹ Danes zelo čislan in ljubljien škof v mestu Arezzo.

dragi čitatelji, moč in živost vere v tako nežnem otroku! »Napočila je nedelja,« piše svojemu dušnemu voditelju. »Vstala sem zgodaj in hitela k Jezusu prvokrat... Slednjič so bile utešene moje želje. Tisti hip sem razumela Jezusovo obljubo: Kdor je mene, bo živel moje življenje. — Moj oče! Kar se je godilo tisti hip med Jezusom in menoj, ne znam izraziti. Jezus je dal občutiti čisto različno moji ubogi duši svojo pričujočnost. Tedaj sem razumela, da je nebeška radost popolnoma različna od pozemeljskih. Čutila sem se vso prevzeto od želje, ohraniti trajno to tesno združenje s svojim Bogom. Tudi sem se čutila odtrgano od sveta in vedno bolj nagnjeno k zbranosti.« Tako se ne izraža, kdor misli varati; hlimba se ne

zna dvigniti do tako vzvišenega pojmovanja božje ljubezni.

Pred koncem svojih duhovnih vaj je zbrala ves njih sad v naslednjih sklepkih: »1. Vsako spoved in sv. obhajilo hočem opraviti tako, kot da bi bili zadnji mojega življenja; 2. hočem pogosto obiskati Jezusa v presv. Zakramentu, še posebno, kadar bom žalostna; 3. na Marijine praznike se bom pripravila s kakim zatajevanjem; vsak večer pa bom prosila nebeško Mamico njenega blagoslova; 4. Hočem živeti neprestano v božji pričujočnosti; 5. kadarkoli bom slišala uro biti, bom vzdihnila trikrat: »Moj Jezus, usmiljenje!« Gema bi bila napravila še več sklepov, pa ji ni dovolila učiteljica, ki je poznala njeno jekleno voljo in nenavadno gorečnost ter se je bala za njeno zdravje, ko bi se preveč preobložila z nabožnimi vajami.

Dva bisero-mašnika ljubljanske škofije.

Kdo sta pa ta dva častita gospoda, ki sta naslikana na strani 51? Častita res — po stanu in starosti.

Po starosti ju prekosi v škofiji samo še eden, namreč preč. g. Mihael Tavčar, dekan in častni kanonik v Žužemberku, ki ima že svojih 90 let, pa jih še vedno krepko nosi in še vedno vso službo opravlja. Ta je prvi. Takoj za njim sta pa naša dva gospoda, ki ju vidimo pred seboj.

Po stanu ali stopinji cerkvene časti pa tudi nista med zadnjimi, ampak prav med prvimi, kakor že pričajo križci in verižice in trakovi in pasovi, s katerimi sta odličena.

Kdo sta torej častita gospoda, ki ju imamo pred seboj? Dva bivša sošolca in bivša bolehalca, zdaj pa — biseromašnika. Prav natanko taka kakor sta tukaj naslikana, sta bila pred desetimi leti kot zlatomašnika. Danes jih imata pa deset več in sta zapela že biserno ali demantno. Toda teh deset let se jima ne pozna skoro nič, in tudi za sedaj je ta fotografija še čisto dobra; tudi ta dva svoja leta — ki jih je že nad 80 — čvrsto nosita.

Če gospodov še ne poznate, vam jih moramo natančneje predstaviti: Stoječi gospod je milostni g. stolni prošt ljubljanski, **Janez Sajovic**, ki je pel slovesno demantno sv. mašo na praznik presv. Imena Jezusovega, 15. januarja t. l., v ljubljanski stolnici. Rojen je bil na Visokem, župnije šenčurske, nad Kranjem. Ko je dovršil bogoslovje, je bil premlad, zato se je morala nova maša preložiti na zimo, in zato tudi zlata in biserna obletnica v tem času.

Sedeči gospod je pa prečastiti g. Frančišek **Povše**, kanonik v Novem Mestu, ki je imel demantno sv. mašo že preteklo poletje.

Ko je urednik tiste dni po biserni sv. maši potrkal na vrata pri g. proštu in poprašal, če bi se dobila kaka fotografija biseromašnikova, so gospod prošt — potem ko so nekoliko obotavljaje prinesli to fotografijo iz nekega predala — takole govorili in naročili: »Jaz nisem nič rad po časnikih, ne po dobrem ne po slabem. Mene nikar nič ne hvalite, ampak Boga! To je samó milost božja. Le Eden je dober; drugi smo pa vsi reveži...« Potem so pa še dodali: Ko sem bil majhen, sem bil tako slaboten, da so me obljubili k sv. Valentinu; in zato sem šel prej na božjo pot k sv. Valentinu (na Limbarsko goro) kakor pa prvič v šolo. Šolat so me pa zato dali, ker so rekli: za delo tako ne bo za nič; v šolo naj hodi, če bo kaj iz njega! — V »logiki« (to je menda sedanja 7. šola), sva s Povšetom skupaj sedela. Povše je bil zmirom priden, najbolj izmed vseh, pa tudi bolehen kakor jaz. V nižjih šolah sem bil enkrat tako slaboten in bolan, da je rekel neki človek — kdo je že bil, je uredniku iz glave ušlo —: »En krajcar ne dam za fanta.« Ko smo šli v semenišču enkrat domu, so rekli o meni in Povšetu: E, teh dveh ne bo več nazaj! (Hoteli so reči: pokopali jih bodo!) No, zdaj pa recite, če to ni milost božja!

Častitamo častitima gospodoma, da jima je Bog tako naklonjenost izkazal. In kakor veliko milost sta prejela od Gospoda na zemlji, tako veliko slavo ob svojem času jima želimo v nebesih!

Slovenske slamnikarice v Vratislavu (Breslavu).

Naše gorenjske slamnikarice so prave ptice selivke, ki se selijo iz kraja v kraj. Poleti so vse doma na Kranjskem, ker je takrat v domačiji dosti dela; začetkom oktobra pa se selijo vsako leto v jatah na sever, zlasti na Dunaj, Budimpešto, Bukarešt, Monakovo in v Vratislav. Splošno smemo reči, da ostanejo tudi na tujem, sredi velikomestne sprijenosti verne, poštene, bogoljubne, srčno vdane svoji domačiji in milemu

rinške. Mesečno plačujejo za hrano, stanovanje in kurjavo le po 30 mark, t. j. kakih 35 K. Tu so Slovenke same med seboj; slovensko se skupno moli po sobah, naše domače popevke odmevajo po hiši in tudi v domači kapeli zadone vsako nedeljo slovenske pesmi Jezusu in Mariji na čast. Dekleta so naročene na liste »Bogoljub«, »Domoljub«, »Slovenec«, »Zlata doba«, »Cvetje«, »Glasnik najsv. Src« itd. Njih dru-

Slovenske slamnikarice v Vratislavu (Breslavu).

materinemu jeziku. Ta pohvala velja še posebej slovenskim slamnikaricam v Vratislavu v Pruski Šleziji. Tam jih je letos 123, in sicer v Perlovi tovarni 82, v Heimannovi pa 41. Tovarnar Heimann je žid, ki se boji, da bi se njegove delavke ne organizirale in zato tudi ne pusti, da bi skupno stanovale. Ugodnejši je položaj za slovenske slamnikarice v Perlovi tovarni. Te stanujejo vse v zavodu sv. Neže (St. Agnes-Stift), ki ga vzorno vodijo čč. sestre sv. Elizabete Tu-

štvena knjižnica bo kmalu štela nad 300 lično vezanih knjig. — Le nekaj so vedno pogrešale: slovenskega duhovnika, slovenske božje besede! »In ta želja se nam je po več kot 16 letih letos izpolnila — poroča »Bogoljubova« prijateljica. — Dolgo, dolgo let smo za to srečo molile in zdaj smo si jo nepričakovano izprosile! Dan pred Božičem se je z brzovlakom pripeljal k nam iz Gradca č. g. misijonar dr. Al. Nastran in imele smo, kar še na Kranjskem slamnikarice ni-

koli imele niso — prave stanovske štiridnevne vaje! Večjega božičnega veselja bi si zares ne mogle zeleti. Saj premmože izmed nas še nikdar niso imele prilike udeležiti se kje misijona ali duhovnih vaj, ker se doma obhajajo take pobožnosti večinoma ravno tedaj, ko nas ni doma. Kakor pastirčki k betlehenskemu čudežu prihitele smo zato vse skupaj in od veselja so nam solze zalivale oči, ko smo slišale zjutraj na sveti dan prvokrat na Nemškem slovensko božjo besedo. Imele smo pa vsak dan dva govora, skupni rožni venec, križev pot in dvakrat slovenske pete litanije. Globoko smo bile ginjene zlasti zadnji dan, ko smo prejele vse skupno sv. obhajilo, ko smo se iznova slovesno posvetile presvetemu Jezusovemu Srcu in Brezmadežni, ko smo prejele papežev blagoslov, ko smo kakor iz enega srca pele »Hvala, večnemu Bogu!« — V prostorni društveni dvorani so nam g. misijonar za nameček govorili k sklepu skoro cele dve uri. Prav po domače in šaljivo so nam povedali, kako naj vedno živi med nami edinstvo, soglasje, nedolžno veselje in vesela nedolžnost, vijolica in zdravje in abstinenca. Priporočali so nam tudi

zvestobo ljubi domačiji, skrb za društveno knjižnico, bolniško blagajno itd. Zlati nauki so se kar vsipali v naša srca in me smo jih hlastno srkale vase. Čez pol milijona duš šteje Breslau, pa gotovo nobena ni užila o božiču toliko veselja in sladke tolažbe kakor me tujke Kranjice!

Te vrstice dokazujejo, kako na tujem slova jači, kolikega pomena je, da imajo tam Slovenke skupno stanovanje. Brez tega bi ne bilo ne knjižnice, ne duhovnih vaj in slovenske mladence bi v tujem velikem mestu ne mogle ostati tako poštene in bogoljubne. Kako zelo bi bilo želeli, da bi se tudi one slovenske slavnice, ki delajo na Dunaju, vse zjedini in si dobile kje skupno stanovanje! — Iz tega poročila tudi vidimo, kako strpni in uljudni so tam Nemci, medtem ko so pri nas, zlasti v Gradcu Nemci skrajno nestrpni in se boje, da bi jih slovenska pridiga namah vse uničila. Slovensko po krčmah umazano govoriti in pozno ponoči po cesti grde pesmi peti se v Gradcu sme, slovensko pridigovati, slovenske litanije v cerkvi moliti pa je prepovedano!

O ljudskem petju v cerkvi.

(Piše dr. Frančišek Kimovec. — Dalje.)

Iz dosedanjšega pisanja o ljudskem petju smo se pred vsem o tem temeljito poučili, da smo za ljudsko petje pravzaprav vsi vneti, pred vsem pa naši vodilni cerkvenoglasbeni krogi, njim na čelu ceciliansko društvo s svojim prezaslužnim listom »Cerkvenim Glasbenikom«, ki si je že dolgo časa prizadevalo, da bi za to velevažno panogo cerkvenega petja zbudilo zanimanje in tako želje naših previšenih nadpastirjev blagopokojnega kardinala Missia in sedaj z ognjem pastirujočega, dr. Antona Bonaventura Jegliča v dejanje izpremenilo.¹

¹) Sicer je pa tudi prav gotovo zelo verjetno, kar je »Bogoljub« poročal o dveh, treh slučajih, da se namreč dobi semtertja organist, ki se je učil v cecilijanski šoli, ki se sam tudi za cecilijanca ima, pa morebiti ni prijatelj ljudskega petja in ljudsko petje celó ovira; in na besedo verjamem dopisniku, da so tam doli v neki dolenski župniji cerkvene pevke, ki nečejo z drugimi dekleti skupaj peti in se njih petju morda posmehujejo; dopisnik jih počasti celó s pridevkom »umetne« pevke in take organiste imenuje »umetne« organiste. — Prav tako res je pa tudi tole: Organist, ki za splošno ljudsko petje v cerkvi ne mara, ali ki ga celó ovira, ni cecilijanec,

Cecilianci¹ smo za ljudsko petje iz čvetero razlogov: 1. ker sv. Cerkev tako petje priporoča in goji, kakor smo videli; 2. iz estetičnih² razlogov, to se pravi zato, ker je tako skupno petje nekaj lepšega, veličastnega, mogočnega, kar človeškemu čuvstvanju ugaaja; 3. iz asketičnih, zakaj mogočno skupno petje je najmočnejša molitev, najsilnejša prošnja: »Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu sem jaz med njimi« — govori Jezus, kaj pa šele, če cela cerkev pojoč moli: vsa srca — eno srce; vse misli — ena misel;

če se prav sam tako imenuje; po cecilijanskem duhu palico zasluži, ne pa lepšega in častnega imena cecilijanec. To je — ali neveden ali pa domišljav in samoljuben človek. Že samo to, če ovira tako veličastno panogo cerkvenega petja, kakor je ljudsko petje, je znamenje, da o »umetnem« petju — če se naše preprosto čveteroglasje po deželi sploh sme tako imenovati — nima nobenega pojma in da je pod njegovim vodstvom toliko umetnosti, kolikor pri črevljarju, ki dela črevlje na kveder ali pa cokle. — In dalje: ali so tiste prevzetne in smešno domišljave pevke res »umetne« pevke? Stavim, da nobena izmed njih še not ne zadene, ampak da ji je treba

vse želje — ena želja; vse prošnje — ena prošnja; vsa čuvstva hvaležnosti — ena zahvala: ali to ne povzdiguje pobožnosti, svetega ognja do nepopisne veličine? Vzemi en potoček — nima prida moči, pa jih vzemi sto ali tisoč, pa imaš velikansko, mogočno reko, ki jezove ruši, mostove podira, bregove trga in vse seboj odnaša, kar se ji na pot postavi. Tako tudi zlasti mogočno ljudsko petje strne in združi vso gorečnost, vso pobožnost, vso sveto voljo v eno samo reko svetega navdušenja, nebeške radosti ali iskrene spokornosti, ki tudi najbolj mlačne za seboj potegne, ki tudi jezove zakrknjenih src ruši, mostove grešnih vezi podira in dušo preplavlja z željo po pokori in izpreobrnjenju in jo napolni z neutušimim hrepenenjem po čednostnem življenju, z željo po božji ljubezni... Marsikdo, ki bi sicer morda mrzel stal v cerkvi, se ob splošnem ognju tudi sam vname. — 3. Iz praktičnih, vsakdanjih razlogov: koliko cerkveni pevci trpe ob časih, ko je veliko petja, n. pr. v adventu pri zornicah, tudi v postu, zlasti pa v majniku, posebno če so v cerkvi še po dvoje šmarnice: ene zjutraj druge na večer — no pa tudi ene zadostujejo — ali če več praznikov skupaj zadene; ali kake težave so, če je malo pevcev, pa kateri poglavitnih zbolj ali iz župnije odide, ali če se kaka domišljava, prevzetna pevka skuja, in tako hoče pokazati, da brez nje petja sploh ni; ali če je slabo vreme, pa so pevci vsi povrsti hripavi itd. itd. V sto in sto slučajih bi človek rad imel ljudsko petje, da bi zbor razbremenilo.¹

Drugo, kar smo doslej dognali je dejstvo, da smo imeli Slovenci do tega časa, ko je ljudsko petje pri nas popolnoma propadlo, le enoglasno ljudsko petje, da pa so se stare slovenske cerkvene pesmi po večini pozabile in tudi poizgubile, zlasti napevov veliko. To malo ljudskega petja, kar ga imamo dandanes, je pa skoro izključno večglasno.

Na podlagi tega dejstva se bo moralo v naše cerkve vpeljati **dvoje vrste ljudsko petje: enoglasno in večglasno.**

vsako noto posebej v uho vtepati. In če bi, recimo, tudi note zadela, bi še daleko ne bila »umetna« pevka; to je ravno tako, kakor če bi se reklo delavcu, ki zna malto mešati, da je »umeten« zidar. Umetnost pri petju obstoji v vsem drugem, le ne v petju po notah. Tudi note zadeti je potrebno, kakor je malta potrebna za umetno stavbo, ali kakor je krop tudi potreben, da žgance skuhaš; toda krop: to še niso žganci; kar je pri žgancih poglavitno, tega še vsega manjka. Beseda »umetno« se splošno za naše orglanje in petje sme le v najširšem pomenu vzeti. — Sicer je pa tudi res, da pri ljudskem

Treba bo predvsem poseči po še ohranjenih starih slovenskih cerkvenih pesmih in izmed njih najprimernejše izbrati, zakaj če se je prav mnogo poizgubilo, vendar se jih je še veliko lepih, naravnost krasnih in veličastnih ohranilo. Te stare enoglasne pesmi so res naša slovenska last, te so v prvi vrsti »naše cerkveno petje domačega značaja«, tem pesmim gre v posebnem pomenu častni pridevek, da so naš »narodni zaklad, ki si ga ne smemo dati vzeti za nobeno ceno in ga ne zanemariti, marveč skrbno gojiti.«² Zato moramo poskrbeti, da zopet postanejo »narodni zaklad, kot je bil, kar pa dandanes ni več,« da zopet zadene po naših cerkvah te pesmi, »vzete iz ljudske duše,« posvečene po stoletni rabi v naših cerkvah, ki se je ob njih napevih ogrevalo na tisoče in milijone naših vernih pradedov, ki so te pesmi pojoč slavili Gospoda po naših svetiščih; ki so s temi vsled svoje glasbene lepote in starosti častitljivimi spevi romali po zelenih gričih in strmih gorah v naše ljube bele cerkvice, ki so kakor ovčice posejane po vrhovih naše domovine; ki so s temi božjega duha in moči polnimi napevi napadali divje Turke in v njih moči in navdušenja in upanja dobivali, da so se ustavili temu silnemu sovražniku križa in imena Kristusovega in ga izza obzidja naših ljubih hiš božjih v beg zapodili in tako oteli sebi življenje in imetje, obvarovali čast svojih ženâ in hčerâ, ohranili duše in nedolžna srca svojih otrok pred nevarnostjo časno in večno; te pesmi, ki so bile našim pradedom skozi stoletja sredstvo svetega veselja, vir dušne tolažbe v stiskah, vzrok srčnega miru, trdna podlaga njih upanja, nagib skesanega, spokornega duha in hkrati vrisajoče radosti in notranje sreče dopolnilo, moč v stiskah dušnih in telesnih, podpora v nadlogah, bramba v napadih in navalih notranjih in zunanjih sovražnikov: te pesmi, ki so privrele iz prepolnega slovenskega srca, morajo zopet nastopiti svojo častno službo, upostaviti jih moramo na častno mesto, ki jih je ž njega pahnila nevednost in želja po pre-

petju ni vselej organist kriv, če se ta ali oni nanj jezi, da prehitro orgla. Kakor se skoro povsod dobi par sitnih ljudi, ki so pri skupni molitvi za en ali dva zloga zadaj, tako jih je tudi nekaj, ki jo pri skupnem petju radi (zlasti rade) malo potegnejo, da je po njih mnenju bolj »andohtno«. In da te vrste bogoljubne duše kdaj tudi »Bogoljub« nadlegujejo, ni popolnoma neverjetno. V takih slučajih ima organist prav, če se jim ne vda, da bi ž njimi vred vlekel, saj je za to tu, da petje vodi. Seveda, če bi nalašč tako hitel, je druga.

povedanem tujem blagu, da bodo v svoji stari časti vstale, v svojem starem blišču in sijaju zažarele in svoj nevenljivi, prijetni vonj vno- vič po naših srcih razširjale . . .

Morebiti poreče ta ali oni: enoglasno! — mi imamo že vendar večglasno narodno pe- sem, celo nekaj cerkvenega ljudskega petja večglasnega, čemu bi po enoglasnem n a z a j segali? — Ali pa n a p r e j! pravim, zakaj zdi se mi čisto gotovo, da je razvoj ljudskega petja že v kali ogrožen, če se postavimo na stališče, da bodi naše ljudsko petje le večgla- sno, napredek bi bil mogoč le v silno majhni meri, poglavitni razvoj in najsilnejši napredek, ki bo tudi z glasbenega stališča vsega upošte- vanja vreden, leži v enoglasju.

Enoglasje je brez dvoma silno veličastno in vpliva s silno močjo na človeško srce. Tre- ba je le slišati enoglasno ljudsko petje, pa ta- ko, da res cela cerkev poje: otroci in starci, mladeniči in dekleta, moške in žene: vsakoogar bo tako petje dvignilo in navdušilo. Slišal sem Slovence, izobražene in preproste, može v glasbi izobražene pa tudi take, ki niti po- sluha nimajo dobrega in vsi so — poslušajoč tako enoglasno petje cele cerkve, kjer so se posebno slišali krepki moški glasovi podprti z orglami — vsi vprek so trdili: »Kaj takega pa še ne, to je neznano lepo, to je mogočno, veličastno, to res človeka navduši in ga krog srca prime . . .« Takih in podobnih vzklikov sem slišal vse polno, da so temu ali onemu krepkemu možakarju solze zaigrale v očeh vsled mogočne ganjenosti.

Pri nas se pač marsikomu sramotno zdi, da bi več ljudi enoglasno pelo, najraje bi že

vsak sam pel večglasno: napev, potem pa še napev v tercah spremljal in ga z dvema tona- ma v basu podložil, toda na to zmotno nazi- ranje ne smemo postaviti našega ljudskega petja. Seveda se ljudje ne bodo kar sami po- sebi in takoj oklenili enoglasnega petja in tudi zahtevati se kaj takega ne more. Kar se je stoletja razdiralo, tega ne bomo v enem letu — pa tudi v desetih ne — zopet mogli sezida- ti; predsodkov, ki so se v sedanjih rod vgnezdil- li, ne bomo z enim dekretom iz src izruvali. Jaz sem prepričan, da jih bo celo tropo, ki bo- do tudi pri enoglasnih pesmih, za vsako ceno poskušali še »drugi glas« peti, predvsem taki, ki o petju malo razumejo, pa si zelo veliko do- mišljujejo; toda ti za resno misleče ne morejo biti merodajni. Treba bo pouka, treba vzgoje, treba se oprijeti od takih predsodkov neoku- žene mlade generacije.

Z enoglasjem se bomo približali tudi o- stalim slovanskim bratom, ki imajo tudi svo- je enoglasno ljudsko cerkveno petje, sila lepo in veličastno, ki ga tudi goje, ki si ga niso dali iztrgati pod vplivom od drugod zanešenega večglasja. Ti narodi so si zato ohranili v svetni in cerkv. nar. pesmi tudi svoj posebni narodni značaj, ohranili si stare, krasne, po več sto let stare pesmi, dočim smo mi ohranili v narodni pesmi od vsega slovanskega izvečine le neko mehko sentimentalnost.

Prav zato moramo zopet nazaj seči po lastnih starih slovanskih cerkvenih pesmih in jih s častjo zopet uvesti v hišo božjo, zakaj tam imajo od davnih dni že domovinsko pra- vico, in tuji duh jih je po krivici odondot pre- gnal. (Dalje.)

MARIJINO CVETJE

Gostje v Marijini družbi.

»Gostje«, z latinsko besedo: hospitantje (hospitantinje) se imenujejo vsi družbeniki, ki so na nekem kraju vpisani v družbo, za- časno pa živé v drugem kraju, zato obisku- jejo shode ondotne družbe (pri družbi go- stujejo). Beseda »gostovati« pomeni tudi to- liko kakor »stanovati«, n. pr. Stara Lenka gostuje (stanuje) v Španovi kajži — tako pra-

vimo pri nas; pravzaprav pa pomeni ta bese- da »gostih biti«, to je: za nekaj časa biti pri drugih ljudeh, ki nas radi imajo. (Op. ur.)

Neštetokrat se sliši resen opomin: »De- kle, ostani doma in ne hodi v mesto, bo zate najbolj prav v dušnem in telesnem oziru.« Toda večinaoma se to kaj rado presliši in smatra za preveč ozkosrčno in prestrogo,

češ, kaj naj pa dekleta počne doma, kjer ni nič zaslužka in je še dovolj drugih manjših! Posebno na zimo kaj rade dekleta prihajajo v mesta. Da res je, da marsikatera dekleta dobi pošteno službo in je tako preskrbljena morda za celo življenje. Toda koliko jih je pa takih, ki so tako srečne? Koliko se jih pa pogubi dušno in telesno! In tudi te so šle po boljši zaslužek v mesto, dobile so pa — —. Dekle, odhajajoča z doma, misli samo na zaslužek, ne pomisli pa prav nič na neštevilne nevarnosti, ki od vseh strani preže na pošteno dekleta, ki mora včasih napeti vse sile, da se reši nevarnih zanj nastavljenih od zlobnih ljudi. Posebno nevarne so službe po gostilnah itd. Včasih se celo prigodi, da pride dekleta v mesto in ne ve prav nič, kam bi se dejala. Službe nima nobene zagotovljene, stanovanja tudi še nima, ljudi ne pozna ali pa ne ve, kje je njej znana oseba. Tako je revica prepričana sama sebi in bogve kam lahko pride, ne da bi si ji vsaj nekoliko dozdevalo. Tako gre polagoma proti dušnemu in telesnemu propadu. Konec vsemu naredi bohnica ali kaj podobnega. Iz dobrega, priprostega dekleta postane mestna goska in iz te nesrečno človeško bitje, ki je napoti sebi in drugim, dokler je ne reši več ali manj nesrečna smrt. Kdo more prešteti vse solze grenkega kesanja in bridkih očitani? Toda prepozno je! Žalostno je sicer, a resnično.

In to se ne godi samo pri navadnih dekletih, nečlanicah Mar. družbe, ampak tudi pri članicah. Mnogo jih je takih, ki so doma še precej pridne Mar. hčere, a tu v mestu popolnoma pozabijo na svojo obljubo o priliki sprejema. Ne oglasijo se v nobeno Marijino družbo, večkrat z ničvrednimi vzroki in izgovori. Doma pa mislijo dobro o njej, dokler ni kakega vidnega dokaza o nelepem življenju bivše Marijine hčere. Seveda se to ne dogaja tako pogosto, kakor pri nečlanicah, vendar žalibog tudi ne prav posebno redko. Da se pa tudi to malo kolikor mogoče omeji, zato izdaja vsaka Marijina družba svojim odhajajočim članicam in morda tudi novinkam pravilno izpolnjeno družbeno »izkaznico«. To izkaznico mora prinesiti vsaka članica ozir. novinka seboj v mesto in jo pokazati predstojništvu one družbe. Treba se je samo tega redno posluževati in točno izvrševati, uspehi gotovo ne bodo izostali. A dogaja se mnogokrat, da pride članica v mesto brez te izkaznice, in ako nima kake dobre prijateljice, živi brez Marijine družbe; dasiravno jih ima kar na izbiro.

So pa tudi članice podeželskih M. D., ki se pač oglasijo v to ali ono M. D. in nekaj časa še precej redno obiskujejo družbene

shode, potem jih pa kar naenkrat zmanjka in ni več ne duha ne sluha o njih. Nekaj je takih, ki bi se najraje sprehajale od ene M. D. do druge, seveda brez vednosti družbenega voditelja, ali pa prav neredno obiskujejo shode, tako da jih je skoraj nemogoče kontrolirati. Če tako potem domači g. voditelj vpraša, če se je oglasila v kako ondotno M. D., se glasi odgovor »da«, a o svoji veliki »pridnosti in vestnosti« pa lepo molči. Tako se vse lepo zakrije in pobeli. Največji uspeh takega ravnaja je, da ve o vsaki M. D., v katero je malo pogledala, pripovedovati in kritikovati, kar seveda prav nič dobro ne vpliva na okolico, s katero občuje, in marsikateri vzame vse veselje do M. D., vseje mlačnost in kritikavost, kar je marsikje glavna ovira lepega družbenega dela in življenja.

Z velikim veseljem se mora seveda tudi priznati, da je — hvala Bogu — mnogo res dobrih in vnetih deklet, ki so kot gostje pristopile k tej ali oni M. D., kjer potem delajo prav goreče v večjo Marijino čast ter s svojim lepim življenjem jako blagodejno vplivajo na prave članice dotične M. D. Take delajo pač veliko čast svoji domači M. D. Da bi bilo le veliko takih!

Utegnil bi kdo reči, da vse prečrno slikamo, da v resnici vendar ni tako. Pisec teh vrstic bi pa lahko to tudi dokazal, ker je mnogo takih žalostnih slučajev na lasne oči videl in opazoval. Najbolj žalostno je seveda to, da je taka oseba nedovzetna za vsako pametno besedo in takorekoč sili v lastno pogubo gluha in slepa. Kajpada velja to samo splošno in je res obilo častnih izjem.

Nikakor se pa ne sme omalovaževati to, da je mnogo deklet, in za naš mali slovenski narod še veliko preveč brez zadostnega vzroka izpostavljenih usodepolnim nevarnostim in to vsled prevelike lahkomišljenosti. A rešiti se vendar še da precej o pravem času. V prvi vrsti je tu poklicana Marijina družba, ki lahko razvije svoje mlade moči. Ona naj kolikor moč omeji brezpotrebno izseljevanje v mesta. V slučaju resnične potrebe naj pa vse poskrbi, da pride njena članica v pošten kraj in si preje preskrbi službo, predno odide z doma. Vsaka članica mora na vsak način imeti seboj družbeno izkaznico in morda še celo pismo do g. voditelja one M. D., v katero namerava stopiti. Dobro bi bilo, ako bi domača M. D. naznani'a oni v novem kraju prihod svoje članice, obenem pa zahtevala od odhajajoče članice čimprej potrdila, podpisane od g. voditelja, da je res stopila v ondotno M. D. Vsako leto sproti bi se pa prepričala, ali res

še redno obiskuje njena članica mesečne shode tam, kjer zdaj biva in živi, kakor se spodobi Marijini hčeri. Marijina družba v novem kraju naj bi toliko časa ne sprejela novodošlega gosta, dokler ne prinese družbene izkaznice svoje M. D. V slučaju pa, da bi se ta gost hudo pregrešil zoper družbena pravila, naj pa predstojništvo nove M. D. to žalostno dejstvo sporoči njeni domači družbi.

Ravnotako naj se ravna, če se novi gost popolnoma prepiše v novo M. D. in tako postane njena prava članica. Enako se postopa, ako bi se kak gost izključil, ker se dogajajo slučajji, da doma mislijo, da je še vedno v M. D., pa je že izključena, in jih ona vodi za nos z raznimi izgovori. Kadar bi katera prišla domov, bi morala prinesiti seboj potrdilo, da je res vestno izpolnjevala družbena pravila. Vse to bi oskrbelo predstojništvo samo seveda pod vodstvom g. voditelja. S tem bi se marsikateri nedostatek in neuspeh v družbenem delovanju odpravil in poglobila zavest, da mora tista, ki se je enkrat posvetila Mariji, vedno in povsod izpolnjevati družbena pravila.

Treba je pa odkritosrčno priznati, da to še ni vse in da se s tem ne bo še vse rešilo. Ostalo bo še dosti takih, ki se ne bodo hotele tega držati in bodo svojo pot hodile. Če torej kaka članica tako zelo pozabi na svojo obljubo, dano Mariji, potem pač ne bo drugega preostalo kakor, da cela M. družba goreče moli za to trmočlavko in jo Mariji prav posebno priporoči.

Mimogrede omenjeno: prav zelo bi bilo želeli, ako bi v kratkem izšel popoln seznam vseh M. družb v slovenskem ozemlju in bližnjih glavnih mestih z natančno označbo, za katere stanove je ta ali ona M. družba, kje ima svoj glavni sedež, kam naj se novodošle oglašajo, kdaj, kje in ob kateri uri ima družbene shode. To je potreba, da znajo gg. voditelji prav svetovati in sami prav ravnati. Ta seznam naj bi bil priročen, morda v obliki male knjižice, tako da bi ga imela vsaka Mar. družba trajno na razpolago. Zdi se, da bo to radevolje preskrbel č. g. škofijski voditelj. S tem bo gotovo jako ustregel gg. voditeljem raztresenih Marijinih družb. Iv. Tomazič.

Pozdrav Mariji.

Andantino.

Ign. Hladnik.

1. Bo - di po - zdrav-lje - na, sve - ta Go - spa! naj-
2. Bo - di po - zdrav-lje - na, sve - ta Go - spa! o

1. lep - ših vseh bi - se - rov zla - ti; v ven - cu ne-
2. naj bi ti vsak dan se - žga - ti mo - gli di-

1. beš - kih ru - bi - nov mig - lja: pre - sve - ta De - vi - ca in
2. še - čo da - ri - tev sr - ca in tvo - ji o - tro - ci o -

1. Ma - ti, Sto - krat če - šče - na, ve - čno slav -
2. sta - ti, Na - še živ - lje - nje, na - še ho -

1. lje - na. } Bo - di po - zdrav - lje - na, sve - ta Go - spa!
2. te - nje. }

Kako je z neko posebno željo Zveličarjevo v naših Marijinih družbah.

S kakšno željo? Z željo njegovega svetega Srca. — Razodel je svoje Srce, zato da mu zadostujemo za žalitve, s katerimi ga ljudje žalijo. Ali veste, za katere žalitve predvsem želi to Srce zadoščenja? Za

tiste žalitve predvsem in najbolj, katere mu prizadenejo duše, ki so Njemu posvečene. Kje pa so te duše, vprašaj, katere so? No, nikar se tako ne ogleduj okoli sebe, saj veš! Ali niso to Marijini družbeniki

in družbenice? Seveda so! — V Marijinih družbah ste se mu posvetili družbeniki in družbenice. Ali je pa v naših Marijinih družbah vse dobro, vse popolno? . . . Koliko prahu večkrat in koliko nepopolnosti! — Ali niso Marijine družbe zato v prvi vrsti poklicane, da Jezusovemu Srcu zadostijo za morebitne pogrške in žalitve od strani posvečenih mu družbenikov in družbenic. Bojim se, da se zato premalo goji češčenje Srca Jezusovega v Marijinih družbah . . . Če je bilo do sedaj premalo, pa začnimo v novem letu bolj temeljito! Kako — rekel bi — ali ni samo od sebe razumljivo, da pristopijo naši družbeniki in družbenice ob prvih petkih meseca k mizi Gospodovi in prejmejo zadostilno sv. obhajilo, da zadostijo

božjemu Srcu za žalitve, katere so se mu prizadele tudi v Marijini družbi, ki mu je posebno posvečena.

Kako lepo pride to posebno tam, kjer imajo Marijine družbe svoje mesečne shode prvo nedeljo v mescu! V petek zadoščenje Jezusu, v nedeljo pa prošnja do Marije, da bi bilo teh žalitev vedno manj . . .

Novo leto je tu. Povsod si ljudje izražajo svoje želje. Tudi Jezus izraža svojo željo, željo svojega Srca, izraža jo pred vsem vam, Marijine družbe, izraža vam željo po zadoščenju za žalitve, prizadete mu v Marijinih družbah.

Kako lepe novoletne želje Srca Jezusovega! O da bi se izpolnile! J. G.

Še enkrat o plesu v Marijini družbi.

S Koroškega je došlo sledeče pismo:

Poudarjajte in zopet poudarjajte, da ples — tudi na ženitovanjih — bodi povsod in vsem Marijinim hčeram strogo prepovedan! Ne le, da so Marijine hčere »izmed sveta odbrane« in se jim tedaj ne spodobi, da bi se razveseljevale na način, ki niti posvetnjakom ni v pohvalo: ples, naj je kakoršenkoli (na ženitovanju ali kje drugje) je Marijinim hčeram še posebno nevaren. Koliko težav je

letos imela naša Marijina družba — vse samo radi plesa! Zato je vodstvo bilo prisiljeno, da je pri zadnji seji ponovilo strogo obvezen sklep: Odslej naprej je vsaka Marijina hči, kar samo ob sebi izključena, kogre na ples, — tudi na ženitovanju. Kateri je ženitovanje in ples ljubše kakor Marijina družba, naj pred plesom izstopi!

Moje prepričanje je: Marijine družbe ali naj popolnoma dajo slovo plesu ali pa naj prenehajo! M. R.

Par migljajev za Marijine družbe.

»Bogoljub« je večkrat pripovedoval, da ples ni za Marijine družbe. Ni čuda, da so se ga začele ogibati ter da se je ta napredek splošno pokazal.

Pred kratkim se je neki nemški duhovnik pohvalno izrazil o slovenskih Mar. družbah v nemškem glasilu »Mariengarten«, češ, »da se te ogibljejo plesa ter da so se prepričale, da družba ne more cveteti, ako se mu članice popolnoma ne odpovedo«.

Tega svojega napredka se moramo zavedati ter svoje veselje izraziti s tem, da še zanaprej delujemo s podvojeno močjo proti vsemu, kar ne spada med Marijine otroke! Žal, da se še vedno kaj najde, kar bi se lahko preprečilo, ko bi se bolj ozirali na naš vzor, Marijo! »Da sem le zapisana,« mi je pravila neka dekle, »imam vsaj mir pred naogovarjanjem«; a ni pomislila, da je s tem prevzela tudi dolžnosti.

A še nekaj bi rada omenila, namreč kar se tiče družbenega pozdrava. Ko sem pred letom pristopila v tujini k neki nemški Marijini družbi, je bil prvi pozdrav, ki sem ga slišala: Nos cum prole pia — benedikat Virgo Maria; slovensko: Z ljubim Sinom nas blagoslovi — Devica Marija! Kadarkoli pridejo dekleta skupaj, vselej se pozdravijo z navedenim pozdravom. Bi se ne moglo to tudi pri nas vpeljati v vseh družbah? S tem bi se gojila tudi edinost. Upam, da je uredništvo tudi za to. Morda bi, kakor pri Nemcih, tudi pri nas v latinskem jeziku boljše izpadel. To je pa, kakor odloči uredništvo. Ko bi se pač ta pozdrav vpeljal tudi v vsaki slovenski družbi, bi storili res nekaj lepega! (Op. uredn. Z latinščino pri nas ne bo šlo a slovensko bi bilo gotovo lepo, če bi se hotel oprijeti.)

Marijina hči.

Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni! ...

Ob Marijini kapelici.

Kaj me vedno vleče k Tebi,
živa roža z Libanona?
Glej, ob Tebi blede lučko,
v njej odseva Tvoja krona.

Tu v podnožju Tvojem klanja
cvet pri cvetu Ti glavico,
in v ozadju vitke breze
ščitijo Gospo, Kraljico...

Nikdar nisem sem hodila,
ko še Tebe tu ni bilo;
vsa narava, vsa krasota,
vse mi ni srca ganilo.

Kaj me sili, da prihajam
vedno Tebe prosit varstva,
da se vnovič Ti poklanjam,
zlata krona vsega stvarstva?

Kaj je ona tajna sila,
ki me vodi k Tebi, Mati?
Ti si tukaj, Ti mi kažeš
gori v dom nebeški, zlati.

Tu moj duh na vse pozabi
v rajske odhiti vrtove...
O, saj hoče k Tebi, Mati,
steri tesne mu okove!...

C.

V zavetju.

Ne, zloba srdita peklenska,
ni tvojega strah me viharja,
četudi moč tvoja še tako
z vso silo ob mene udarja.

Obupno se duša ne zvija,
pod težo več tvojo ne stoka,
odkar me nebeška je Mati
za svojega vzela otroka

Če žalost me tare pekoča,
podoba me njena utolaži,
molitev pred njenim oltarjem
srce spet vpokóji, ublaži.

Ne, nisi me, nisi me strla,
potrla ne boš me nikdar!
V okrilju je Matere ljube
potihnil ves hrup in vihar.

Marija.

Gobavec.

(Slika iz misijonskega življenja. — Priobčil V. L.—č.)

»Ko se nekega večera vračam iz sosedne vasi, kjer sem poučeval krščanski nauk,« tako piše nek misijonar, »mi udari blizu mojega stanovališča tak smrad na nos, da nehote potegnem robec iz žepa. Precej sem si mislil, da je zopet kak pes poginil, ko je zgubil gospodarja, pa so ga ljudje vrgli semkaj, da segnije; to namreč ni nič nenavadnega. V temi zadenem pri vratih z nogo ob stvar, od katere je prihajal oni sumljivi smrad.

»Hej, kaj je?« zakričim.

»Rahma,¹ Rahma, pomagaj!« zaječi pod nogami.

»Kdo si? Čemu ležiš tu?« vprašam.

»O Rahma, ne morem nič več — bolan — mrjem lakote,« odgovori nek globok, votel glas.

Užgem žveplenko. En pogled: pred menoj leži — gobavec, pravzaprav ne človeška postava, ampak kup gnoja in bul.

¹ Nek indijski bog.

»Če želiš,« mu pravim, »greš lahko v nekaj korakov oddaljeno romarsko hišo, kjer dobiš prenočišče.«

»O, Rahma, dobro, o, Rahma, lepo!« zakriče vzradoščen. »Že dva meseca nisem bil pod streho, — hvala, — hvala . . .«

Ko ga hočem prijeti, da bi ga vzdignil, zakriči: »Ne, ne; vse na meni je gnoj. Če me primete, pade vse meso z mene. Hoditi ne morem, a plazim se lahko. Če mi hočete pomagati, primite za konec palice ter jo nekoliko privzdignite, ko se naprej porinem.«

Poizkusiva: on tišči en konec palice pod ramo — brez roke, se upre na drugo roko, jaz ga pa porinem na drugem koncu palice za par centimetrov naprej. Ko pridrsava po dolgem trudu in času do romarske hiše, mu zapovem počakati, dokler ne užgem luči in ne preiščem hiše, če je morda kaka kača notri, kajti že dolgo časa ni bila odprta. Potem se vrnem na svoj dom, velim hlapcu, naj vzame zame pripravljeno večerjo, plahto, rjuho in svetilko. Kakor hitro zavoha hlapec neznočni smrad, postavi vse na tla ter zbeži. Ko posvetim s svetilko — strašen pogled.

Mnogo gobavcev sem že videl, mnogo gnilih ran, a tako razdejanega telesa nisem še videl v svojem življenju. Ena noga brez stopala, do kolen brez mesa, brez kože, stegno sama gnila masa, iz katere padajo črvi; druga noga brez prstov, kosti rdeče ter mrgole črvov, iz stegna kapla gnoj, rebra in pleča — sama kost in koža. Odpadla mu je ena roka popolnoma, na drugi pa ima le tri prste. Popolnoma brez obleke. Čudil sem se, kako more človek v takem stanju sploh še živeti ter kazati tak pogum in tako moč; kajti prav vesel je rekel:

»Čutim le še nekaj bolečin na obrazu in prstih. Najhujša bolečina pa je lakota. Ko bi imel kaj jesti, bi še dolgo živel.«

Ko postavim predenj svojo večerjo, pade poželjivo po skledi. Ker s polomljenimi prsti ne more več zajemati drobtin iz sklede, se skloni nad njo ter vse ven izliže.

Ko si za silo uteši glad, razprostrm plahto, ga zavijem v rjuho ter mu voščim lahko noč. Tedaj se mu odpro zatvornice solza ter venomer ponavlja:

»O kako dobro mi de! Hvala, hvala!«

Ko ga drugo jutro obiščem, že sedi pokoncu, naslonjen na steno, in ko ga vprašam, kako se počuti, odgovori: »Popolnoma zdrav sem; samo malo vode prosim.«

Prinesem mu vode, skledo polno riža in pečeno pišče. Revež hlastno pogoltne vse. Prva dva dneva ni bil nikoli sit. Ko se naje,

ga vprašam, odkod in kam, po rodu in imenu, in pripovedovati mi začne sledečo žalostno zgodbo:

»Ime mi je Gotimukala Ramaja. Spadam v rod Boja v vasi Šavalag uram. Bil sem posestnik obširnega polja in lepe živine ter imel pri vseh rojakih ugled in veljavo. Ko pa postanem gobav, izgine oboje. Najprej me zapode iz hiše lastni otroci in žena; rekli so, da ne morejo prenašati neznošnega smradu. Tedaj si hočem postaviti na lastnih tleh malo kočjo, toda sinovi in njihova mati mi nočejo dati niti denarja niti brašna, da bi se preživel, naposled me pa celo iz vasi izženo. Nihče se me noče usmiliti, le nekdo mi sve-tuje, naj grem v Firagipuram, kjer stanuje neki bel mož (P. Teodor), ki mi more dati kaka zdravila. Dva meseca tavam okrog, da bi našel tega moža. Sprva sem mogel še nekoliko hoditi in si sam kuhati borno hrano iz priberačenega žita, toda ko odpade ta-le roka, ni šlo več; odtedaj nisem imel gorkega v želodcu; kajti že štirinajst dni se preživljam s surovim zrnjem, ki mi ga namečejo usmiljeni ljudje od daleč. Dva meseca spim vedno pod milim nebom. Štiri dni sem se potikal v bližini te vasi, skrit v žitu, dokler me ne prežene posestnik s kamenjem. Ker je meso odpadalo s telesa, si nisem upal priti po dnevu semkaj; šele ko solnce zaide, sem se priplazil do vaše hiše.«

S solzami v očeh je pripovedoval to zgodbo in še mnogo posameznih dogodkov, ki so ga doleteli, kako so ga n. pr. zasmehovali in zasramovali, kako so mu razbili iz hudobnosti zadnji imetek — lonec — in kako so brezsrčni otroci metali vanj kamenje in pesek; kajti vedeti morate, da verujejo tukajšnji ljudje v preseljevanje duš. Če namreč kak človek svojih strasti ne ukroti ali če zakrivi celo kako hudodelstvo, tedaj se-duša takega človeka — po naukih te vere samozatajevanjem in spokornim življenjem, — preseli po smrti v drugo bitje. Če je kdo nizkega pokoljenja, pohabljen ali gobav, tedaj je to znamenje, da je duša dotičnega zakrivila mnogo hudodelstev, vsled česar se takih ljudi povsod ogibljejo. Mnogo Indijcev se pohabi na najgroznejši način samo zato, da se preseli njihova duša po smrti v nirvano — v nič. Vera brez tolažbe, samo za nesrečo!

Ko vprašam gobavca, ubogo žrtev te vere, je-li kdaj slišal kaj o krščanski veri, mi odgovori: »Da, toda samo slišal.« Takoj mu začnem razlagati tolažbe in ljubezni polne resnice naše sv. vere, ki so kakor balzam padale v njegovo srce. Takoj želi postati kristjan.

»Na tem svetu sem vse zgubil,« pravi, »prav vse in bi bil rad vsaj na onem svetu srečen. Vse vaše besede so vzvišene in ganljive, da, nikoli bi si ne mislil, da more bivati kje tako dober in usmiljen Bog.«

Ker se mu zaradi smradu niti na 50 korakov daleč ni upal nihče približati, ga začnem sam oskrbovati. Prinesem mu vsak dan jedi in pijače, poleg tega pa ga poučujem tudi o resnicah naše sv. vere. Peti dan poneha lakota in sedmi že ne pokusi niti jedi niti pijače. Kljub temu, da sem mu z zdravili in obvezami odstranil cele kepe črvov, je mož vidno pojemal. Ker je vsak dan prosil za sv. krst, mu je bila naposled osmi dan dodeljena ta sreča, da je bil sprejet v naročje edinozveličavne Cerkve.

»O. kako se čutim čileša,« je govoril po

sv. krstu, »prav nobene bolečine več ne čutim, — presrečen sem!«

Kmalu nato se zaziblje v mirno spanje, iz katerega se več ne zbudi. Gori je našel pač boljše življenje. S pomočjo neke krščanske vdove in katehista pokopljem, kar ga je bilo še ostalo.«

Ta zgodba nam kaže eno najgroznejših slik iz misijonskega in ljudskega življenja poganskih dežel, a obenem tudi najlepše prizore krščanske ljubezni in požrtvovalnosti, ki se ne straši obvezati najbolj gnusne rane, medtem ko marsikoga zona obhaja, če kaj takega samo bere. »In Jezus se je usmilil gobavca in se ga je dotaknil.« Te besede sv. evangelija niso ostale brezplodne, niso umrle, ampak še žive, in sicer edinole v Cerkvi Kristusovi.

Iz Črnogore.

Veliko smo že slišali in brali o hrabrih Črnogorcih, za verske razmere v Črni gori se pa doslej nismo veliko zanimali. Odkar se je pri nas ustanovilo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda, je nastala pristrčna prijateljska zveza med Slovenci in med siromašnimi katoličani na Balkanu. Iz raznih balkanskih dežel dobivamo zanimiva poročila o življenju in trpljenju katoličanov v balkanskih misijonih. Nazadnje smo tudi iz Črne gore dobili nekoliko zanimivih poročil.

Črnogorci so po veliki večini razkolniki. Do lanskega leta je bilo v Črni gori le okoli deset tisoč katoličanov, sedaj jih je pa nad 30 tisoč, ker je v novem črnogorskem ozemlju veliko katoliških Albancev. Verske razmere črnogorskih katoličanov so se leta 1886. uredile po posebni pogodbi (konkordat) med črnogorsko vlado in rimskim papežem. Takrat se je v Črni gori ustanovila katoliška nadškofija v Baru; barski nadškof je vsaj po imenu obenem nadškof (primas) Srbije.

O sedanjih razmerah med črnogorskimi katoličani nam je neki goreč misijonar iz Črne gore poslal naslednje poročilo.

Doslej je bilo v misijonski črnogorski nadškofiji dvanajst katoliških župnij in šest misijonskih postaj. V sedanji znatno povečani Črni gori se je tudi število katoličanov zelo pomnožilo; gotovo jih je nad 30 tisoč, morebiti do 40 tisoč, natančno se število še ne da določiti. V vstajah in vojskah zadnjih let je bilo veliko katoliških cerkva, kapel, misijonskih postaj in vasi porušenih in opustošenih, tako da še ne moremo vedeti, koliko jih je še ostalo.

Katoliški misijon v Črni gori spada gotovo med najrevnejše misijone na svetu. Razne katoliške škofije na Balkanu (posebno albanske) dobivajo podpore od katoliških držav, črnogorska misijonska škofija pa ne dobiva podpore od nobene katoliške države, črnogorska država sama je pa tako siromašna, da tudi pri najboljši volji ne more dajati podpore za katoliške cerkve in šole. Zato so katoličani v Črni gori tako zapuščeni kakor težko kje na svetu.

Črnogorskim katoličanom manjka najpotrebnejših stvari. V Črni gori ni katoliškega semenišča; zato ni mogoče vzgojiti zadostno število domačih duhovnikov. Pomanjkanje duhovščine je toliko hujše, ker v celi Črni gori ni nobenega katoliškega samostana, niti redovnikov, niti redovnic.

V skrajni revščini primanjkuje potrebne denarja za zidanje in vzdrževanje cerkv. V črnogorskem glavnem mestu, v Cetinju, so pred 14. leti začeli zidati cerkev sv. Antona Padovanskega, a so morali z zidanjem prenehati, ker ni bilo od nikoder podpore; še sedaj se vidijo na pol podrti zidovi te nedovršene cerkve. Podobno je v Podgorici, največjem črnogorskem mestu; tam so pred 7. leti začeli zidati cerkev Srca Jezusovega, a so morali prenehati. V katoliških vaseh razpadajo katoliške cerkve in župnišča, ker ni sredstev za vzdrževanje.

Sedanji črnogorski nadškof Dobrečič je predlansko leto prvokrat obiskal vso svojo škofijo. V mnogih župnijah je videl toliko nepopisne revščine, da se je razjokal; rad bi kaj pomagal, da ne bi cerkve razpadale v raz-

valine, rad bi pomagal ubogim misijonarjem, ki stanujejo v siromašnih kolibah, pa ne more, ker nima sredstev.

Če je bilo že pred dvema letoma toliko revščine, koliko je je šele sedaj po dolgi in krvavi vojski, v kateri je padlo polovico črnohorske vojske. Koliko vdov, koliko sirot! Sirote prosijo svoje duhovnike in nadškofa kruha, toda ti jim ga ne morejo dati, ker ga nimajo.

Med vojsko je bilo več katoliških vasi in cerkvâ porušenih. Posebno strašno je v novih pokrajinah, katere je Črna gora po

vojski pridobila. V teh pokrajinah so bili že pred balkansko vojsko štiri leta skoraj neprestani boji med Turki in katoliškimi Malisori. Opustošenje je tako strašno, da ga ni mogoče popisati.

Brez pretiravanja torej lahko trdimo, da je težko kje na svetu tako siromašen in opustošen misijon kakor je črnohorski. A črnohorski katoličani zaupajo v Boga, da jim bo med bratskimi jugoslovanskimi katoličani naklonil veliko prijateljev in plemenitih dobrotnikov.

Prijateljem bosenskega misijona.

Kako Vam hočem, mili prijatelji in blagi dobrotniki na malem »bosenskem koticu« vse povedati in popisati, kar nam je naročil in pisal dobri oče Puntigam? Štiri strani zahvale je poslal enkrat, drugič zopet dve strani; tudi obdarovane šolske sestre iz sirotišnice v Mostaru in revne služabnice Deteta Jezusa iz sirotišnice Betlehem v Sarajevu so poslale posebna zahvalna pisma. Radi bi Vam vse to ponatísnili v »Bogoljubu«, a ne gre pa ne gre, ker ni toliko prostora. Bodite uverjeni, dobri naši dobrotniki, da molitev toliko nedolžnih in pobožnih src ne more biti brez blagoslova od zgoraj. Jezušček je vse videl, štel, stehal in zmeril; videl je vašo dobro voljo in nesebično ljubezen, zato bo imel tudi roke polne milosti za vas, ki ste ga tako oveselili z božičnimi darovi. Prosim, zadovoljite se s to kratko zahvalo!

Naj Vam poročam še o izredno lepi slovesnosti, ki se je vršila na praznik Brezmadežne, t. j. 8. decembra 1913 v Sarajevu. Ta dan so praznovale vse Marijine družbe konstantinski jubilej. V Sarajevu je zdaj 19 Marijinih družb ali kongregacij. Dijaki raznih šol imajo celih 5 kongregacij. Tem dijaškim kongregacijam je dne 8. decembra zavihrala prvič krasna društvena zastava Matere božje. Ne morem Vam obširno popisati lepote in dragocenosti te zastave, ki je dar plemenitih prijateljev sarajevskega dijaštva. Delalo je 6 umetnic-redovnic skozi 6 mescev dan na dan, da je bilo delo izvršeno. To pove dovolj. Na eni strani so krog Brezmadežne besede: »Zdravo Djevo, Kraljice Hrvata!« Na drugi strani so krog Srca Jezusovega grbi vseh hrvatskih dežel z napisom: »Štijež Hrvata Srce Krista!« Na lepih trakovih se blesti ime blage kumice Zofije vojvodinje Hohenberške (soproge našega prestolonaslednika). Blagoslovil je zastavo pomožni škof dr. Ivan Šarič.

Vsa slovesnost je trajala malone ves dan in imela tri dele. Prvi del: skupno sv. obhajilo vseh 19 Marijinih družb po vseh cerkvah in kapehah sarajevskih. Moške kongregacije so se zbrale v cerkvi sv. Cirila in Metoda. Drugi del je obsegal blagoslovljenje zastave, slovesne litanije in skupno posvetitev vseh Marijinih otrok v cerkvi Srca Jezusovega.

Blagoslovljenje zastave se je vršilo na velikem trgu pred cerkvijo, kjer je pela zbrana množica lepo pesem:

»Zdravo, Djevo, svih milosti puna ...

Rajska Djevo, Kraljice Hrvata.«

V spremstvu vojaške godbe se je podala vsa množica v najlepšem redu proti hiši »Napretkov Dom«. Tu se je vršil tretji del slavnosti: Svečana akademija. Godba, petje, tamburanje, deklamacije in govori so se vrstili ter dajali duška navdušenju, ljubezni in veselju Marijinih otrok. Najiminennejši je bil govor prednika kongregacije gospodov. Orisal je v vznesenih besedah napredek katoliškega življenja v Herceg-Bosni, zlasti pa v Sarajevu. Številke govore: Dočim je štel glavno mesto Bosne leta 1878. le 750 katoličanov, jih je danes 18.000. Lepo število kongregacij kaže, da je med njimi lepa množica odličnih in zavednih čestilcev Marijinih.

Tudi bosenski odbor je bil povabljen, naj se udeleži te lepe slavnosti. Ker pa nikomur ni bil na razpolago ne avtomobil ne aeroplan, smo se udeležili le v duhu. Poslali pa smo brzozjavni pozdrav glaseči se: Iskrenoj čestitamo k slavlju! Prapor Brezmadežne naj zmaguje v Bosni!

H koncu poročamo še našim milim prijateljem, da je bil oče Puntigam po Novem letu na smrt bolan; a zdaj je, hvala Bogu, že zopet pokoncu. Pisal nam je, kako se raduje,

ker smo zopet obljubili nekaj opreme trem sinovom Herceg-Bosne — novomašnikom. Poslal nam je mero itd. Do 1. marca želimo razdeliti delo med tiste Marijine hčere, ki nam bodo kaj pomagale delati. Vsa vprašanja in prijave k sodelovanju, blagovolite obrniti

na bosenski odbor Alojzišče, Ljubljana. Zelo nujno prosimo, da se spomnijo bos. prijatelji večkrat v svojih molitvah bosenskega misijona. Tudi molitev je milodar in sicer tak, ki ga lahko podari vsak. Božje Srce Jezusovo, vladaj in zmaguj v Bosni!
M.

Božično detece in bosenski misijon.

Vsakemu vernemu kristjanu je ljub in drag spomin na ono sveto noč, ko je božji Zveličar prišel na svet v revnem betlehemskem hlevčku. Ubogi pastirčki so bili prvi, ki so ga molili in mu darove prinesli. Kajne, ubogi in revni so bili; vedeli so pa tudi, da nima božje Detece ničesar, da je iz ljubezni do zemljanov revno prišlo na svet. Vendar njih ljubezen je bila velika in iznajdljiva, zato so mu darovali od svojega malega imetja, kolikor so zmogli. Srečni pastirčki, ki ste lahko samemu Bogu dar prinesli!

Drage Marijine hčere! Tudi me moremo biti enako srečne ter lahko prinesemo dar samemu Bogu. Saj je rekel božji Zveličar: »Karkoli kateremu mojih najmanjših bratov storite, to ste meni storili.« Koliko ubožcev je na svetu, ki niti najpotrebnejšega nimajo za življenje. Rade jim pomagajmo! In tam doli v Bosni, koliko naših bratov in sester živi v pomanjkanju — me imamo potrebnega v zadostni meri — oni pa trepečejo in drhte v mrazu in lakoti, primanjkuje jim potrebnega. — Koliko preobile obleke, nepotrebnega lišpa si nabavimo, koliko razdamo za lastno zabavo! Predrage, odrecimo se vsem nepotrebnim izdatkom! Premisli, kaj ti koristi oni čipkasti ovrtnik, oni svileni in žametni lišp?

Nič, prav nič, ne za čas, ne za večnost. Ako pa daruješ oni znesek v dobre namene, imaš korist za čas in za večnost. O, ko bi imele več žive vere, da samemu Bogu damo, ako potrebnemu podamo! In tudi, če si od potrebnega odtrgamo, tem večje zasluženje, tem večje plačilo pri Bogu.

Ali naj vam povem sklep, ki mi ga je vdahnilo, upam, da božje Detece na sveti večer. Povem ga zato, ker nočem biti sebična, ker želim, da tudi ve enako sklenete in nekoč prejmete plačilo pri Bogu. Omenim, da sem šivilja in tako z delom svojih rok služim vsakdanji kruh. Tudi ve imate vsaka svoj zaslužek, mnoge z menoj enakega, nekatere drugačnega. Sklep pa je ta: Od vsake krone svojega zaslužka hočem odvzeti 5 vinarjev in ta znesek zbirati v posebnem hranilčku ter darovati za bosenski misijon. Enako storimo lahko vse, nam se ne bo nič poznalo, s skupnim zneskom vseh bomo pa lahko znatno pomagale našim revnim bratcem in sestricam v Bosni. Hvaležni bodimo ljubemu Bogu, da lahko damo in da nismo reveži, ki prosijo pomoči; zato pa tudi rade dajmo, kolikor le vzmoremo! — Storimo tako in ljubo nebeško Detece nam bo obilo poplačalo.
Marijina hči.

Cerkveni razgled

Po svetu.

† Kardinal Mariano Rampolla pl. Tindaro je nagloma umrl v Rimu dne 17. decembra 1913 v 70. letu starosti. Za kardinala je bil izbran dne 14. marca 1887. Prejšnjemu sv. očetu Leonu XIII. je bil Rampolla takorekoč desna roka ter je kot njegov tajnik pokazal izredno modrost ter veljal kot izboren državnik in diplomat. O priliki zadnje volitve (po smrti Leona XIII.) je vse pričakovalo, da bo Rampolla zasedel papeški prestol, a se je prostovoljno odpovedal morebitni izvolitvi. Pokojnik je bil izredno pobožen duhovnik ter znan kot prijatelj Slovanov.

Katoliška Cerkev v novem letu. Papeški letnik za 1914 sporoča, da ima 79letni sv. oče Pij X., 259. naslednik sv. Petra, 55 kardinalov. Vsa katoliška Cerkev, ki šteje okroglo 300 milijonov vernikov, ima 14 patriarhalnih stolic, 208 nadškofij, 847 škofij, 546 naslovnih škofij, 12 apostolskih vikarijatov, 65 apostolskih prefektur in 22 škofij, ki so neposredno pod vodstvom svete stolice.

Člani katoliških rokodelskih društev pri sv. očetu. Na sv. Treh kraljev praznik je bilo okrog 150 katoliških rokodelcev iz Avstrije, Nemčije in Švice v skupni avdijenci pri svetem

očetu v Rimu. Sv. oče so vsakemu posebej podali roko.

Marijanske kongregacije na Dunaju. Dunaj je sicer veliko mesto, kljub temu se lepo sliši, če čujemo, da je ondi 163 raznih Marijinih družb, ki štejejo 13.367 članov. Tolažilno je, da je med družbami tudi 40 kongregacij za moške, 4 za visokošolce, 13 za srednješolce, 17 za mladeniče itd.

K evharističnemu kongresu v Lurd (22.—26. julija) bo šel z Dunaja poseben vlak, in sicer dne 18. julija na večer. Udeleženci bodo ves čas zraven ter se bodo vrnili na Dunaj 30. julija.

Dva odvetnika, priljubljena voditelja katoliške mladine na Francoskem, sta nedavno zapustila svoj advokatski poklic in stopila v duhovsko semenišče, dasi sta tudi kot odvetnika uživala velik ugled.

Proti evharističnemu postu. Da bi bilo posameznim osebam olajšano pogostno in vsakdanje sv. obhajilo, je sprožil neki na Angleškem živeči Francoz Honorè, naj bi se nabirali podpisi za to, da bi sv. oče odpravili zapoved evharističnega posta, t. j. da bi ne bilo treba biti tešč pred sv. obhajilom. Če bo ta akcija imela kaj uspeha, ie pa zelo dvomljivo.

Prav primerno. Mala občina Rulfingen blizu Bodenskega jezera je proslavila Konstantinov jubilej na prav poseben način. Odločno katoliški moške občinskega odbora so sklenili, naj se napravijo povsod ob potih in križiščih, kjer so bili že zastareli križi ali slaba znamenja, novi, lepi križi; sedem križev so naročili čisto novih, velikih, umetniško iz hrastovih debel izdelanih, ki naj pričajo poznim rodovom o globoki vernosti dobrega ljudstva. — Kaj takega bi bilo tudi pri nas potrebno.

Socialna demokracija, ta mednarodna, večinoma brezverska organizacija, povsod nazaduje. Ljudje so se prepričali, da rdeča internacionala nikdar ne bo in tudi ne more uresničiti svojih sanjavih obljub o sreči in raji na zemlji. Tisti med njimi, ki se povzpno do blagostanja, se potem fletno potuhnejo in se za bivše demokratske bratce bore malo brigajo. To je zmodrilo že marsikaterega zapeljanca. — Socialni demokrati so nazadovali n. pr. na Dunaju, v Nemčiji skoraj povsod; zadnjič so propadli pri volitvah v okr. bolniške blagajne celó v Monakovem, kjer so doslej imeli vso oblast. — Pri nas že itak nimajo obstoja; kvečjemu se jim pridruži kak žganjarski bratec, ki misli, da ga bo potem zastonj cukal, če bi prišli rdeči možje do veljave.

Največja župnija na svetu je v Združenih državah v Ameriki. Oskrbuje jo župnik Hayes ter spada v pokrajino Wyoming. Ta katoliška župnija obsega 40 tisoč kvadratnih milj, zato nima župnik nobenega stalnega bivališča, ampak je vedno na potovanju. Najnevarnejši njegovi

sovražniki so kače — klopotače, ki jih je ondi mnogo.

Cerkvena politika v italijanskem državnem zboru. Že zadnje volitve so pokazale, da v cerkveni politiki na Italijanskem ne more biti govora o kaki spremembi. V zadnjem zasedanju so sicer nastopili razni tripični bratje ter zahtevali n. pr. tudi ločitev zakona..., a predsednik je to vprašanje s kratkim ugovorom dal z dnevnega reda. Glede odprave redovnikov se je izjavil: Italijanska postava ne zabranjuje svobode skupnega, redovnega življenja, ker to bi ne bilo »liberalno«.

V zrakoplovu na božjo pot v Jeruzalem. Aviatik (zrakoplovec) Bonnier je na starega leta dan priplul v Jeruzalem s svojim sopotnikom. Obkrožil je mesto in se blizu kolodvora spustil na tla. Zrakoplovca sta poslala sv. očetu vdano-stno brzojavko kot prva romarja-zrakoplovca. Drugi dan sta v spremstvu konzula obiskala božji grob in pobožno molila. Iz Jeruzalema sta poletela proti Betlehemu in odtod v Egipt.

Svoboda v deželi svobode (liberalizma). Na Francoskem je bil nedavno obsojen pomožni škof v mestu Lille, msgr. Charos na pet frankov globe, ker je šel v škofovski obleki od katoliškega mladeniškega doma (kakih sto korakov) pa do cerkve, ki jo je imel posvetiti. Enaka kazen je doletela tudi 24 drugih oseb. — To je prostost, pravcata francoska prostost, ki jo oznanjajo takozvani napredni ljudje tudi pri nas. — Če se kako zavrženo človeče norčuje iz svetih obredov, se mu navadno nič ne pripeti, škof pa, ki gre izvršit svoje višjepastirsko duhovno opravilo v škofovski obleki, mora pa kazen plačevati... No, lepa dežela to!

Konkordat z Rimom. Če verjamemo srbskim listom, je konkordat srbske vlade z Vatikanom dogovorjen in gotova stvar. Po izpovedbi nekega srbskega katoličana iz Dalmacije, bodo katoliški Srbi imeli staroslovenski liturgični jezik.

Francoski kulturobojnik še ne mirujejo; katoliška Cerkev še ni uničena, zato se jim zdi, da so dosedanje proticerkvene postave še premile. Izbrali so zdaj za ministrskega predsednika novega moža, ki je fanatičen sovražnik katoliške Cerkve; imenuje se Doumergue. Sklenil je baje združiti vse radikalce, da bi z njih pomočjo zadal nove rane krščanski šoli in katoliški Cerkvi. — »Svaka sila do vremena«.

Po domovini.

† **Kanonik dr. Ignacij Žitnik.** Zadnji dan minulega leta so v Ljubljani položili v grob telesne ostanke moža, ki je bil med Slovenci neka posebnost. Njegov najljubši poklic, ki se od njega tudi kot kanonik ni mogel ločiti, je bil časnikarski poklic. Iz dunajske državne zbornice je po-

šiljal izvirne, pregledne, stvarne dopise, ki je iz njih odsevala bistrournost izvedenega politika. Kot kanonik ljubljanske stolne cerkve je ostal skromen, preprost in ljubezniv, kakor je bil poprej. Na njem ni bilo opaziti nikdar kake visokosti ali ponosa na razna častna odlikovanja. Občeval je rad in podomače z najpriprostejšim človekom, ki ga je prišel prositi pomoči. Navidez je časih zaropotal, če se mu je zdelo, da se je vsakovrstnih prosjačev, nadležnežev in moledovalcev oglašalo le preveč; a dobro srce mu ni dalo miru, da je storil potrebne korake bodisi na Dunaju, v Ljubljani ali kjerkoli. Kdorkoli je imel kako prošnjo, pa ni vedel, kje bi našel oporo ali pomoč, se je slednjič obrnil do poslanca Žitnika. Odgovarjal, pisaril in priporočal je na vse strani; kolikokrat se je zgodilo, da je na večer v prijateljskem pogovoru omenjal: »Danes sem odgovoril ravno na 20 pisem.« Ako je uvidel, da pismeno ne bi nič dosegel, se je osebno peljal zdej v Trst, zdej na Dunaj, zdej zopet drugam. — Priljubljen je bil radi tega tudi pri nasprotnikih, ki so se nanj tudi radi obračali. — Želodčna bolezen, ki je rajnega kanonika mučila več nego 20 let, mu je ugonobila zdravje in ga spravila v prerani grob. — Bog mu bodi plačnik za vsestransko človekoljubno delovanje!

Častni kanonik ljubljanskega kapitlja je postal preč. g. Iv. Lavrenčič, dekan in deželni poslanec v Kamniku. Teža zasluženega odlikovanja se vesele vsi, ki poznajo neumorno delavnost g. kanonika.

Cerkveno odlikovanje. Sv. oče Pij X. je imenoval čč. gg. dr. Evgena Lampeta, deželnega odbornika, in Mihaela Arkota, dekana v Idriji, za svoja častna komornika z naslovom »monsignor«.

Smrtna kosa. V ljubljanskem frančiškanskem samostanu je na sv. Štefana dan umrl č. g. P. Tadej Gregorič. Bil je dalj časa slabotnega zdravja, a kljub temu delaven. Svojčas je služboval kot katehet v Novem mestu in kot gvardijan v Nazaretu na štajerskem. Leta 1906. je opravil v domači kapelici zlato mašo, potem pa vedno hiral in mnogo trpel, a je trpljenje junaško prenašal. — V Kranju se je po dolgem bolehanju preselil v večnost č. g. Anton More, bivši župnik v Ponkoviščici pri Selcih. — V Kranjski gori so 7. januarja pokopali vpokojenega duhovnika č. g. Josipja Pečar, ki je bil polovico svojega življenja, t. j. 38 let na bolniški postelji. — N. p. v m.!

Neizprosna smrt je ugonobila življenje mlademu, vnetemu in delavnemu duhovniku č. g. Ivanu Mraku, ki je bil dalj časa župnijski upravitelj težavne in obsežne župnije Spodnja Idrija. Pogreb se je vršil dne 19. januarja ob številni udeležbi žalujočih faranov in duhovnih tovarišev. R. i. p. — Dne 17. januarja je pa po

daljši, hudi boleznimi umrl č. g. Josip Gregorič, duhovnik v št. Vidu pri Brdu. Mir njegovi duši! — In zopet. Dne 20. januarja je naznanil brzojav »Slovincu«, da je na Gori pri Sodražici umrl mladi župnik č. g. Jožef Lavtar. N. p. v m.!

Na Gradu pri Mirnu blizu Gorice imajo novo misijonsko hišo čč. gg. lazaristov, ki so se ondi naselili dne 16. novembra minolega leta ter zdaj oskrbujejo tamošnje svetišče žalostne M. B. Skrbni župnik č. g. I. Rojc, po čigar prizadevanju so se na Mirnu naselili požrtvovalni misijonarji, je postavil s tem krono svojemu delu. Sad bodo uživali domačini in goriška nadškofija sploh. V dneh od 4. do 11. januarja so imeli misijonarji prvič sv. misijon, ki se je izborno obnesel. Bog daj svoj blagoslov še nadalje!

Zaslužena kazen. Po imenu znana sleparica, ki je v Vodicaх s svojo sleparsko zvijačo premotila toliko lahkovernih ljudi, je pri sodišču v Ljubljani dobila primerno nagrado v obliki desetmesečnega zopora. Upamo, da je zdej končana ta žalostna zgodba, ki bo imela vsaj to dobro posledico, da se bodo v bodoče razne podobne ženske čudovitosti bolj previdno presojale.

Ali je bilo treba? . . . Na praznik Marijinega brezmadežnega Spočetja se je pripetila v Vremskem Britofu pretresljiva nesreča. Proti večeru je v jamo, kjer je delalo več premoogarjev, udrla voda ter jih zalila, deloma pa odtrgala od sveta. Čez več dni so našli 11 rudarjev mrtvih, samo dva sta bila še živa. V jami sta obstala brez hrane 8 dni in 9 noči . . . Ne preiskujemo, kdo je kriv te nesreče. Vsiljuje se pa vsakemu vprašanje, ali je bilo tako nujno, da so morali nesrečni delavci na tak praznik v jamo? Ali je bilo treba?! . . .

Koroško. Krška škofija v Celovcu. — Slovenski del. Upravitelj župnije sv. Mihaela v Zavrhu, obenem kaplan v Svečah g. Jakob Kalan je prestavljen za provizorja na Ojstrico, kjer sooskrbuje jezikovno deloma mešano župnijo sv. Lovrenca nad Spodnjim Dravogradom. — Za župnijskega upravitelja Sveče — Zavrh je nastavljen g. Rok Tojanko, doslej upravitelj v Lipi. — Župnijo Lipo bo sooskrboval g. Val. Mertl, župnik pri Sv. Jurju na Strmcu. — Po Slovincu izprazneni kanonikat pri slovenski božji poti v Gospi Sveti je oddan msgr. dr. Francu Botek, vpok. bogosl. profesorju v Olomucu. — Umrl je v Ločah pri Beljaku kot župnik preč. g. kn.-šk. duh. svetovalec Jakob Knaflič v nedeljo 23. listopada zvečer. Rojen v Zg. Gorjah pri Bledu je dosegel starost 72 let. Na glasu je bil kot izboren veroučitelj; nepodcenljive zasluge za časni blagor svojih vsakokratnih ovčic si je iztekel kot eden izmed pričetnikov ljudskega posojilničarstva na Koroškem. Leta 1908.

ga je domača bekštanjnska občina imenovala častnim občanom. Služboval je na tej župniji od l. 1878. N. v m. p. — Osiretela župnija Loče pri Beljaku je razpisana do 4. prosinca 1914; začasno se sooskrbuje iz Štebna po g. župniku dr. Ivanu Lučovnik. — P. Viljem Ebenberger, kapucin v Celovcu je umrl na praznik Brezmadežnega spočetja M. D. v 42. letu starosti po 20 redovnih letih. Znan je bil ne le kot izvrsten pridigar in iskan spovednik, zlasti še kot »večni dobrovoljec«. — Odstopivšemu, prejšnjemu knezoškofu mil. g. dr. Jožefu Kahn, ki prebiva v olivetanskem samostanu sv. Jožefa nad Gospo Sveto, se je zdravstveno stanje zadnji čas precej poslabšalo. — Kn.-šk. duhovnim svetnikom je imenovan gimnazijski profesor veronauka g. Jožef Hribar v Beljaku. — V pokoj je stopil g. Franc Štingl, župnik v Kotljah; župnija se začasno sooskrbuje iz Guštanja po g. župniku Avguštinu Križaj. — Na Rebrci pri Železni Kapli je umrl komendant Franc Petek, po desetletnem tamoš-

križec. Ob tej priliki so priljubljenega slavljenarjaka počastili prem. gospod knezoškof krški, provincijal O. Edvard Bervar in drugi. Častitajočim se radi pridružimo i mil — Imenovanje Nemca Karola Krieger za stolnega organista pomeni krivico napram Slovincem vsled tega, ker le-ta obenem tudi poučuje na orglarski šoli Cecilijinega društva za krško škofijo, — a slovenske glasbe in slovenskega jezika sam ne zna; kako bo poučeval slovenske učence?... — Župnijo Slov. Šmihel sooskrbuje znanprej g. Ivan Majerhofer, župnik v Pokrčah. — Za škofijskega voditelja abstinenčnega gibanja v slovenskem delu krške škofije je imenovan g. Tomaž Ulbink, župnik v Kazazah. — Prestavljeni so gg. kaplani: Miha Kusterle iz Guštanja v Železno Kaplo, Jos. Fajnik iz Železne Kaple v Prevalje, Blaž Völfel iz Prevalj v Guštanj.

Primorsko. Iz Oseka. Duhovnja v Oseku je bila ustanovljena v l. 1876. A od tistega leta do danes niso še ljudje tamkaj dočakali take cer-

Nova zastava Marijinih družb v Sarajevu. (Glej poročilo!)

njem pastirovanju ter bil v nedeljo dne 25. prosinca pokopan istotam. Rajni je bil spoštovan duhovnik, kn.-šk. duhovni svetovalec, častni občan belske občine, načelnik okrajnega šolskega sveta v Železni Kapli in odbornik občine Bela. Znan je bil kot silno odločen, jeklen značaj in narodnjak. Starosti je dosegel 64 let, in ker je bil sicer orjak po telesu, nihče ne bi bil pričakoval tako nenadne smrti. Zdravniki bi ga bili morali operirati, ker se mu je nabiral eksudat, pa je prej umrl. Pri pogrebu je bila velika množica občinstva in veliko duhovnikov. Ob grobu v slovo mu je pridigoval mil. g. prošt iz Dobrlevasi, Matija Randl, in mrtvaški spreved je vodil mil. g. prošt Gregor Einspieler iz Tinj. N. p. v m. l. Osiretelo komendno župnijo začasno sooskrbuje iz Zitarevasi g. župnik Valentin Weiß; razpisana je do 7. sušca 1914. — Dne 18. prosinca t. l. se je O. Gabrijelu Bajec, kapucin celovškega samostana, pripel od cesarja podeljeni zlati zaslužni

kvne slovesnosti. Imeli so sv. misijon od 4. do 11. januarja. Vodili so ga oo. jezuiti. Udeležba je bila obilna. Obhajil je bilo 1500. Med obhajanci so bili tudi nekateri, ki že več let niso sprejeli sv. zakramentov. Ob sklepu se je postavil misijonski križ z veliko slovesnostjo. — Čudodelna podoba Matere božje na Sveti Gori (pri Gorici). »Uradna izvestja c. kr. centralne komisije za ohranitev spominkov prinašajo v XII. zvezku 1913, št. 9, str. 145, notico o čudotvorni podobi M. M. na Sv. Gori, ki bo naše bralce gotovo zanimala. Upamo, da bo s tem končana nečedna gonja, ki jo že toliko časa sem uprizarja nek goriški starinar zoper pristnost in častivrednost te podobe. — Dotična notica se glasi v slovenskem jeziku takole: »Gorica, Sv. Gora, čudodelna podoba: Ta znamenita čudotvorna podoba M. B., ki je jako znamenito delo benečanske umetnije iz 16. stoletja, se je poravnala po navodilih deželnega konservatorja.

Poprava, ki je bila potrebna, se je glasom uradnega poročila dobro posrečila. Vsled te hvalevredne akcije c. kr. centralne komisije se častiljiva čudodelna podoba zopet blesti v svoji popolni izvirnosti, in po drugi strani je podoba sama, kakor tudi njena lesena podlaga, za daljne čase zavarovana pred škodljivimi vplivi. Tako poročilo. In ljudstvo bo gotovo še z večjo nemo hitelo častit Mater božjo na Sv. Goro pri Gorici in jo prosit milosti. — Misijonska hiša čč. gg. lazaristov na Gradu pri Mirnem. Dne 16. novembra je bil znamenit dan za Miren, znamenit za celo goriško škofijo. Došli so namreč čč. gg. lazaristi na Grad pri Mirnu in sprejeli v svojo last in oskrbo tamošnje svetišče žalostne M. B. — Podrobnejši opis tega svetišča je sicer znan, a vendar se nam zdi umestno nekaj omeniti. — Svetišče se je pričelo graditi v drugi polovici preteklega stoletja s kapitalom, izvirajočim iz rok inteligence, katera ni obračala hrbta gorečim duhovnikom, kakor to po večini sedaj dela naša z brezverstvom prepojena gospoda. Gradilo pa se je svetišče tudi z drugim kapitalom. Ta kapital so bile prostovoljne dneve in vožnje ubogih delavcev in kmetov. To je bil kapital izvirajoč iz gorečnosti in požrtvovalnosti naših prednikov za čast božjo. Morda je bil ta kapital obstoječ iz dnin, vožnje in malih svotic majhen kakor oni evangeljske vdove; toda v Gospodovih očeh je bil lahko velik, ker prihajal je iz src, vnetih za čast božjo. Naši predniki niso slutili, kako važno še kdaj postane svetišče na Gradu za celo Goriško. — S tem, da so došli čč. gg. misijonarji na Goriško, so se pomnožile vrste našega duhovskega in redovniškega stanu. Najlepši pričetek pa so storili čč. gg. lazaristi s tem, da so imeli kmalu po svojem prihodu, to je od 4. do 11. januarja sv. misijon na Gradu. Tolika udeležba, kakršne še tukaj ni bilo, priča, da še tli velik ogenj vere v srcih našega ljudstva, četudi pod pepelom vsakdanjega pehanja in dirjanja za posvetnim dobičkom. Mirnci pa morajo priznati — verni radi, neverni neradi, — da je preč. gospod župnik Rojec storil zanje poleg dušnega tudi za telesno blagostanje toliko dobrega, da bodo še njih pozni potomci uživali sad njegove požrtvovalnosti. Dobri nebeški Oče pa naj blagoslovi tudi započeto delo čč. gg. lazaristov, da bo vse v blagor duš! — Smrt na kosa. V Vili Vicentini v Furlaniji je umrl mesca januarja č. g. Josip Furlani, 88 letni starček, rodом Slovenec iz Dornberga. Deloval je sicer večinoma med tujim narodom, a svojemu narodu je ostal vedno zvest. Svojo ljubezen do domače zemlje je najlepše pokazal s tem, da se je dal pokopati v slovenski zemlji. Pokopali so ga v št. Andrežu pri Gorici. N. v m. p.

Visoko nad Kranjem. Tudi letos naj sledi kratko poročilo o naši podružni cerkvi sv. Vida,

župnije št. Jurij. Svetih maš v letu 1913. je bilo pri nas 123, in sicer: iz Šenčurja 116, iz Predosel 3, iz Preddvora 2, iz Cerkelj 1, iz Goriškega, enega tujega gospoda 1. Zelo slovesno smo praznovali praznik sv. Vida; bil je ravno na nedeljo.

Uredništvo lista »Ave Marija« v Brooklynu N. Y. nam poroča sledeče: Naj se takoj obvestijo vsi cenjeni naročniki, da se listu »Ave Marija« z novim letom 1914 zviša naročnina za 50 vin., t. j. na letno 2 kroni. — Ker se list z novim letom poveča, prosimo vljudno vse častite naročnike, da ostanejo nadalje nanj naročeni ter da blagovolijo pridobiti nove člane. — Prosijo se vsi oni naročniki, ki še niso poravnali naročnine za leto 1914. in nazaj, naj blagovolijo to malo svoto nemudoma poravnati. Drugače bi morali dopošiljanje lista ustaviti. — Rafaelova družba.

Iz Javorja nad školjo Loko. V nekaterih naših hribovskih vaseh je grda razvada, da se v zimskem času plesaželjni fantinovci shajajo v ponočnih urah na »prejo«. Prejovke dobro vedo, pri katerih hišah da so taki gospodarji, ki vasovavce radi sprejmo, jih z žganjem pogoste in plese brez licence dovoljujejo. Mnogo je pri nas takih deklet, ki se ravno radi mamljivih in zapeljivih plesov Marijine družbe ogibljejo, ker bolj ljubijo slabo tovarišijo kot pošteno družbo. Četudi je bilo od županstva pred cerkvijo oklicano, da se bodo plesi brez licence kaznovali, se vendar prejevci za to nič ne zmenijo, ker dobro vedo, da je bilo to oklicanje le navidezno. — Prav nenadoma nam je dne 11. januarja t. l. smrt pokosila Franceta Miklavčiča iz Mlake, ki je bil prav nadarjen in priljubljen mladenič. Že na praznik Razglašanja Gospodovega je čutil, da je precej bolan, pa vendar ni hotel ostati brez službe božje, ker je bil zelo vesten v spolnovanju verskih dolžnosti. On ni hodil na preje, rajši je doma pridno delal, večerne ure pa je porabil za branje »Bogoljuba« in drugih časopisov. Njegova smrt je za starše toliko bolj občutljiva, ker so z njim izgubili edinega sina, ki bi jim bil gotovo v veselje, tolažbo in ponos.

Slovinci v Nemčiji. Z veseljem smo brali v zadnjem »Bogoljubu«, kako napredujejo v verskem oziru Slovenci na Dunaju. Tudi mi, ki smo še veliko bolj daleč od doma in rodne grude, tem potom naznanimo, da smo s pomočjo nemškega g. župnika in tukajšnjega slov. g. kaplana Hülsmana ustanovile prvo slovensko rožnovensko bratovščino. Na kvaterno nedeljo, dne 21. decembra je bila zjutraj ob pol 8. uri sv. maša s slovenskim petjem in skupno sv. obhajilo. Popoldne ob pol 6. uri je bil slovesen sprejem 135 Slovenk pred oltarjem, prelep govor g. kaplana Hülsmana, naj nanovo obljubimo božji Materi zvestobo, kakor nekdanj v domovini, ker silno težko nam je v tem kraju brez njene mile pomoči pošteno živeti. Razuzdanost in brezbožnost se

širita kot kuga, zakonska zvestoba se v pijači zamori in posledice ubožstvo in sovrašтво. — Imeli bomo tudi vsak teden eno slovensko mašo, vsak mesec eno v nedeljo in enkrat v mescu slovenske litanije s pridigo. Torej pripomočkov dovolj, če se jih bomo hoteli poprijeti. Saj se samo opazi, da ravno tisti, ki nikoli k sv. maši ne gredo, so najrevnejši ter vedno v prepiru živijo. Vi pa tam, naši znanci, prosite Marijo, naj nam blagoslovi našo bratovščino. Res nas je 135, pa nič se ne moremo še pohvaliti, mlačne smo še. Bog daj, da bi se res prenovile. Zmirom pa si želimo nazaj k vam, pripravite nam vendar že enkrat priložnost, da bomo lahko tam živeli, naj že tako ali tako. Srečni, stokrat srečni, ki lahko obhajate sveti večer doma. Nam pa ni usojeno. — Dobili bomo tudi novo slovensko zastavo, za katero so tukajšnji g. župnik prvi 100 mark podarili. Ne vem, če se Nemci na Dunaju toliko trudijo za Slovence kakor župnik Schürmann za nas. — V sosednjem Marxlohu se tudi ustanavlja enaka bratovščina pod č. g. kaplanom Jensterjem. In v Hambornu napredujejo možje pod vodstvom rektorja Kösterja. Vse te lepe naredbe nam pa ne morejo nikdar nadomestiti vaših cerkvic in kapelic doma — doma. Pozdravljeni!

Slovenci na Nemškem so imeli (v Suderurichu) od 30. novembra pa do 4. decembra sv. misijon v slovenskem jeziku. Tamošnji nemški župnik je nalašč v ta namen naprosil frančiškanskega p. provincijala, naj bi poslal enega patra iz Ljubljane. Želji skrbnega župnika se je ustreglo.

Nazadovanje socialne demokracije se je izpričalo tudi pri nas ob zadnji deželnozborski volitvi. Obesili so se deloma na suknjo liberalnih divjakov ter tako podpirali tisto stranko, ki zagovarja njihovemu stremljenju ravno nasprotna načela. Tako se zopet uresničiju, kar smo že večkrat trdili, da morajo vse stranke, ki ne zidajo, ampak rušijo in razdirajo — propasti. Socialisti pa rušijo red, izpodkopavajo verstvo in Cerkev, razdirajo rodbinsko srečo, zato pa ne bodo obstali. Ljudstvo, ki ima zdrav razum, vé, da od takih osrečevalcev, kot so sociji in liberalci, nima ničesar pričakovati, kvečjemu nesrečo in polom. — V Nemčiji so že splošno slišijo glasovi: »Ni več moderno, da bi bil kdo socialni demokrat.« Tudi mi pravimo: Ni moderno; ostali bodo pa le še nekateri, ki nič ne mislijo, ampak slepo verjamejo brezsrčnim agitatorjem, ki potrebujejo njih grošev.

Dunaj. Slovenska pridiga in slovenske litanije so na Dunaju vsako drugo nedeljo v mescu ob 3. uri popoldne, in sicer v XV. okraju v cerkvi sv. Antona, Pouthongaße 16. Vsi Slovenci in Slovenke naj bi se te službe božje vedno udeleževali. Po pridigi se tam tudi slovensko spoveduje. Vsako leto je v tej cerkvi slovenska pri-

diga, tudi na sv. božični dan popoldne ob 3. uri. — Sv. maše naj se pa udeležujejo Slovenci v tisti cerkvi, kjer jim je bolj prilično.

Dunaj. V nedeljo, 7. decembra, se je tu v stolnem mestu našega cesarstva slovesno zaključilo sveto leto. Po vseh farnih cerkvah so bila skupna sv. obhajila; družbe in društva so prišla z zastavami. V stolni cerkvi sv. Štefana je obhajal knez in nadškof dr. Friderik Gustav Piffel. Nепrešteta množica je bila tu zbrana. Skupno sv. obhajilo je trajalo neprestano od 7. do pol 9. ure. Podobno po drugih cerkvah. V univerzitetni cerkvi pri jezuitih so obhajali trije gospodje pri treh oltarjih neprestano od 7. do 8¹/₄ ure. Tako se je po želji dunajskega nadpastirja zaključil lepi jubilej s tem, da so tisoči in tisoči prejeli Jezusa v svoje srce in hočejo z njim živeti. Dunaj hoče ostati katoliški.

Dunaj. Občinske volitve so bile zadnji čas na Dunaju. Judje in socialni demokratje so si vse prizadejali, da bi spravili svoje kandidate v občinski svet. A ni šlo. Dunaj je in hoče ostati krščanski. Zanimivo razmerje glasov je bilo pri volitvi v II. volilnem razredu v I. okraju. V tem razredu voli inteligenca. Judje so napeli vse sile, a nič ni pomagalo. Krščanski socialci so dobili nad 2000 glasov, Judje pa največ 193, in to v okraju, kjer je toliko Judov!

Domače zvonove hočejo imeti farani slovenske župnije sv. Cirila in Metoda v Sheboyganu, Wis., v Ameriki. Naročili so tri zvonove v Ljubljani, ki bodo sicer radi prevoza precej dragi, a slušati hočejo domače zvonjenje.

Jubilej slovenskega misijonarja med Indijanci. Č. g. Simon Lampe, doma na Brezovici pri Ljubljani, je obhajal 5. novembra 1913 petindvajsetletnico mašništva v Cloquetu, Minn. Pri svečanosti je bilo navzočih 21 duhovnikov ter mnogo Indijancev ter belokožcev. Pri sv. maši sta slavljencu stregla slovenska rojaka: župnika A. Krašovic in Ant. Mikš. Misijonar Lampe je že 30 let v Ameriki in deluje samo med Indijanci, ker je popolnoma več njivega jezika. V svojem samotnem delokrogu se čuti popolnoma srečnega.

Iz Jeruzalema, 10. novembra. — Gospod Šusteršič Alojzij, fregatni kapitan in poveljnik vojne ladje »Szigetvár«, brat gospoda kranjskega deželnega glavarja, je pripeljal v Jeruzalem dne 7. novembra oddelek moštva: 6 častnikov in 20 pomorščakov. Prišli so vsled posebnega naročila prestolonaslednika Franc Ferdinanda na božjo pot v Jeruzalem, in sicer v uniformi. Slovesen je bil sprejem na kolodvoru, kjer se je zbralo veliko odličnih gospodov, naravnost veličasten pa v baziliki božjega groba! Drugi dan je bila slovesna sv. maša v božjem grobu, med katero so vsi častniki in vojaki pristopili k sv. obhajilu. Zgledno lepo so opravili

božjo pot v Jeruzalem in Betlehem v vzpodbudo kristjanom in Turkom. Vrli vojaki-romarji so se silno zadovoljni odpeljali s svojim ljubljnim poveljnikom iz Jeruzalema 10. novembra popoldne, zapustivši najboljši vtis pri vseh, in so s tem veliko pripomogli, da se bo bolje vpošteval avstrijski vpliv v orientu.

Marijine družbe.

Dijaška Marijina kongregacija v Pazinu. Imenovana kongregacija se je ustanovila dne 23. aprila 1913. Sedež ji je frančiškanska cerkev »Marijinega obiskanja«. Prve je slovesno sprejel 4. maja presvetli tržaško-koprski škof dr. Andrej Karlin. Pozneje sta bila še dva slovesna sprejema, in sicer 6. julija ter na glavni praznik Marijine družbe 8. decembra. Kongregacija šteje 77 članov in ima 51 kandidatov. — V začetku je imela precej nasprotnikov, posebno napredni profesorji bi jo bili radi ugonobili; pa tudi svobodomiselnih dijakov so izzivali svoje sotovariše. Ali katoliško misleči dijaki se niso nikogar ustrašili. Mirno so šli preko psovka, odločivši se postati Marijini bojevniki. Združeni hrvatsko-slovenski dijaki so si postavili za cilj: širiti Marijino kraljestvo po Istriji. — Poleg vršenja pravil Marijine družbe ter stanovskih dolžnosti shajajo se vsako nedeljo v samostanski dvorani. V glavnih odsekih: evharistični, apologetični, književni, nastopajo dijaki posamično, v takomenovanem »sijelu« pa se zbirajo skupno. Tu se vrsti deklamacija za petjem, godba na lok za tamburanjem, predavanje za kritikovanjem. Jeli so tudi izdajati svoj list, imenovan »Učka«. — Tako dela cvet istrske mladeži v Pazinu. — (Naj živi, raste in cvetè! Ur.)

Repentabor. Dne 8. decembra je bilo v žensko Marijino družbo sprejetih 29 žen, v dekliško pa 4 dekleta. — Pridigal je preč. gosp. profesor Jakob Ukmar. — Dne 21. decembra pa je za katoliško izobraževalno društvo imel predavanje preč. g. profesor bogoslovja dr. Josip Srebernič, in sicer o predmetu »Starši in šola«. Ker pa je ta predmet tako važen, je bilo predavanje kar v cerkvi.

Št. Jakob v Rožu, Koroško. Kakor vsako leto, smo tudi lansko leto slovesno obhajale praznik Brezmadežnega Spočetja. Zjutraj je bilo skupno sv. obhajilo, 12 družbenic je obstopilo oltar z venci in gorečimi svečami. Popoldne: a) pete litanije, b) nagovor preč. g. dr. Lamberta Ehrlicha, kateri so nam razlagali pomen besedi »češčena Marija«, c) slovesen sprejem v M. D., sprejetih je bilo 11 kandidatinj. Družba šteje 74 udov, 2 gosta in nanovo 4 kandidatinj. V preteklem letu je bilo 9 navadnih shodov, 2 glavna in 1 skupen shod vseh koroških M. D., kateri se je vršil v Dobrlivasi. Odseki, o katerih smo

že poročali, sedaj pravilno delujejo, vsak odsek ima svojo načelnico. Evharistični odsek je zdaj nanovo ustanovljen, razdelili smo ga v tri dele: prvi del pogosto sv. obhajilo, drugi del nedeljsko, tretji del skupno mesečno sv. obhajilo s svetinjicami.

Bilčoves na Koroškem. Nikdar še nisi dobil, dragi »Bogoljub«, nobenega dopisa iz Bilčovsa. Dolgo smo molčali, zdaj se moramo pa vendar oglasiti. Slišale smo, kako so drugod razvite in ustanovljene Marijine družbe. Zahrepenele smo, da bi se ustanovila tudi pri nas, ker tu imamo veliko zlatih nauk in zgledov za bogoljubno življenje. Molile smo goreče v ta namen. Z veseljem in navdušenjem smo hodile vsako nedeljo k sestankom. Dobri Bog se nas je usmilil in nam poslal leta 1908. gorečega duhovnika, kateri se za nas zelo trudijo. Na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja smo bile sprejete kot kandidatije in smo imele tudi skupno sv. obhajilo, katerega se hočemo redno udeleževati vsako prvo nedeljo v mescu. Z velikim veseljem se že pripravljamo na tisti dan, ko se bo vršil slovesni sprejem. To bo na praznik Marijinega oznanjenja.

V Zagrebu je umrl dne 11. decembra 1913 Ivan Globevnik, dijak VII. gimnazijskega razreda. Pokojni je bil veren in vzoren mladenič, ponos in upanje staršev in učiteljev ter vnet prijatelj in čitatelj »Bogoljuba«. Za najlepše darilo ob novem letu je smatral poročilo svoje blage tete Ivanke Globevnik, voditeljice šivalne šole v Ljubljani, s katerim mu je javila, da je obnovila zanj naročnino. Še par dni, preden mu je prezgodnja smrt pretrgala nit življenja, je prebiral »Bogoljuba«. Dal Bog, da bi našel v tem oziru mnogo posnemalcev med slovenskimi mladeniči, posebno med dijaki. Staršem in sorodnikom blažega Ivana pa naše sožalje!

Sv. Križ pri Kostanjevici. Marijino družbo imamo pri nas ustanovljeno nekaj čez deset let za dekleta in tudi za mladeniče. V minulem mescu smo bili pri nas tako srečni, da smo imeli duhovne vaje, kar je zbudilo splošno zadovoljnost. Dobrotni Bog plačaj dobrohotnost in požrtvovalnost vsem dobrim ljudem, v svoji vsemočnosti blagoslovi seme lepih nauk in daj trdnost dobrim sklepom, ki so jih rodile te duhovne vaje v srcih naših družbenic!

Iz Spodnje Idrije. Žalostno se je pričelo za našo Marijino družbo, kakor tudi za vso župnijo leto 1914. Dne 17. januarja se je preselil v večnost preč. g. župni upravitelj in voditelj Marijine družbe Ivan Mrak. Pogreba so se udeležila vsa naša društva z venci, potem telovadni odsek »Orel« iz Idrije in Žirov ter velika množica ljudstva. 18 duhovnikov je spremilo blažega pokojnika na zadnjem potu. Žalovanje po preč. gospodu upravitelju je bilo toliko, kakor se ga Spod. Idrija še ne spominja. Marijina družba se je

polnoštevilno udeležila pogreba z zastavo in vencem. Veliko hvaležnost smo dolžne preč. g. voditelju. Štiri leta in pol, kar je bil župni upravitelj, vodil je tudi vzorno našo Marijino družbo. Velikodušno nam je pomagal v vseh težkočah. Ko se je naša Marijina družba preselila od čč. sester usmiljenk z Marofa in nismo dobile drugod stanovanja, nam je brezplačno prepustil sobo v župnišču ter potrpel z nami, dasi smo bile v veliko nadlego. Dasiravno je bil z delom preobložen, večkrat tako obširno faro sam oskrboval in zadnji čas še bolehen, ni nikdar opustil mesečnega shoda. Zadnji shod je vodil 8. decembra, a takrat smo tudi slutile, da je zadnji. Bil nam ni samo predstojnik in voditelj, temveč tudi dobri oče. Drage družbenice! ne pozabimo nikdar rajnega gospóda voditelja v svojih molitvah, živimo po njegovih naukih tako, da se enkrat zopet zberemo krog njega v nebesih!

Harije na Notranjskem. Dne 8. decembra je harijska dekliska Marijina družba priredila igro »Marijin otrok«. Skromni smo. Učimo se, a upamo, da se kaj več naučimo. — Deklice iz Marijinega vrta so igrale majhno igro, v kateri nastopa sirota s tamburico. Ljudje so prav pazljivo sledili prizorom. — Dva dečka sta tudi pokazala svojo umetnost. Predvsem sta se potrudili obe gospodični učiteljici, da sta jih izvežbali.

Št. Peter pri Novem mestu. Na praznik dne 8. decembra je bilo sprejetih v vrste Marijinih hčerâ 34 deklet. Poleg slednjih pa se je uklonila v službo Brezmadežni armada malih. 150 dečkov in deklic je bilo sprejetih v Marijin vrtec. Oboje opravilo je izvršil stopiški župnik g. Porenta. Da bi njegove besede, ki jih je naslovil na naše fante, ne ostale brezplodne! Če premagamo še nekaj strahu, upamo čez leto dni nastopiti s četico Marijinih sinov. Mimogrede bodi omenjeno, da bo imelo upravništvo »Bogoljuba« zaznamovati precejšnje število novih naročnic »Bogoljuba«. Pa saj je bilo potrebno.

Tržič. Pred praznikom Brezmadežne je naša Marijina družba obhajala petnajstletnico svojega obstoja. Proslavile smo jo z duhovnimi vajami, katere so trajale od 4. do 7. decembra pod spretnim vodstvom preč. gospoda priorja Kostelica iz Zatičine. V sedmih krasnih jedrnatih govorih, kateri so segali v dno duše, so nam preč. gospod prior podali obilo lepih, prekoristnih naukov. — Zjutraj na praznik Brezmadežne smo sklenile duhovne vaje s skupnim svetim obhajilom, katerega so se članice udeležile v polnem številu. Popoldan je bil sprejem novih članic v Marijino družbo. Sprejetih je bilo 25 kandidatinj. — V molitev se priporoča umrla sosestra Frančiška Anžur.

Prečina. Zopet smo izgubili eno sestro iz Marijine družbe. Bila je vseskozi vneta, pridna in poŕtvovalna. Saj so pa tudi članice pokazale,

da so ljubile blago Nežiko, kar so pokazale z obilno udeležbo pri pogrebu dne 10. januarja t. l. — »Bogoljubov« je naročenih 97. Nekaj več bi jih bilo še lahko. — Kaj pa mislite, dekleta, kaj o odsekih? Morda bi ne bilo napačno, če bi se poprijele, kar se nam je nasvetovalo. »V slogi je moč« velja osobito za Marijine kongregacije. O tem nas uči tudi prvi nastop naših deklet, članic M. D., ki so nam predstavljale na Svečnico lepo igro »Fabiola in Neža«. Le tako naprej! Z marljivostjo in vztrajnostjo se marsikaj doseže.

Teharje. Prelep dan je imela spet naša družba na praznik Brezmadežne. Sprejem novih članov, 10 fantov, vsi so prišli, ne eden ni izostal ali odstopil, — čast jim! — je nanovo obljubilo Mariji zvestobo. Isto obljubo in posvetitev je naredilo nanovo 28 deklet. Sedaj je fantov v Marijini družbi 27, seveda še mnogo premalo; deklet je skupno 152, še tudi marsikatero manjka.. K sprejemu so prišle dekleta v beli obleki, za Marijo in njene hčere najbolj primerni ter z venci, fantje s šopki. Sedaj pa stanovitna, mlada in prejšnja Marijina četa! Tekmujte med seboj v vsem dobrem, v čednosti in gorečnosti, pogostnem sv. obhajilu in pridobivanju še nepokvarjene mladine za naša društva in družbo! Za sedaj veste še, kaj smo sklenili: pridobivati novih naročnikov za dobre liste: »Slovenski Gospodar«, »Naš Dom« in »Bogoljub«! Kdor jih več pridobi, bo očitno pohvaljen v društvu in v družbi! Na delo! — Marijine družbenke so igrale o Božiču zares prekrasno Sardenkovo igro: »Skrivnostna zaroka«.

III. Marijina družba pri čč. uršulinkah v Ljubljani. Imele smo prav lepo božičnico v samostanski telovadnici. Vršila se je na sv. Štefana dan, in sicer takole: Najprej so zapele članice Cecilijinega odseka ljubko »Glej, zvezdice božje!« Potem je bila deklamacija »Pozdrav« od naše samostanske pesnice M. Elizabete. Nato pesem »Vsi zbori zadonite« in deklamacija M. Elizabete »Mariji«. Potlej so zopet zapele »Češčena si Marija«, dalje smešna, a resnična deklamacija »Narobe svet«. Nato je nastopila ena članica kot »Planšarica«. Našemu gorečemu preč. g. voditelju v čast smo zapele Ferjančičev »Pozdrav«. Naša skrbna prednica mi je pa med deklamacijo podala krasen šopek, kar smo storile, da se mu vsaj enkrat na leto javno zahvalimo o priliki njegovega godu. Seveda najbolj mu je bilo všeč, ko smo drugo jutro zgodaj imele sv. mašo s petjem in skupnim sv. obhajilom zanj polnoštevilno. S to božičnico je bila združena razstava oblek, ki jih je naša družba naredila ali darovala za siromašne učenke vnanje uršulinske šole. Če se prav spominjam, je bilo 27 celotnih bolj zimskih oblek in nekaj nad 30 predpasnikov, vse za večje učenke. Da je bil večer bolj slovesen, smo povabile čč. samostansko provin-

cijalko in nam naklonjeno samostansko prednico z vsemi nunami.

Iz Ribnice. Kar nenadoma so nas obiskali vrhovni voditelj Marijinih družb. Zelo pozorni so bili ljudje v cerkvi v nedeljo, 21. decembra, ko so prišli na leco. Imeli so dve pridigi dopoldan, popoldan pa sprejem fantov v Marijino družbo s primernim nagovorom. — Po govori v cerkvi smo imele dekleta Marijine družbe shod v dvorani. Polne dušne hrane od krasnega govora smo se razšle domov; ostal nam bo ta dan v najlepšem spominu. — Naša deklinška Marijina družba lepo napreduje; preteklo leto je bilo več sprejemov. Imamo vsak mesec shod in tudi še večkrat. V Marijini družbi nas je približno okoli 350; je hvala Bogu dosti pridnih in poštenih deklet, katerih ponos in veselje je Marijina družba. Preteklo leto smo imele duhovne vaje. Z velikim veseljem smo hodile poslušat lepe govore. Imele smo trikrat skupno sveto obhajilo; tudi vsakdanje sveto obhajilo je v navadi. Imamo tudi več odsekov. Naš gospod voditelj in župni upravitelj zelo skrbijo za red v dvorani, kjer imamo shode, in v cerkvi. Olepšali so nam najbolj zapuščen prostor v cerkvi pri misijonskem križu, naročili lepega »praškega Jezuščka«, pred katerim ljudje zaupljivo v velikem številu molijo.

Trboje. K že objavljenim poročilom prejšnjega leta omenjamo še nekoliko o delovanju naših odsekov. — Lepo delo je izvrševal olepševalni odsek. Celo leto je prav pridno skrbel za cvetje in zelenje v cerkvi, zlasti na velikem oltarju okoli Najsvetejšega. Ob nedeljah in praznikih je bilo kar vse v cvetju in zelenju. Kajne: deklet, cvetje in petje, to gre skupaj. Vsako deklet tega odseka je po en teden skrbelo za olepšavanje velikega oltarja. Ob nedeljah in praznikih pa je ves odsek prinašal svoje cvetje v cerkev. — Tudi treznostni odsek, ki šteje 14 vrljih abstinencin, se je potrudil za razširjanje treznosti po naši fari. Najbolj trudapolna, a obenem najbolj junaška pot je bila pač tista, ko so se tri junaške abstinentke podale od žganjarije do žganjarije in prosile ter pregovarjale, naj opuste to umazano trgovino. Ponujale so celó odškodnino iz svojega za »patent«, če ga vrnejo in prenehajo s svojim pogubnim delom. Četudi niso bile uslišane, pri Bogu je pa le zapisano. (Te so prave! Take bi morale biti dekleta Marijinih družb. Takih potrebujemo! Dekleta, zgledujte se nad njimi! Ur.) — Naše veselje ob misijonu od 1. do 6. januarja t. l. je bilo veliko in je doseglo svoj višek pri sklepni misijonski procesiji, ko je tudi naša bela zastava veselo vihrala.

Žužemberk. Mladeniška Marijina družba. Naša Marijina družba je malo poznana v javnosti. Ustanovili so jo 11. januarja

1891. Prvotna živahnost mlade družbe je vidno pešala. Novo življenje je pognalo v njenih udih ob slovesni tridnevnicu leta 1899., posebno po zaslugah navdušenega voditelja gosp. Henrika Povše. Isto leto si je oskrbela lepo, dragoceno zastavo. Blagoslovili so jo g. knezoškof sami, ki so isto leto tu birmovali. Članov našteva članska knjiga 274. Toliko jih je bilo že sprejetih. A kaj! Nesrečna Amerika, poguben alkohol so ji ugrabili zelo veliko udov. Nekaj jih je seveda tudi vzela neizprosna smrt in nekaj se jih je poženilo, tako da šteje v resnici še malo nad 50 članov. Dal dobri Bog njenim udom več vneme.

Semič. Pred praznikom Brezmadežnega Spočetja je imela mladeniška Marijina družba dvanajstne duhovne vaje. Povabljeni so bili tudi drugi fantje. Bilo je zanje nekaj novega, zato so prišli skupaj skoraj vsi in skoraj vsi so prejeli tudi sv. zakramente. Gospod voditelj duhovnih vaj P. Pristov D. J. je govoril tako od srca, da se je čul le en glas: Dobro bi bilo tako tudi prihodnje leto! Mladeniška Marijina družba pa je dobila pri teh duhovnih vajah novega navdušenja. Še ni tri leta, ko smo pričeli skoro od kraja. Bilo nas je 11, sedaj pa nas je že 61 in 10 novincev. Fantje, le tako naprej in v nekaj letih se ne bomo več čudili tistim, ki hočejo v Marijino družbo, ampak tistim, ki še vedno niso v njej.

Leskovec pri Ptuj. Marijina družba lepo prospeva. Udje redno vsak mesec pristopajo k skupnemu sv. obhajilu. Nauke smo l. 1913. imeli mesečno. Nadvse veličasten je bil 8. december. Družbeniki in družbenice so z gorečimi svečami prejeli sv. obhajilo, viden znak, da so bila goreča tudi srca. Zapomnili si bomo tudi prelepe nauke, ki smo jih slišali. S pogostnim sv. obhajilom in s pomočjo svoje nebeške Matere si hočemo ohraniti čisto srce. — Nekaj novega. Naša družba je dobila tovaršico: Marijino družbo za žene, ki je že potrjena in pridružena rimski. In v nedeljo pred Marijinim brezmadežnim spočetjem so žene imele sv. obhajilo, ki pa so tudi drugi dan po večini zopet pristopile, tako da je bilo ta dva dneva nad 500 sv. obhajil. Tako je prav. To je moč, ki preмага svet, ki nas dela Bogoljube. In mi hočemo biti vsi Bogoljubi, zato pa mora v novem letu narasti število naročnikov za »Bogoljuba«. Dekleta in žene, naročajte ga! O. Š.

Šmihel pri Šoštanj. »Kako lepo in prijetno je, če prebivajo sestre skupaj!« To smo se prepričale, ko smo se v sredo popoldne 8. oktobra podale na božjo pot k Mariji Nazaret. Celo dolgo pot smo večidel prepevale Marijine pesmi. Zvečer o večni luči so bile slovesne večernice, spovedovanje, potem smo še pele pri Marijinem oltarju. Drugo jutro so ob šestih č. g. voditelj darovali za Marijino družbo sv. mašo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom in po sv. maši so dekleta pristopile k sv. obhajilu. Po končani

pobožnosti je bil sestanek v samostanski šoli; pri katerem je bilo petje, deklamacije in govori. G. M. nam je razložila zgodovino nazarske cerkve, H. A. pa je precej obširno poročala o katoliškem shodu. Nato so še č. g. voditelj bolj natančno razložili pomen shoda in kakšen namen ima Marijina družba, da namreč apostolsko deluje, da samega sebe posvečuje itd., in nas tako navdušili za nadaljnjo čednostno življenje. Po sestanku smo še v Marijini kapelici precej dolgo pele in se s petimi litanijami ločile od ljubeznine Matere in zopet pele celo pot kljub slabemu vremenu. — Dne 18. oktobra smo obhajale obletnico smrti ugledne družbenice in prednice naše Marijine družbe, Jožefe Ravlen, tako da smo darovale sv. obhajilo in molile iz knjige Večna molitev zanjo in za druge verne duše v vicah. Dokler je bila zdrava, pristopala je k mizi Gospodovi vsak dan. Njeno najljubše opravilo je bilo kinčanje Marijinega oltarja in da je zbirala okrog sebe otroke, da je z njimi molila ali jih učila peti. Bila je 17 let cerkvena pevka. Spomin na njeno življenje nas spodbuja k čednostnemu življenju.

Celje. 25. novembra je umrla Marijina hči Helena Ulaža. Rajna je bila pridna in ponižna v vsem svojem dejanju in govorjenju. Zelo vneta za dobro stvar, je le hrepenela, kako bi Bogu dopadla. Hiralna je sedem let, ali zmeraj vdana v božjo voljo. Solzila se je le mnogokrat, ker ni mogla v cerkev, kamor je bila njena največja želja, četudi je stanovala blizu cerkve, blizu tabernakeljna. Ko se ji je bližala smrt, vedela je, da mora umreti; želela si je le še duhovnika, da ji prinesejo Jezusa, katerega je tako ljubila. Kmalu potem je slovo vzela in okoli stoječim dekletam govorila: »Le pridne ostanite in Jezusa ljubite, delajte za dobro stvar; jaz sem še premalo storila za ljubelega Boga«; četudi je tako pridna bila in le za ljubelega Boga živela, vendar je rekla, da je še premalo storila. Njene zadnje besede so bile: »Jezus je moj ženin!« Dã, hčerke Marijine, živite tudi ve tako, da boste lahko v zadnjem boju govorile »Jezus je moj ženin!«

Frankolovo (Štajarsko). 8. decembra je bilo zopet sprejetih 14 deklet. — Dekliška Marijina družba se je skupno z mladeniško redno in lepo številno udeleževala letos zares lepo uspele devetdnevnic v čast Brezmadežni. — O priliki nabiranja duhovnih darov sv. očetu je tudi naša Marijina družba poslala nekaj skupnih svetih obhajil in molitvenih ur, okrog 800 privatnih sv. obhajil in mnogoštevilnih raznih dobrih del. Častno stražo pred Najsvetejšim na dan večne molitve opravlja 4—6 članic vsako uro se menja-joč. Vsak mesec razen zimskih imamo škapulirsko procesijo. Dne 27. julija smo uprizorile igro »Dekla božja«. Cilj, koga mora imeti vsaka Marijina družba, močno otežuje gleda-

liški oder. Iz lastnega prepričanja (igrala sem med njimi) si dovolim reči: »Marijina družba in oder ne gresta skupaj.« Je nevarnost! Verjemite mi! Če se že igra (nekaj zabave gotovo mora biti), naj se igra le redko. Tembolj pa delujmo v notranjem smislu. Tudi tu je veselje, in sicer še lepše.

Goče. Od 13. do 16. novembra je tukaj imel duhovne vaje vlč. pater Avgustin Kostelec, cistercijanski priyor iz Zatičine, da bi se ljudje v večjem številu udeležili odpustka svetega leta. Krasni govori so vedno privabili mnogo vernikov v cerkev in prav veliko je bilo spovedanih in obhajanih. Da bi Gočani pokazali g. priyorju svojo hvaležnost, so mu napravili lepo podoknico, kjer mu je moški in mešani zbor društva »Nanos« zapel več pesmi. Veleposestnik g. Habe je izražal zahvalo v imenu župljanov, g. podžupan in pevodja »Nanosa«, Ferjančič, pa v imenu društva. — Dne 8. decembra, na praznik Brezmadežne, je dekanijski voditelj preč. g. Gustav Koller, župnik podraški, ob asistenci erzeljskega in domačega gospoda blagoslovil krasno zastavo tukajšnje mladeniške Marijine družbe. Blagoslov je bil zares slovesen. Med blagoslovom zastave se je pela Marijina pesem »Magnificat«. Eno vrsto tega svetega slavospeva je pel na koru moški zbor »Nanosa« in drugo vrsto pa družabniki in družabnice doli v cerkvi koralno s spremeljevanjem orgel.

Iz Boštanja ob Savi. Čut hvaležnosti nas sili, da se javno najlepše zahvalimo vlč. g. župniku Kerinu, ki so preskrbeli prve duhovne vaje za deklško in mladeniško Marijino družbo, in tistemu gospodu, ki so vaje vodili. Pričele so se 30. januarja zjutraj s sveto mašo in pridigo, popoldne je bila zopet pridiga. Ravno tako 31. januarja. Dne 1. in 2. februarja pa so bili kar po 3 govori, ki so bili zelo podučni za vse farane, zlasti za starše. Vse te govore so imeli preč. g. voditelj. Kljub hudemu mrazu je bila udeležba obilna, še celo fantov je mnogo prejelo svete zakramente, tako da je bilo v štirih dneh nad 600 svetih obhajil. — V nedeljo 1. februarja je bilo 24 mladeničev nanovo sprejetih v Marijino družbo. V ponedeljek 2. februarja pa je bilo sprejetih 105 šolskih otrok v Marijin vrtec. Gamljivo je bilo posebno, ko so nedolžni otroci zapeli par ljubkih pesmic, izročivši se v Marijino varstvo, pod vodstvom č. g. kaplana Omahna, koji se v resnici mnogo trudijo in skrbijo za dobro, krščansko vzgojo šolske mladine, kar je pri nas tako zelo potrebno. — V »Sveto vojsko« se je zglasilo do sedaj v I. stopnjo 5, v II. stopnjo pa 66 članov. — Ustanovilo se je že prej nekaj odsekov, a žalibog moramo priznati, da se nič ne razvijajo, ampak vse le miruje. Celó za »Bogoljub«, naše glasilo, so nekatere trdovratno neizprosne. Pa s pomočjo Srca Jezusovega in

Marije upamo, da se bo po prvih duhovnih vajah v marsičem obrnilo na bolje. Kar je drugod mogoče, se tudi pri nas lahko doseže z vztrajnostjo, gorečnostjo in vzajemnostjo.

Iz Strug. Pri nas imamo tudi Marijino družbo: moško, mladeniško in dekliško. Mladeniška (60 članov) in dekliška (82 članic) obstajata že več let in tudi še precej dobro uspevata, toda le bolj potihem, ker smo premalo korajžni. Pa zanaprej upam, da se bo zboljšalo v tem oziru. Kajti brez prave odločnosti se ne more nič posebnega napraviti. Torej pogum! Berimo tudi radi dobre časopise, zlasti še »Bogoljuba«. Te ga lepega in prekoristnega lista pride pa v našo dolinico dvakrat premalo, kar pa ni nič kaj lepo za nas. Glejmo, da popravimo to nečast s tem, da si ga naroči vsak, kdor količkaj zmore. Nikar ne išči praznih zgovorov, da nimaš časa brati, pa da je denarja škoda. Če količkaj premisliš, spoznaš, da je to sama brezbriznost in zanikrnost. Tistih par kronic si lahko pri obleki pritrgaš, če ni drugače. Vedi, da če bereš pridno »Bogoljuba« in se po njem tudi ravnaš, na ta način tem lažje preskrbiš lepšo obleko svoji duši, ki je vendar imenitnejša kakor telo. Vrhutega se berejo za naročnike še vsak teden dve sv. maši. Torej jih pride še čez sto na leto. Toliko je pač vsak naročnik deležen vsake maše, da je vredno dva vinarja. Na ta način pride list — zastoj. Ali bomo tako dobremu prijatelju, kakor je »Bogoljub«, še nadalje obračali hrbet? — Moška Marijina kongregacija pa je bila ustanovljena pretečeno leto ob sklepu sv. misijona, katerega smo obhajali od 15. do 22. decembra. Vodila sta ga dva častita patra frančiškana iz Gorice. Sprejetih je bilo v družbo 86 mož, večinoma vsi, kar jih je v fari. Kajne »fest« možakarji! Sedaj po svetemu misijonu smo vsi duhovno prenovljeni in večina župljanov je pod zastavo Marijino. Toda dragi družabniki in družabnice, sedaj ko nas je tako lepo število, moramo tudi vedeti, da Bog bolj šteje srca nego glave. Pazimo torej, da ne bo v naših srcih kaj takega, kar bi ne bilo všeč ljubemu Bogu in naši zavetnici, Brezmadežni.

Celje. Dne 22. prosinca je bilo pri sv. Jožefu izpostavljeno sv. Rešnje Telo in obenem tudi duhovne vaje za dekleta iz šentjurja in iz Savinjske doline. Srčna zahvala č. gospodu superijorju Frančišku Javševcu, ki so nam tako res potrpežljive in postrežljive oskrbnice v romarski hiši oskrbeli! Srčna zahvala vsem, ki so imeli z nami kaj trpeti! Draga dekleta, vas pa prosim, pridite drugo leto še v mnogo večjem številu na duhovne vaje! Udeleženska.

Trebne. G. škofijskemu voditelju Marijinih družb za god je darovala naša Mar. družba: 112 sv. obhajil, 82 sv. maš, 105 rožnih vencev, 26 molitvenih ur, 4 skupne, 23 križevih potov, 27 lita,

nij, 121 zatajevanj. — Op. uredništva: Bodi objavljeno to, — ne iz samoljubja, saj je »Bogoljub« že priporočal, naj družbeniki molijo za svoje voditelje, seveda za domače še posebno, ker imajo ž njimi veliko truda. Drugih dragocenih darov ne potrebujemo, molitve se pa ne bomo branili, marveč smo zanjo hvaležni.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH!

Pavlina Lesjak, Zatičina, 30. decembra.
Kokovnik Marija, Sv. Jurij ob Taboru, 2. januarja.

Marija Kocijančič v Trziču, 4. januarja.

Ivana Blaznik v Trziču, 6. januarja.

Neža Uršič, Prečina, 8. januarja.

Misijoni.

Strašno opustošenje katoliških misijonov na Balkanu. Vedno še prihajajo pretresljiva poročila o strašnem razdejanju katoliških misijonov na Balkanu. V odrinski škofiji (Tracija) je bilo razdejanih in oropanih 17 katoliških vasi, popolnoma porušenih 7 katoliških cerkvâ, ena pa deloma porušena in oropana. V Macedoniji so Grki požgali in razdejali 11 katoliških vasi in mesto Kukuš, v katerem je bilo okoli 800 katoličanov; porušenih je 12 katoliških cerkvâ. Nekoliko katoliških vasi so Grki oropali ter katoličane pregnali. Okoli 10.000 bolgarskih katoličanov je izgubilo svoje domove in pridelke ter po večini tudi vse premoženje in zemljišča. V Črnigori je bilo porušenih več katoliških vasi in cerkvâ. Vsega skupaj je bilo na Balkanu razdejanih in oplenjenih okoli 40 katoliških vasi, porušenih okoli 30 katoliških cerkvâ; okoli 20.000 katoličanov je izgubilo svoje domove, mnogi izmed njih so izgubili vse svoje premoženje. Škoda znaša več milijonov. Balkanski katoliški misijoni so se vedno vzdrževali s podporo iz katoliških dežel. Koliko bolj so potrebni naše pomoči v sedanji strašni nesreči, ko mnogi katoličani, posebno žene in otroci, umirajo vsled pomanjkanja, mraza in lakote. Odkod bodo dobili pomoči, da si zgradijo nove vasi in cerkve? Nekateri prijatelji naših misijonov so se Apostolstvu sv. Cirila in Metoda ponudili, da bi radi zbirali darove za opustošene misijone na Balkanu ter prosili, naj bi se dale natisniti nabiralne pole. Pole, na katerih je kratko opisano opustošenje balkanskih misijonov, so tiskane; dobivajo se pri Apostolstvu v Ljubljani, Semeniška ulica.

Molitev za cerkveno zedinjenje. V nekem katoliškem zavodu se je lepo število gojencev prostovoljno odločilo, da opravljajo posebne pobožnosti za cerkveno zedinjenje ter večkrat sv. obhajilo darujejo v ta namen. To bi se še v marsikaterem zavodu in v raznih Marijinih družbah lahko izvršilo. Glavno vodstvo Apostolstva

molitve, ki ima po vsem katoliškem svetu nad 25 milijonov udov, je odločilo, da naj se odslej 14. dan vsakega meseca moli za zedinjenje razkolnikov; glavno vodstvo te velike molitvene bratovščine pravi, da je v ta namen izbralo 14. dan vsakega meseca zato, ker je po ruskem in bolgarskem koledarju to prvi dan meseca. Marijinim družbam in raznim misijonskim odsekom priporočamo, naj se nekoliko potrudijo, da se bode odslej med Slovenci še v večjem številu in z novo gorečnostjo molilo za zedinjenje razkolnikov. Od naše molitve je odvisen uspeh katoliškega gibanja med Bolgari.

Dobre knjige

Poročilo o slovensko-hrvatskem katoliškem shodu. Cena K 4'60, vez. K 6'—; dobi se v »Katoliški Bukvarni«. — Ta knjiga je najlepši spomenik zadnjega katoliškega shoda. Knjiga je zelo obširna in bogato opremljena z umetniško dovršenimi slikami, ki predočujejo vse važne prizore iz shoda. Lepo je vprizorjen veličastni obhod po Ljubljani. Priobčene so tudi slike oseb, ki so ob shodu nastopale ali se drugače odlikovale. Poročilo je tudi po vsebini na višku ter bo ostalo najzanesljivejša priča moči in sile, s katero vlada katoliška misel med Slovenci.

Hrvatski predsednik zadnjega katoliškega shoda v Ljubljani dr. Velimir Deželić je odličen pripovedni pisatelj. Dva njegovih romanov sta izšla v slovenski prestavi pod naslovom »V burji in viharju«. Zgodovinski roman iz hrvatske preteklosti. Cena K 3'—, vezan K 4'80 in pa »V službi kalifa«. Zgodovinski roman iz časov hrvatske telesne straže v Španiji. Cena K 2'20, vezan K 3'20. Oba romana sta zelo zanimiva, versko in vzgojno prav priporočljiva in se dobivata v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani.

Naša zdravila in njih uporaba v domačem zdravilstvu. Cena K 1'20, vez. K 1'80, po pošti 20 vin. več. — Ta prekorištna in težko pričakovana knjiga je ravno kar izšla. Vsak dan hodimo mimo raznih rastlin, ki imajo v sebi veliko zdravilno moč, katerih pa ne poznamo, ali nam je pa vsaj njihova skrita zdravilna moč po večini neznan. Naši predniki so bili tozadevno daleč pred nami. Poleg poznanja rastlin samih je pa predvsem velike važnosti, da vemo, v čim obstoji njihova zdravilna moč, kako je zdravilo pripraviti in pri katerih boleznih je iste uporabljati. Navedena knjiga natanko navaja vsa znana zdravilna zelišča, točno označuje, če skriva v sebi zdravilno moč korenina, listi ali cvetje posameznih rastlin ter obrazloži, proti kateri bolezni naj se dotično sredstvo uporablja. — Ta vsega priporočila vredna knjiga se dobi in naroča v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani.

»Lepo življenje in srečna smrt.« O tem lepem molitveniku je »Bogoljub« prinesel v svoji zadnji številki daljšo oceno. Pomotoma se je pa pozabila navesti cena molitvenika, radi česar dohaja sedaj na založništvo vse polno tozadevnih vprašanj. Na tem mestu torej naznanjamo, da stane ta molitvenik z rdečo obrezo K 1'40, z zlato obrezo K 1'80 in v najfinejšem šagrinu z zlato obrezo K 3'20, po pošti 20 vin. več. Dobi se v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neka družina za mir in prijaznost. — Štiri osebe za spreobrnjenje. — Mlada mati v posebni zadevi. — Novoporočenca za blagoslov božji. — Neki mož za srečen izid v kupčiji. — Mladeniška kongregacija pri Sv. Duhu za napredek v čednostih. — Neko deklo za odvrnenje od slabega berila. — Neka oseba za pravo spoznanje, za zmaglo v skušnjavah, vreden sprejem sv. zakramentov, za zdravje; brata in sestro. — Oseba, da bi se na priprošnje Brezmadežne mogla greha varovati, za pogostno in vredno sv. obhajilo, napredek v čednostih ter njenemu očetu srečno zadnjo uro. — Marijina hči za zmaglo v skušnjavah, za popolno čistost, gorečo ljubezen do Jezusa in Marije in tudi v telesnih potrebah, da bi dobila več dela, da bi mogla staršem pomagati. — K. K. v št. Vidu za zdravje. — Brat v Ameriki. — Dva brata v domačem kraju. — Oče in mati. — Umrta sestra. — Za dober namen vseh domačih. — F. K., da bi bil uslišan v važni vojaški zadevi. — Marijina hči za spoznanje poklica, za vreden sprejem sv. zakramentov, za zdravje, svoje sestre in brata pijanca. — Neka družina svojo hčer, ki se nahaja v zelo brezupnem dušnem stanju, za zdravje in napredek v čednostih. — Neka mati svojo hčerko in neubogljivega sina in za dober namen. — Pijančevanju vdan mož. — Neka oseba bolno sestro; za potrpežljivost in zdravje. — Neka duhovnjica za pravo krščansko življenje. — Nanovo se pripravljajoča Marijina družba. — Neka oseba bolno mater, bolnega bogoslovca, trdovratnega ateista na smrtni postelji in versko mlačnega brata. — Mati svojega sina bogoslovca, da bi vztrajal. — Neka oseba sebe in brata; za dušno in telesno zdravje, za pravi poklic in blagoslov božji. — Redovnica za vestno spolnovanje stanovskih dolžnostij. — Dve družini, ki sta zašli na kriva pota. — Nagloma umrli mornariški podčastnik F. V.

ZAHVALE.

F. š. od Sv. Križa Srcu Jezusovemu, žalostni Materi božji in sv. Antonu za dobljeno milost. — Ivana Petrič, Planina, Ant. Martinu Slomšku za ozdravljenje. — E. K. Srcu Jezusovemu za več

uslišanih prošenj. — Marija Kalmus Mariji Pomočnici na Rakovniku za uslišano molitev.

Marija Klančič sv. Srcu Jezusovemu in Devici Mariji za uslišano molitev. — A. Z. sv. Jožefu za poboljšanje otroka. — N. Gornik sv. Srcu Jezusovemu za srečno smrt njene sestre. — M. S. Antonu Martinu Slomšku za ozdravljenje. — K. Sušelj prebl. Devici Mariji za vrnjeno zdravje. — Karol Danič za najdenje dveh izgubljenih živali in dvakratno rešitev iz smrtne nevarnosti. — Terezija Žura lurški Materi božji za vrnjeno zdravje. — Marijina hči sv. Antonu za uslišano prošnjo po opravljeni devetdnevnici. — Marijina hči Žalostni Materi božji za uslišanje v dušnih zadevah. — Alojzija Snaj Devici Mariji in Antonu Martinu Slomšku za dosego sprejema v samostan. — V nekih zelo važnih zadevah zatekle smo se k sv. Klementu Dvořak (Hofbauer) z obljubo, ako on s svojo mogočno priprošnjo posreduje pri ljubem Bogu in nas usliši, da to razglasimo. Naše zaupanje ni bilo osramočeno. Trikrat nam je pomagal na prav očividni način, za kar se mu zahvaljujemo in istočasno izpolnjujemo svojo obljubo. Slovenske šolske sestre v Kansas City. Severna Amerika.

Castite sv. Jožefa! Imam brata, ki študira, ki je pa zbolel. Vsi so mi rekli, da je jetičen. Tudi sam je že obupaval nad svojim ozdravljenjem. V veliki stiski sem se zatekla k sv. Jožefu in ga prosila ozdravljenja. Opravljala sem devetdnevnicu njemu na čast in obljubila, da bom objavila v »Bogoljubu«, če mi ozdravi brata, ki je že nad pol leta bolehal. — Moja prošnja ni bila zastonj. Brat je bil vedno boljši in sedaj zopet lahko nadaljuje svoje študije. Z veliko hvaležnostjo izpolnim svojo obljubo in želim, da bi se bralci pogosto zatekali k sv. Jožefu in da bi se njegovo češčenje vedno bolj širilo. — M. Vovk, Polica.

Vse ljubljanske Marijine družbe imajo na praznik Marijinega oznanjenja, 25. sušca, ob 4. popoldne skupen slovesen shod v veliki dvorani Uniona. Pridite vsi!

ABSTINENTJE SE POKLONILJO SV. OČETU.

To, o čemer se je v krogih voditeljev abstinence že dalj časa govorilo in nameravalo, se bo — če Bog dá — zgodilo letos. Katoliški abstinentje vseh narodov se bodo poklonili svetemu očetu. Avdijenca je že zagotovljena. Sprejem bo kmalu po veliki noči. Seveda moramo biti pri tem zastopani tudi slovenski abstinentje. Ako se hoče kdo pridružiti — četudi ni ravno abstinent — slovenski deputaciji, naj se priglasí našemu uredništvu do velike noči. Pridruži se lahko vsak, kdor želi videti Rim.

SHOD SLOVENSКИH ABSTINENTOV NA BREZJAH.

V Rim ne bodo mogli iti vsi naši abstinentje. Zato se bo pa poskrbelo, da se letos enkrat snidejo in vidijo vsi. »Zlata doba« je že naznanila v svoji 1. letošnji številki: Shod vseh slovenskih abstinentov na Brezjah. Nikjer ni tako pripraven kraj, da se dobimo skupaj, kakor na Brezjah. Zato prosimo, naj vsi abstinentje, ki mislijo letos iti na Brezje, čakajo in se »šparajo« na tisti dan, ki se jim bo že pravočasno naznanil. To bo nekaj lepega!

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Zakaj »Bogoljuba« toliko časa ni bilo? — Ali veste, kaj je štrajk? Časih, ko so po kmetih še predli — oh, kje so tisti lepi časi, ko so kolovrati drdrali po hiši! — takrat tedaj se je predici časih nit utrgala; ali še rajši se je utrgala, ko smo štrene motali, in časih je dolgo ni bilo mogoče najti. Takó se je nit utrgala tudi v naši tiskarni, — kakor po večini tiskarn v celi Avstriji. In celih devet tednov nismo mogli niti zopet skupaj zvezati. Stavili so samó vajenci, to je fantje, ki se šele učé. Tisti, ki pa že znajo, so pa rajši sneg kidali ali pa doma počivali, pričakujoč boljše plače. »Slovenec« in »Domoljub« sta redno izhajala, »Bogoljub« je bil pa že pretežak, niso ga mogli izpeljati čez klanec; ravno tako tudi drugih listov ne. »Slovenec« in »Domoljub« sta tudi povedala, da »Bogoljuba« ne bo o pravem času in zakaj ga ne bo; tisti pa, ki teh dveh listov nimajo ali se jim ni od drugod naznanilo, pa niso mogli za to vedeti. Tudi mi jim nismo mogli sporočiti, kakor se ne more telegrafirati, če je železna žica (drat) pretrgana. — Nekateri so bili pa menda že v skrbeh, če bo »Bogoljub« sploh še kdaj zagledal beli dan. Previdnost je dobra — so si mislili — in zato jim ne pošljemo denarja v Ljubljano, dokler ne vidimo 2. številke. Zato je naročnina tam okoli 1. februarja kar prenehala dohajati. No zdaj, ko »Bogoljuba« zopet vidite, pa že lahko tudi denarce zaupate. — Vsled tiskarskega štrajka bo »Bogoljub« gotovo nekaj trpel pri naročnikih. Pa morebiti se dá še kaj popraviti. Preberite dopis iz Strug, kjer vam dopisnik tako lepo izračuna, da dobite »Bogoljuba« pravzaprav — zastonj.

Kljub temu, da je današnja številka tako obilna, nam je vendar ostalo še nad 20 dopisov. Nikar se preveč ne jezite, ljubi dopisniki, prihodnjč boste vse brali; četudi bo malo zastarelo, ampak resnično bo še zmirom. Vsi lepo pozdravljeni!

g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine za duše v vicah. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

22. Nedelja. Sv. Benvenut. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 5. dan.

25. Sreda. Oznanjenje Marije Device. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 5. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega kakor 12. dan; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom bratovščine za duše v vicah; j) udom rožnovenske bratovščine; k) udom bratovščine Sv. Duha danes ali v osmini; l) tretjerednikom vesoljna odveza.

29. Nedelja, zadnja v mescu. Popolni odpustek tistim, ki trikrat na teden molijo sv. rožni venec.

Darovi.

Za cerkev sv. Jožela (mesca januarja 1914).

Iz Oseka (Gor.) 235 K. — Marija N. 600 K. — Marija Požac 100 K. — Ana Čeh 50 K. — Marija Šme (zbirka) 32 K. — Marija Blaznik, Franc Zor, Marija Gerdin po 20 K. — Jerika Lempl, Josipina Vidmar, J. Jarm, Marija Škrbina po 10 K. — Vlč. g. Simon Ažman 30 K. — Delavke tobačne tovarne 98 K. — »Za večno luč« 282 K 53 vin. — Več neimenovanih skupaj 250 K. — Iz Ajdovščine 179 K. — Od sv. Marka pri Ptuj 152 K. — Čč. salezijanke v Gleinku (Zgor. Avstr.), č. g. Valentin Zupančič, po preč. g. kanoniku Sušniku po 20 K. — Vlč. g. Jan. Lesar, Marija Lončar, Alojzij Cuznar, Marija Ropes, gospa Acetto, Marija Črne, gospa Vrhovc, Marija Selan, Wagner, mati in sin, po 10 K. — Marijina družba v Semiču 8 K. — Vlč. g. Al. Lunder 5 K. — Jakob Punčuh in čč. gg. bogoslovci po 10 K. — Več neimenovanih skupaj 470 K. — Vlč. g. Jernej Pšeničnik 6 K. — Neimenovana iz Trebnjega 20 K. — Helena Hrastnik, Spodnja Poljskava, 8 K. — Janez in Franca Vode 20 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh. župnik M. Poljak 20 K. — Marija Gregorčič 20 K. — Dobrotniki iz Celja 20 K. — Iz Prečine 6 K. — Gospa A. H., Gorica, 20 K. — Neimenovana iz Šoštanja 20 K. — Po g. kaplanu Močniku 3 K.

Za sv. očeta. Iz Starega trga 2 K.

Za Sveto deželo. 1 K 67 vin.

Za bosenski vsakdanji kruh. Kati Urenc, Beljak, 20 K. — Štefan Polanec 6 K.

Za razširjanje svete vere. župnija Črni vrh nad Idrijo 55 K.

Za bolgarske sirote. župni urad Javorje 20 K.

(Drugi darovi prihodnjič.)

Steckenpferd-lilijino mlečno milo

Je slejkoprej neobhodno potrebno za racionalno negovanje kože in lepote. — Vsaki dan pohvalnice. Dobi se povsod à 80 vinarjev.

MILIJONI še ne vedo, da je moja ŽITNA KAVA

najboljša. Pošljem Vam 5 kg za K 3.50 franko poleg krasnih daril. Pišite takoj K. Tišler-ju, veletrgovina Schönfeld pri Bečovu, Češko. 237

Briljantna eksistenca

Za prodajo nove izvrstne kave (ne žgane ali žitne kave) se iščejo zastopniki proti proviziji 20 procentov, ki bi obiskovali zasebnike; poskusni vzorci zastonj!

Franc Maršner, Král. Vinohrady 1573.

GROZNO

visoke cene se plačujejo pogosto za

moška in ženska sukna

česar se pa vsak zasebnik na popolnoma lahek način ubrani in sicer če direktno naroča sukna, kakor tudi vse

platneno in perilno blago

izključno le iz šlezjskega tvorniškega irga. Zahtevajte toraj, da se vam brezplačno dpošlje moja pomladna in poletna kolekcija vzorcev ki naj se vrnejo tekom osmih dni. — Trgujem samo s prvovrstnim blagom.

Razpošiljalnica sukna Franc. Šmid, Jägerndorf 211, avstr. Šlezija.

Pristni komisni čevlji

ki so mi vsled prevelike zaloge in slabega prometa ostali, razpošiljam za lastno ceno po **K 8.— za par**

Čevlji so za najtežja dela pripravni, posebno za gorske kraje priložljivi, iz najboljšega in najmočnejšega surovega usnja, močno podkovani s podkviho in jermeni. Jamčim pri vsakem paru za trpežnost in najboljšo kvaliteto. Pri naročilu zadostuje dolžost v *cm* ali številka. Razpošilja po povzetju **I. Schüller, Dunaj III., Krieglergasse 6/43.**

Obleče se lahko cela rodbina!

Krasni ostanki blaga

za obleke, suknje, bluže, srajce itd.
Novih lepih vzorcev

5 kg zavoj za kron 13.—, lepša vrsta zavoj kron 14.—.

Franko po povzetju pošilja Adolf Jelinek, I. češka tkalnica v zelo tople priporočeno! Jimramove, (Morava). Kder poskusi kupi vnovič!

Vsakemu slovenskemu krojaču

najtopleje priporočamo, da si naroči novo poletno kolekcijo od največ ponujajoče tvrdke sukna

Rudolf Foukal, Krnovo

Ravnatoko naj vsak Slovenec pri svojem krojaču zahteva to kolekcijo. 3833

Mnogo krojačev! Mnogo krojačev!

Trganje! Revmatizem!

trganje po udih, podagra, ischias, trganje v ledjih, revmatizem v členkih, odstranijo vspšno **Remmelove rastlinske kapljice**. Jemljejo se notranje, so najčistejši rastlinski izdelek, nikakih škodljivih stranskih učinkov, nikako vdrgnjenje. Vdrgavanja so kot znano brezvpešna. Nad 700 sijajnih priznanj. 1 steklenica 6 kron. **Regina laboratorij KARL REMMEL, Landshut 699, Bavarsko.**

Redilna

„DOGA“ žitna kava

je povsodi priznana kot najboljša.

5 kg franko K 4.40.

Ne bi smela manjkati v nobeni hiši. Posebna prednost: ako pošiljatev ne ugaja, jo sprejememo nazaj.

„Doga“ lovarna hranil, Dobruška, Češko.

Kava se poceni

Najfinejša Soja-Perl-bobova kava, lepo žgana, zelo dobra in izdatna. Nikaka žitna ali sladna kava. Razpošilja se v vse kraje Avstro-Ogrske. Poštni zavitek netto 4 1/2 kg

le K 4.80 franko.

Najcenejše in najboljše kavi podobno blago. Naroča se pri: žgavnica za kavo „SANTOSA“, Kraljevi Vinohrady 1573. 500

Naročite takoj, ali prihranite naslov!

Najvišja odlikovanja! Državna nagrada! Tisoči priznanj!

Mažite vsako usnje
(sedia in jermenje, čevlje, strehe voz itd.) z našim izbornim, cenim, smote in kisline prostim

SUROVIM VAZELINOM
tisti ohranja usnje, je napravlja nepremočno, mehko, voljno in trpežno. Primerno zelo tudi za mažo kopit, vozov in v tehniške namene. Cena za 1 kg 54 vin. Ovojina se računa po lastni nabavni ceni. Na zahtevo ceniki in ponudbe o naših ostalih specialitetah: Pan-maža za usnje, panol-krema za kopita, maža za vozove, olje za osi, sredstva za reševanje in nego vseh vrst

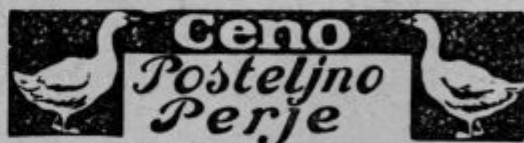
»PAN« izdelovanje kemičnih potrebščin in specialitet, Dunaj XIII., Auhofstrasse 65/W.

Zeli se zveza z razprod. in zastopnikhi.

OSTANKI!

3 m sukna za kompletno moško obleko . . . K 14.—
4 in pol m modnega blaga za žensko obleko „ 12-50
4 m ostankov za obleke, bluže in perilo . . . „ 20 —
20 m „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 10—
1 kos alpske tkanine (23 m) „ „ „ „ „ „ „ „ 12—
1 „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 14—
pošilja poštno obratno po povzetju tkalnica **Alojzij Križek, Sitova p. Jilemnici (Starkenbach) Češko.**

1 kg sivega skubljenega K 2.—, boljšega K 2.40, pol belega prima K 2.80, belega K 4.—, finega mehkega puha K 6.—, prvovrstnega K 7.—, 8.— in 9.60. Sivega puha K 6.—, 7.—, belega finega K 10, prsnega puha K 12, od 5 kg naprej franko.

Dovršene, napolnjene postelje

iz gostega, trpežnega, rdečega, modrega, rumenega ali belega inlet (nanking) blaga, 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema vzglavn-cama, vsaka ca. 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno napolnjena z novim sivim, puhastim in trpežnim posteljnim perjem, K 16, s polpuhom K 20, s puh perjem K 24. Posamezne pernice K 10, 12, 14, 16. Posamezne vzglavnice K 3, 3.50, 4. Pernice 200x140 cm velike K 13, 15, 18, 20. Vzglavnice 90x70 cm velike K 4.50, 5, 5.50. Spod. pernice iz najboljšega gradja za postelje 180x116 cm velike K 13 in 15 razpošilja od 10 K dalje franko proti povzetju ali n prej vplačilu

MAKS BERGER, Dešenica št. 198/4, Češki les.

Nikak riziko, ker se zamenjava dovoli ali denar vrne. 3460 Bogati ilustrovani ceniki vsega posteljnega blaga zastoni.

Agitirajte za Zlato dobo

Kdor ljubi dobro kavo,

rabi kot pridatek „pravi zagrebški
:Franck:“ z kavinim mlinčkom. —
Kdor ga še ne vporablja, pogreša
najboljše.

emp 45/25.642

Ceno češko posteljno perje

Kilo sivoga puljenega K 2.—, boljšega K 2.40,
polbelega K 3.60, belega K 4.80, prima kakor
puh mehkega K 6.—, veleprima K 7.20, najboljša
vrsta K 8.40, puh siv K 6.—, bel K 12.—, najl-
nejši prsni puh K 14.40. **Zgotovljene postelje** iz gostonitega
rdečega inleta, pernica ali spodnja blazina 180 cm dolga,
116 cm široka po K 10.—, 12.—, 15.—, 18.—, 21.—, 200 cm dolga,
140 cm široka po K 13.—, 15.—, 18.—, 21.—, zglavnica 80 cm
dolga, 8 cm široka po K 3.—, 3.50, 4.—, 90 cm dolga, 70 cm
široka po K 4.50, 5.50, 6.—. 3 delni žimnati modroci za 1 po-
steljo po K 27.—, boljši K 33.—. Pošilja se franko po povzetju
od 10 K višje. Zamena dovoljena, za neugajajoče denar nazaj.

Poskušnje in cenovniki franko. 1935

BENEDIKT SACHSEL, Lobes pri Plznu 159, Češko.

Tirolsko slikarstvo na steklo in zavod za mozaik

(Neuhauser, dr. Jele & Komp.) Inomost

Zastopstvo: Dunaj - New York

Priporočilo! S tem, da se je v letu 1861. v Inomostu ustanovilo **Tirolsko slikarstvo na steklo in zavod za mozaik Neuhauser, dr. Jele & Komp.**, je pridobila krščanska umetnost v Avstriji zavod, ki je postal po svojem materialnem obsegu kakor tudi po svojih umetniških delih zavod najvišje vrste, priznanega svetovnega slovesa. Do 1800 katedral in cerkva vseh dežel je najbolje spricevalo za visoko umetniško veljavo izdelkov tega zavoda, ki si je na mnogih svetovnih razstavah pridobila prve odlike. — Ta tako slaviti zavod je Avstrijo popolnoma emancipiral od inozemlja, in od srca me veseli, da morem konstatirati dejstvo, da prekašajo umetniška dela tega zavoda po pravem krščanskem duhu, plemeniti obliki, izrazovitosti in harmoniji barv vse podobne moderne umetniške proizvode.

Briksen, dne 4. decembra 1910.

† Josip Altenweisel
knezoškof.

Za dobo kašlja. THYMOMEL SCILLAE

preizkušeno, zdravniško toplo priporočeno, točno učinkujoče in prijetno dišeče sredstvo za otroke in odrasle.

1 steklenica kron 2.20. Zaloga v lekarnah.
Izdeluje **B. FRAGNER**, c. kr. dvorni založnik
Lekarna Praga 203-III. 3203a

Vsem svojim cenj. odjemalcem

želi srečno novo leto

razpošilj. sukna Foukal, Krnov

Vsaka naročnica **dobre Štumpfove žitne kave** dobi pri vsakem zavitku (5 kg za K 4.- franko) fin. darila in pri ponovnih naročilih tudi blago za

BLUZE ZASTONJ!

Vrečica se lahko vporabi v gospodinjstvu.

Jos. Štumpf
tovarna žitne kave

— Slotov ob Labi (Cechy) —

Pošilka za poskušnjo zastonj in franko. Prosimo, naročite naravnost od gornje tvrde, ker je po obrtnem zakonu zastopnikom prepovedano po zasebnih hišah prodajati žitno kavo. 4

Getzemani in Golgata.

Šola ponižnosti, pokorščine in ljubezni do smrti. Premišljevanja in molitve v čast bridkega trpljenja in smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa. — Po nemški izdaji priredil Fr. Ks. Steržaj. Cena platno, rdeča obreza K 2'60; šagrin, zlata obreza K 3'60.

Kdor bo pridno prebiral ta pretresujoča premišljevanja o Gospodovem trpljenju, bo deležen velike duhovne milosti. Ob resnih dnevih sv. postnega časa, posebno pa ob urah preizkušnje, ko občutimo najbolj bridkost in resnobo človeškega življenja, bomo vzeli v roko to knjigo z neko sladko tolažbo v srcu in črpali bomo iz nje uteho, katero bi med svetom zastonj iskali. Premišljevanja so tako lepa in koristna, da bomo našli v njih vedno nove misli; čim večkrat jih bomo brali, tem ljubša nam bodo. Knjiga ima pri vsej svoji obširnosti priročno žepno obliko in ob koncu popoln molitvenik.

Tolažba dušam v vicah.

Molitvenik s premišljevanji o vicah. Priredil župnik Fr. Bleiweis. Cena: rdeča obreza K 1'20, zlata obreza K 2'—, šagrin zlata obreza K 2'60.

Bog hoče, da pomagamo ubogim dušam v vicah, do katerih nas veže krščanska ljubezen do bližnjega, ki niti s smrtjo ne neha. Bog bo stoteren plačnik za vsako delo krščanskega usmiljenja. Zato sezimo po tem molitveniku, ki ima tako vzvišen in blag namen pomagati trpečim bratom v vicah

Marija, kraljica src.

Nauk blaženega Grinjona Montfortskega o pravi pobožnosti do Matere božje. Rdeča obreza K 1'60, fina šagrin zlata obreza K 2'40.

To zlato knjigo naj si nabavi vsak, komur je na tem, da Marijo prav časti in se obvaruje napačne pobožnosti, ki je pogubila že mnogo duš. Molitvenik ima prekrasno vsebino in bo navdal bralca s posebnim sladkim in tolažbe polnim otroškim zaupanjem do Marije. Za člane Marijinih družb ni lepšega berila, kakor je ta zlata knjiga.

Pot k Bogu.

Molitvenik za odrasle.

Cena za vezan izvod z rdečo obrezo K 1'20, z zlato obrezo K 1'60, fina vezava upogljive platnice K 2'80, fino vatirane platnice K 3'—.

Med molitveniki, namenjenimi za splošno porabo, je ta najpriporočljivejši in najpopolnejši. Ker se naslanja skozi in skozi na „cerkveni molitvenik“ in „večno življenje“, se ta molitvenik najbolj strinja z molitvami, ki jih predpisuje za najrazličnejše prilike sveta cerkev. Odlikuje se tudi glede na zunanjo obliko in krasne vezave.

Molite, bratje!

Molitvenik, povzet deloma iz spisov arskega župnika blaženega Janeza M. Vianeja.

Cena za vezan izvod z rdečo obrezo K 1'20, z zlato obrezo K 1'80, fin šagrin zlata obreza K 2'40.

Ta molitvenik se odlikuje z velikim tiskom in je namenjen posebno slabovidnim. Pri vsem tem ima pa zelo lepo zunanjo opremo, priročno obliko in je tako tenak, da ga spraviš v vsak žep, ne da bi te količkej oviral.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.